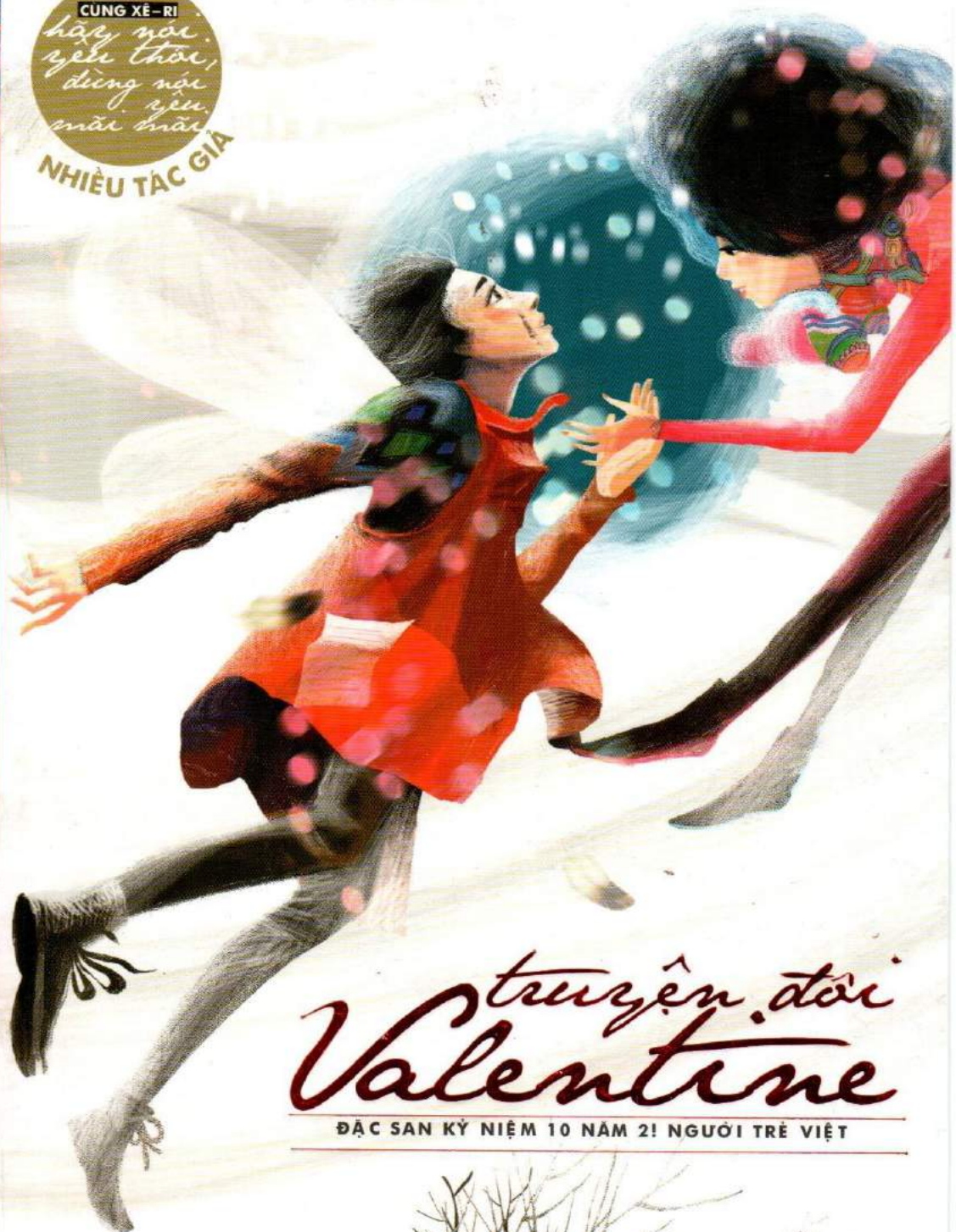

CÙNG XE-RI
hãy nói
yêu thôi,
đừng ngại
yêu
mãi mãi
NHIỀU TÁC GIẢ

truyện dài Valentine

Lời Yêu

Lời Yêu

truyện dài Valentine

ĐẶC SAN KỶ NIỆM 10 NĂM 21 NGƯỜI TRẺ VIỆT

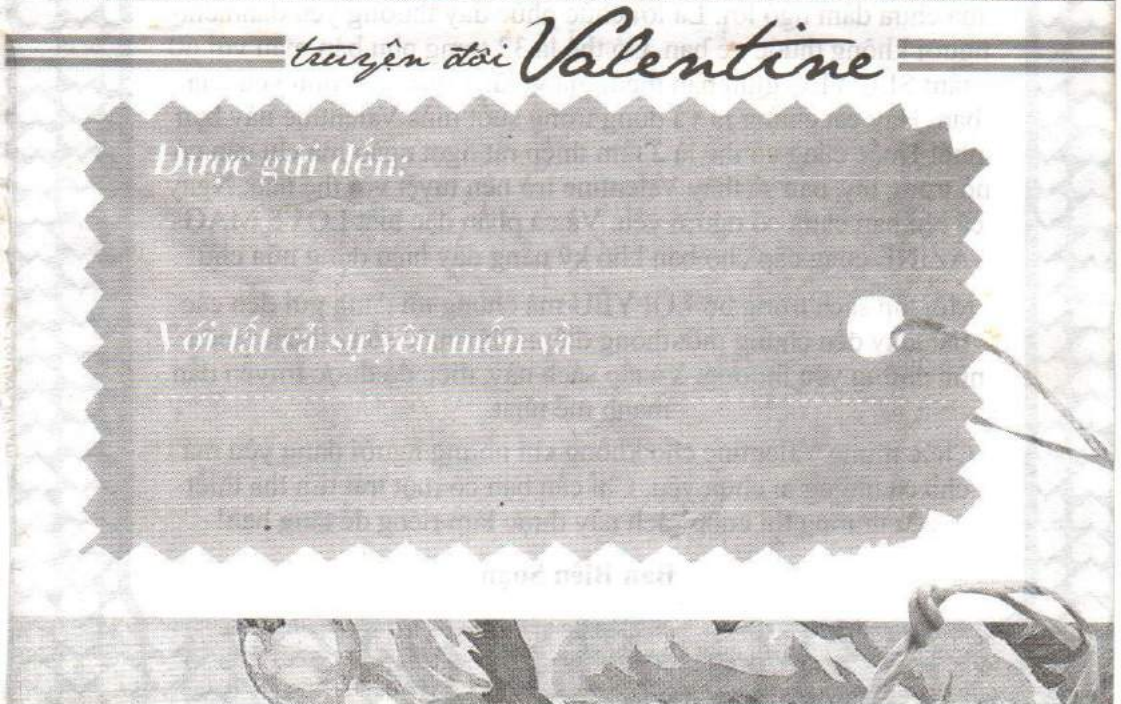
Lời Yêu

truyện dài Valentine

Được gửi đến:

Với tất cả sự yêu mến và

Lời yêu gửi **VALENTINE** ĐỂ YÊU THƯƠNG

Thưa cùng bạn đọc!

Valentine này bạn sẽ làm gì? Nếu bạn chưa có một chương trình gì thì đừng lo, cuốn sách trên tay bạn đây đã bày sẵn một tiệc Valentine độc đáo và đặc sắc.

Là những cặp truyện đôi cùng bạn bước vào những không gian khác nhau, những cung bậc cảm xúc và cả sự trải nghiệm đầy thú vị. Được sống thêm nhiều cuộc đời, được nhìn cuộc sống từ nhiều góc khác nhau, được thâm thấu những tâm sự, được san sẻ những yêu thương và nhiều hơn nữa là những thông điệp về giá trị cuộc sống. Mỗi cặp truyện đôi là một thế giới diệu kỳ mà bạn có thể soi thấy mình trong đó, thấy tuổi trẻ của bạn, thấy cuộc sống của bạn. Với mỗi cây bút tham gia tập sách này, họ đều ý thức cao nhất về chất lượng sáng tác nhưng trên cả là sự chia sẻ và trò chuyện. Đó cũng chính là tiêu chí lựa chọn truyện khi đưa vào sách của ban biên soạn chúng tôi.

Là những phần giá trị gia tăng nhân mùa Valentine sắp tới. Có thể là 2 tấm thiệp dành tặng người xưa hoặc cho những ai bạn yêu mà chưa dám ngỏ lời. Là lời chúc phúc đầy thương yêu dành cho người không thuộc về bạn. Có thể là 32 trang phụ bản màu với 60 tấm SÉC YÊU giúp bạn thêm gia vị lãng mạn cho tình yêu của bạn. Hãy cất chúng ra và dùng trong suốt mùa Valentine này bạn nhé! Hoặc cũng có thể là 2 tấm thiệp rất ngọt ngào mà chỉ cần có nó trong tay, bạn sẽ thấy Valentine trở nên tuyệt vời thế nào. Ngay cả khi bạn chưa có người yêu. Và cả phần đặc biệt LOVE MAGAZINE cung cấp cho bạn kho kỹ năng đầy hiệu dụng nữa chứ!

Mỗi tập sách trong bộ LỜI YÊU mà chúng tôi đang gửi đến các bạn đây đều chung một thông điệp: Cho cuộc sống thêm nhiều nữa những yêu thương. Và tập sách này, điều đó được truyền dẫn mạnh mẽ nhất.

Chúc mừng Valentine cho không chỉ những người đang yêu mà cho cả những ai chưa yêu. Chỉ cần bạn có một trái tim tha thiết yêu thương thì cuốn sách này được làm riêng để tặng bạn!

Ban Biên Soạn

MỜI BẠN
ĐÓN ĐỌC
TẬP KẾ TIẾP

Hẹn Yêu

Tiếp tục đồng hành với
những sáng tác chất lượng và
độc quyền viết cho bộ sách LỜI
YÊU của các tác giả: **Phan Hồn
Nhiên- Hoàng Anh Tú- Ploy-
An Yên- Phan Ý Yên- Khánh
Linh- Đinh Lê Hương- Trần
Việt Anh....**

**Ploy và
Hoàng Anh Tú**
trong **32 trang**
phụ bản
màu

Đặc biệt trong
tập tới, các tác giả sẽ
có một cuộc kết hợp
vô cùng thú vị với:
Phan Ý Yên và An Yên
trong cặp truyện đôi
HẸN YÊU.

Và.... bí mật sẽ
được bật mí trên
2! NGƯỜI TRẺ VIỆT
phát hành sáng thứ
Ba hằng tuần.

Bạn đọc có thể
đăng ký đặt mua
ngay từ hôm nay tại
các sạp báo, nhà sách,
bưu điện trên cả nước.

Phát hành:

21/3/2012
Giá: 50.000 đồng

Đặc biệt, giao sách tận nhà
với dịch vụ đặt sách qua mạng
tại các trang:
www.tiki.vn
www.nhasachphuongnam.com
www.solo.vn
www.vinabook.com

MỤC LỤC

8

Chàng trai
“ngàn chín trăm
hồi đó”

102

Một cuộc chia
tay điển tập

20

Trò chơi trời cho

114

Xuân, Hạ, Thu,
Đông rồi lại
Xuân

34

Một ngày với
hiện thực

122

Hết mùa Đông
rồi sẽ đến mùa
Xuân

42

Một ngày với
hoàng tử bé

51

Nhà xác

130

Những cây dù
Valentine

61

Kế hoạch của
những hồn ma

140

Bạn đồng hành
theo hợp đồng

70

Bàng đồ

154

Nụ hôn
quái vật

82

Cỏ xanh

162

Gã hề

92

Espresso cho
hai người

172

Người chạy

Những bí mật mỉm cười

Trách.....

Hứa.....

Hẹn.....

Lạc.....

Tỏ.....

Chúc.....

198

201

205

209

213

217

Love Magazine

222

Anh vừa
nói gì thế?

232

Tình yêu
đích thực

225

Thử nghiệm
từ một tình
yêu đã
châm hết

234

Luật cho
quá khứ

229

10 điều
ngộ nghĩnh
về flirt

236

28 ngày để quên
đi một người

244

Mật mã
cá tính

CHÀNG TRAI CỦA "NGÀN CHÍN TRĂM HỒI ĐÓ"

[KHÁNH LINH]

FUNKY TOWN, MỘT TIỆM THỦ CUNG NẸM TRONG MỘT CON PHỐ NHỎ. FUNKY TOWN KHÔNG Ế ẨM, NHƯNG NÓ KHÔNG TRÁNH KHỎI CÁNH CÓ NHỮNG NGÀY CHẴNG MA NÀO THÊM GHÉ QUA. VÍ DỤ NHƯ HÔM NAY, ĐÃ 3 GIỜ CHIỀU MÀ TÔI VẪN NGỒI RÁNH RANG KIỂM KÊ HÀNG, CÒN MẸ THÌ TIẾP TỤC CÔNG VIỆC YÊU THÍCH CỦA MÌNH: GIỮ CHO ĐƯỜNG HỒ HẤP CỦA HAI MẸ CON LUÔN MẠNH KHỎE, BẰNG CÁCH LAU CHùi Ở MỌI NGÓC NGÁCH CÓ THỂ BÔNG CHUÔNG CỦA KÊU LENG KENG, TÔI LIỀM MẮT NHÌN LÊN VÀ TRÔNG THẤY MỘT ANH CHÀNG.

TRONG KHOẢNG
CHỤC GIẤY ANH
TA CỨ ĐỪNG NHƯ
TRỜI TRÔNG, VÀ
RỒI THỜ DÀI
ĐÁNH THUỘT

CỤ PHIN

Có lần tôi ngồi xem *American's Idol*, một cô nàng trong đó vừa giành được vé đến Hollywood hú hét mừng rỡ và chạy ngay ra ngoài điện thoại cho ba mình. Cô nàng hét vào điện thoại: "Ba ơi con đậu rồi, con sắp sửa đi Hollywood". Một khoảng lặng trong điện thoại và cô gái bắt đầu nghẹn ngào. Thế rồi người cha lên tiếng: "Ai trả tiền cho chuyến đi đó?". Kinh nghiệm đắt giá cho các đạo diễn phim bi: Hãy *cast* những người già! Họ gần như đã bị mất khả năng hạnh phúc!

Khi xem đến đoạn ấy của chương trình, tôi đã ngay lập tức liên tưởng đến mẹ. Bởi bất cứ việc gì lọt vào suy nghĩ của mẹ đều chui ra trong hình hài thảm thương nhất, bi kịch nhất, tồi tệ nhất. Khi tôi bắt đầu mở Funky Town, một tiệm thú cưng nằm trong một con phố nhỏ, mẹ đã suýt làm cho tôi tin rằng không gì tồi tệ hơn là khởi nghiệp kinh doanh. Bởi sớm muộn tôi cũng sẽ nợ ngập đầu và phải bỏ trốn lên núi sống ẩn dật nốt phần đời còn lại. Thế nhưng may mắn thay, Funky Town phát triển thuận lợi trong hơn ba tháng qua. Tôi cũng không rõ bởi vì sao mà mình lại đặt cái tên này, chỉ biết rằng khi vừa tỉnh dậy từ bệnh viện sau khi trải qua gần cả tháng nằm mê man vì suy nhược, và nhận ra mình còn ngổn ngang cả một đống việc cần lo cho cửa tiệm sắp mở, thì tôi đã biết mình cần phải đặt cái tên này cho nó. Kiểu như mẹ của một vài người bạn cùng lớp trước đây của tôi, mấy đứa mang tên kỳ lạ như Thái Thượng Hoàng, Lê Nga Hoàng... chắc chắn cũng đã có một ngày nào đó họ mở mắt thức dậy và ra tối hậu thư với chồng: Hoặc tên này hoặc Không-Tên-Gì-Cả!

Mặc dù vẫn ta thán về tương lai u ám điêu tàn của Funky Town nhưng mẹ vẫn đóng cửa "siêu thị" tại nhà của mình và hằng ngày ra shop quản lý công việc giúp tôi, kiểu công việc giúp cho bất kỳ kệ hàng nào cũng phải sạch sẽ không một hạt bụi, kéo không thì hai mẹ con sẽ lăn ra mà viêm đường hô hấp đến chết!

Funky Town không ế ẩm, nhưng nó không tránh khỏi cảnh có những ngày chẳng ma nào thèm ghé qua. Ví dụ như hôm nay, đã 3 giờ chiều mà tôi vẫn ngồi rảnh rang kiểm kê hàng, còn mẹ thì tiếp tục công việc yêu thích của mình: Giữ cho đường hô hấp của hai mẹ con luôn mạnh khỏe, bằng cách lau chùi ở mọi góc ngách có thể! Bỗng chuông cửa kêu leng keng, tôi liếc mắt nhìn lên và trông thấy một anh chàng. Tôi vừa bước ra khỏi quầy và lên tiếng "Xin chào!" thì một cục bông từ đâu nhảy loạn xạ cả lên. Một chú chó Bắc Kinh nhỏ màu trắng, lông xù như một cục bông gòn đang sủa nhặng xị, đuôi thì ngoáy tít. Tôi chưa bao giờ thấy con nào dễ gần như con này.

- Nó tên là gì vậy anh? - Tôi lên tiếng, ngược nhìn anh chàng đứng trước mặt.

Một giây, hai giây... năm giây, không có câu trả lời! Anh ta cứ nhìn tôi đăm đăm, trán nhú lại giữa hai hàng lông mày. Thế rồi anh ta mấp máy môi, như thể định nói gì đó nhưng rốt cuộc cũng chẳng có lời nào thốt ra. Đến lúc này thì tôi thực sự thấy kỳ lạ rồi đấy. Con chó này ít nhất cũng hơn 1 năm tuổi, đừng nói anh ta nuôi nó đến tận bây giờ mà vẫn gọi nó bằng: "Gì đấy!" hay "Ê" để rồi khi người ta hỏi đến tên nó thì cứ đứng đực mặt ra nhé! Trong khoảng chục giây tiếp theo anh ta cứ đứng như trời trồng, và rồi thở dài đánh thượt:

- Cu Phin.

Cũng không quá khó hiểu ha, nếu tôi đặt tên cho con chó của mình là Cu Phin, tôi hẳn đã đóng một cái bè và cùng con chó của mình lênh đênh trên biển suốt phần đời còn lại, để không ai có thể hỏi tôi tên của nó là gì. Những vị khách

như thế này luôn khiến tôi nảy ra những ý tưởng mới lạ, ví dụ như tự in và bán một cuốn cẩm nang "Hãy cho cún yêu cái tên đẹp nhất" - bản đặc biệt dành cho khách hàng thiếu năng trong việc đặt tên cho cún.

Nhưng tất nhiên, tôi không nói cho anh ta biết suy nghĩ của mình, tôi chỉ đơn giản là mỉm cười thuần túy, kiểu cười-đơ-dành-cho-khách-hàng-ngớ-ngẩn, và nói:

- Vậy anh cần gì?

Lần thứ hai câu hỏi của tôi đón nhận sự im lặng. Anh chàng bắt đầu đi vòng quanh cửa hàng, nhìn ngắm, xem xét, trán nhú, mày nhẩn. Tôi tự hỏi là anh ta nguy hiểm hay chỉ cố tỏ ra nguy hiểm - kiểu người có cá tính hâm đơ thích bỏ mặc cho câu hỏi người khác rơi vào im lặng? Lúc này, mẹ đã đi ra sau quầy, tôi thấy mẹ bày ra trong tầm tay vô số chai xịt, nào xịt muỗi, nào xịt thơm... Với mẹ, tình huống này chắc chắn được xếp vào hàng Nguy hiểm báo động đỏ, và mẹ cần đảm bảo mình có sẵn vũ khí, phòng khi anh ta có lạnh lùng trả lời: "Tao cần tiền!".

TAO CẦN...
TIỀN!

- Tắm cho nó, tỉa lông và cắt móng.

Tôi mỉm cười và nhanh chóng thực hiện một vài kiểm tra nhỏ nhỏ với con Cu Phin. Xong tôi mang nó vào trong, thấy buồn cười khi nghĩ đến chuyện mẹ đang phải một mình đối đầu với anh chàng kỳ lạ kia.

Nhưng thực ra, tôi đã lầm. Hai người bọn họ nhanh chóng tâm đầu ý hợp. Khi tôi trở ra thì đã thấy mẹ và anh ta say sưa ngồi nói chuyện về trà đạo, về sách, về những thứ diễn ra từ năm "ngàn chín trăm hồi đó" mà mẹ vẫn thường kể say sưa trong lúc tôi ôm chăn ngủ khò. Chính xác ra thì chỉ có mẹ là nói, còn Trường Nguyên - anh chàng kỳ lạ, chỉ ngồi im lặng, nghiêng nghiêng đầu và lâu lâu lại có cái kiểu nhếch mép cười thay cho sự đồng tình. Sau khi ngó người mất vài phút trước cảnh tượng hai người chuyện trò thân mật này, tôi dường như không thể hình dung nổi cảm giác ban đầu với Trường Nguyên khi anh ta mới đặt chân đến. Một con người lạ lùng, đúng kiểu những kẻ rất kiêu kì, nói "xin chào" và "vĩnh biệt" bằng cách rút súng. Trong một vài giây nào đó tôi còn thoáng chút sợ hãi khi nghĩ đến khả năng mẹ đang rơi vào hội chứng Stockholm. Kiểu phản ứng tâm lý xảy ra khi con tin đột nhiên cảm thấy kẻ thủ ác thật dễ thương, kiểu như ta đột nhiên bị quỷ sứ bắt đi để rồi sau đó bỗng nhận ra hắn ta cũng không tệ.

Trường Nguyên đều đặn mang Cu Phin đến cửa hàng 2-3 lần một tuần, khi thì tắm rửa, lúc thì để nó chơi đùa với những chú chó khác. Mẹ tôi vui hơn ngày xưa rất nhiều. Thật hiếm khi mẹ tìm được một người bạn để chia sẻ những suy nghĩ về một thời xưa cũ của mình. Đôi khi tôi ngồi trong quầy, thấy anh đang trò chuyện cùng mẹ, ánh mắt nấp sau đôi mắt kính đen trông thật hiền lành. Thỉnh thoảng ánh mắt ấy ngược lên và chúng tôi nhìn nhau trong thoáng chốc. Trường Nguyên cũng rất hay nhìn khi tôi chơi đùa với Cu Phin, anh luôn nở nụ cười khi hai chúng tôi vui vẻ chơi những trò ném bóng, bắt tay.

Có một ngày, tôi đang ngồi ở quầy thì Trường Nguyên xuất hiện với một bộ uống trà kiểu Anh, gồm chiếc bình trà,

bình đựng sữa và hũ đựng đường kiểu cách, cả những chiếc tách in hoa rất dễ thương. Trường Nguyên nói "Cùng uống trà nhé", rồi nở nụ cười nhếch một bên mép khiến tôi thấy tim mình ngừng đập trong vài giây. Kể từ đó, Trường Nguyên luôn đến và pha trà như một người bạn rất thân quen của Funky Town, nhẹ nhàng đặt lên trước mặt tôi một tách trà nóng thơm mùi gừng.

...

Hôm nay, mẹ lại rơi vào con "trầm cảm" của mình. Mẹ lau chùi nhiều hơn, và không hé miệng nói câu nào. Mẹ tìm kiếm sự lãng quên của chính mình bằng công việc dọn dẹp và chùi rửa. Mà có lẽ, thứ mà mẹ luôn muốn gột rửa khỏi trí nhớ của mình nhất chính là sự phản bội của ba và một cuộc sống cô đơn không tìm được ai khác để nương tựa. Mặc dù rất yêu mẹ nhưng tôi luôn lo sợ một ngày nào đó mình sẽ giống như mẹ vậy - cô đơn và bi quan. Liệu có cái gọi là "di truyền cuộc đời" giữa mẹ và con gái không? Kiểu di truyền mà tôi sẽ "được" kế thừa trọn vẹn cái kết "một cuộc đời cần được lau chùi" từ mẹ? Thực ra tôi cũng đã thử tìm hiểu một chút. Về cơ bản, tôi tự thuyết phục mình là sợ di mẹ rơi vào cuộc sống như thế là vì mẹ đang mắc phải hội chứng Diogenes. Những người mắc bệnh này thường có xu hướng sống ẩn dật và khổ hạnh. Hiểu không, là do bệnh, không phải do số phận! Nhưng đôi khi tôi tự hỏi liệu đây có phải là do tôi tự huỷ hoại chính mình. Có lẽ nếu tôi tin đây là bệnh, tôi nghĩ mình có cách phòng chống. Tôi sợ hai chữ số phận, bởi tôi biết đó sẽ là thứ nằm ngoài tầm kiểm soát.

Tôi cố gắng tìm hiểu cách phòng chống bệnh, để ngăn cuộc đời mình không chảy vào cái vết sâu hoắm đầy đau đớn mà cuộc đời mẹ đã để lại. Tôi học cách trở nên hạnh phúc. Tôi đã đọc một cuốn sách nói rằng sự hồn nhiên và vui vẻ của thuở ấu thơ là do khi ấy não trái vẫn còn siêng năng hoạt động, nhưng khi ta lớn lên, nó bỗng dưng lười nhác khiến cho cảm xúc của ta trở nên tiêu cực. Ra thế đấy, chúng ta đang phải gánh chịu sự đau khổ và tuyệt vọng,

chỉ vì một thứ sống "ký sinh" trong cơ thể ta không hề biết điều. Cách để "làm" ra hạnh phúc là chiến đấu để cái "não trái" ấy hiểu rằng nó không thể cứ sống ì ạch và chậm chạp! Nó cần phải có trách nhiệm với thứ mà nó đang dựa dẫm vào. Mỗi ngày thức dậy tôi đều phải thực hiện "bài tập cho não trái". "Đời này thật đẹp!", "Ta đang hạnh phúc"... tôi lặp đi lặp lại trong đầu mình. Và tôi cũng buộc mình lăn ra đường tham gia những trò vui khác.

Thế nên, ngày hôm nay tôi quyết định sẽ đến một "garage sale". Một mình. Bình thường thì tôi sẽ đi cùng với con bạn thân, nhưng trước khi tôi gục ngã vì suy nhược và phải nằm viện, nó đã kịp tốt nghiệp đi làm một chuyến du học giao lưu văn hóa 1 năm ở Mỹ. Nó thông báo với tôi bằng một tin nhắn khi đã ở sân bay, và từ đó đến nay, chỉ thỉnh thoảng mail về một vài dòng ngắn ngủi khi tôi hỏi thăm tình hình. Thực ra con bạn tôi không phải đứa vô tâm, nó chỉ là một cô nàng nổi loạn. Trong cuộc sống của tôi ngày trước, tôi gần như phải đánh vật để lấy lại cân bằng cho chính mình, với một bên là mẹ thường xuyên rơi vào "trầm cảm", và một bên là con bạn thân không bao giờ từ chối rắc rối!

"Garage sale" lần này diễn ra ở một quán café biệt thự cổ nằm trên một con đường nhỏ, do một nhóm những cửa hàng chuyên bán đồ vintage tổ chức. Tôi đang mon men ở các gian hàng thì một chiếc bình cổ đập vào mắt. Nó cuốn hút tôi gần như ngay lập tức. Chiếc bình với hoa văn những cô gái đang nô đùa trên cánh đồng hoa oải hương tím ngắt, bình dị và mộc mạc với những chiếc váy vintage. Nhưng cô bán hàng, là một bà cô tương đối đã lớn tuổi, từ chối bán cho tôi với lý do đây chỉ là hàng trưng bày. Theo như lời cô thì nó khá quý, và là một chiếc trong cặp bình đã bị thất lạc. Tôi lang thang thơ thẩn ở các gian hàng tiếp theo nhưng chẳng mua được gì nữa cả, cứ nghĩ mãi về chiếc bình ấy. Không hiểu sao tôi thấy mình thích nó đến phát điên lên được, tôi muốn có nó, và nhất định phải có nó. Tôi quay trở lại, năn nỉ hết lời. Nhưng cô quyết không bán. Ngày hôm sau tôi tiếp tục đến, năn nỉ thuyết phục cô. Đến ngày

thứ ba, ngày cuối cùng của garage sale, tôi "cắm trại" từ sáng đến chiều, cô nhìn tôi vừa mệt mỏi vừa buồn cười. Cô nhìn tôi và hỏi như để thăm định:

- Con mê đồ cổ lắm à?

Tôi gật đầu rất quyết liệt. Thế rồi cô mỉm cười và bảo cô chỉ bán cho tôi giá 4 triệu đồng thôi, nhưng giá trị thật của chiếc bình, tôi hãy tự tìm hiểu lấy nhé. Tôi nhìn cô và hiểu ngay 4 triệu đồng là cái giá hơi cho món đồ này, kinh nghiệm bao nhiêu năm tìm hiểu về bình cổ cho tôi biết chiếc bình này có giá hơn thế rất nhiều.

Tôi mang chiếc bình ấy về Funky Town, đặt lên quầy, vừa tự hào vừa vui sướng đến phát điên. Cu Phin đang chờ tôi tắm rửa cho nó, còn Trường Nguyên thì đứng nhìn cái bình cổ dăm dăm. Tôi không hiểu ánh mắt ấy có nghĩa gì, anh nghĩ tôi điên vì rước về cái bình giá 4 triệu đồng?

Nhưng nhớ không, Trường Nguyên là anh chàng của "ngàn chín trăm hồi đó", anh ấy dư sức biết chiếc bình này có giá trị như thế nào.

Sau khi tắm cho Cu Phin xong, tôi bước trở ra và không thấy Trường Nguyên đâu. Chiếc bình cổ cũng bốc hơi đi mất. Tôi không hiểu chuyện gì đang xảy ra, tôi nhìn sang mẹ, nhưng mẹ đang

cắm cúi lau những gian kệ, chẳng hề để ý đến tôi.

- Trường Nguyên đâu rồi mẹ? Còn chiếc bình cổ của con đâu?

Mẹ chẳng thèm nhìn tôi, chỉ đáp gọn lộn "Không biết. Mẹ vừa ra ngoài về".

Cả ngày hôm đó Trường Nguyên không quay lại đón Cu Phin. Tôi lục tung cả cửa hàng cũng chẳng tìm thấy chiếc bình. Đến giờ đóng cửa, tôi vẫn ngồi thờ thẩn nhìn ra cửa, hy vọng cánh cửa của niềm tin không đóng sập trước mặt mình. Tôi đang rất muốn tin là Trường Nguyên đã không lấy chiếc bình. Tôi đang rất muốn tin anh chỉ là đang bận việc ở đâu đó và chưa kịp ghé rước Cu Phin. Tôi đang rất muốn tin anh không phải là kẻ vì một món đồ cổ mà bỏ đi con chó mình yêu thương. Tôi cứ ôm Cu Phin ngồi đến khi mắt díp lại.

Cả tuần sau đó Trường Nguyên không hề xuất hiện. Niềm tin của tôi tắt dần, thay chỗ cho sự tức giận. Hết 7 ngày, tôi tin linh cảm ngày đầu tiên của mình là đúng. Anh là người xấu!

Tôi mở email và nhận được một thư mời tham gia một garage sale khác, cũng là về hàng vintage. Thở dài đánh thượt, tôi nghĩ đã đến lúc mình cần phải cho não trái "một đòn" để nó thôi chây lười như 7 ngày vừa qua đi. Tôi cần phải bước ra ngoài và tiếp tục cuộc sống của mình, bỏ qua một phần của cuộc đời cũ không mấy đẹp đẽ. Thế là gửi Cu Phin ở nhà, tôi lên đường đến đó. Đang lang thang ở các quầy hàng, tôi bỗng trông thấy một hình dáng quen thuộc. Là Trường Nguyên. Tôi ngạc nhiên khi nhận ra mình vừa nở một nụ cười và thấy vui sướng như thể một cục đá trong lòng vừa được cởi bỏ. Tôi vừa định mở miệng gọi tên anh và dậm bước đi thì... Gì đây? Tôi mở to mắt nhìn cái vật đang ở trong tay anh. Là

18
tuyển tập Valentine
chiếc bình cổ của tôi. Anh đúng là người đã lấy chiếc bình. Và anh đang bán nó ở một hội chợ hàng cổ. Không khó để đoán ra nhỉ?!

Trường Nguyên vừa quay sang đã nhận một cái tát trời giáng, làm chiếc điện thoại anh đang nghe trong tay đánh rơi xuống đất vỡ đôi. Tôi nhìn anh, nhặt nhòa nước mắt. Anh vừa cho tôi hiểu rõ điều mà mẹ đã cảm nhận rất nhiều năm trước đây, rằng bọn đàn ông là một lũ không đáng tin, tồn tại chỉ để làm tổn thương phụ nữ. Tôi bỏ về Funky Town, nhìn thấy Cu Phin đang mừng rỡ quấy đuôi chào mình. Không, anh ta sẽ không được phép đón nó về. Anh ta đã bỏ rơi nó vì một món đồ cổ. Anh ta đâu thực sự yêu thương nó. Tôi quỳ xuống đất và cúi người ôm Cu Phin vào lòng. Nước mắt rơi trên đám lông trắng mượt. Thế rồi tôi trông thấy một mảnh vỡ rất quen thuộc. Chiếc váy vintage đẹp bình dị đang nô đùa trên cánh đồng hoa oải hương. Tôi khom người xuống, bới đồng xương sữa dành cho chó ra và nhặt mảnh vỡ ấy lên, há hốc mồm khi nhận ra nó chính xác là từ cái bình cổ của tôi. Nhưng nếu chiếc bình của tôi đang ở cái garage sale kia thì mảnh vỡ nào đây? Tôi ngược mắt lên và nhìn thấy mẹ cũng đang đứng nhìn tôi trợn tròng. Mất mẹ hấp háy và rồi mẹ mở miệng khá khó khăn:

- À, ừm, mẹ tưởng đã... dọn sạch hết rồi - Mẹ nuốt nước bọt rồi nói tiếp - Mẹ đã làm vỡ chiếc bình ấy khi con đang tắm cho Cu Phin ở bên trong. Lúc đó mẹ đã rất hốt hoảng vì biết là con rất quý cái bình. Trường Nguyên đã hứa sẽ tìm mua cái khác về cho mẹ vì nó biết nhiều nơi bán hàng cổ lắm. Mấy ngày nay nó không đến là vì phải đi lòng ở các chợ, các cửa hàng đồ cổ.

Rồi mắt mẹ sáng lên:

- Nhưng con yên tâm, vừa nãy mẹ nhận được điện thoại của nó. Nó bảo đã tìm thấy một chiếc bình giống y chang.

Xong mẹ lại ngập ngừng:

- Nhưng không hiểu sao đang nói chuyện lại bị mất tín hiệu. Từ đó không liên lạc được nữa.

Thế rồi mắt mẹ nhìn lên và trở nên sáng rực. Mẹ chạy vội ra mở cửa và tôi đứng lên, nhìn thấy anh đang ở đó, tần ngần với chiếc bình cổ trong tay. Không phải chiếc bình của tôi, mà là chiếc bình trong mấy ngày qua anh đã cố công lụng sục.

Anh bước đến trước mặt tôi:

- Anh... anh xin lỗi. Em hãy nghe anh giải thích.

Nước mắt tôi lại rơi:

- Thôi anh không cần phải giải thích, em mới là người cần xin lỗi. Mẹ đã kể cho em nghe hết rồi.

Tôi thấy anh thở phào nhẹ nhõm. Và tôi mỉm cười, giật lấy chiếc bình trên tay anh:

- Cái này thuộc về em có phải không? Hihi.

Anh cũng cười, nụ cười nhếch một bên mép, nhưng không phải kiểu "tên bất cóc dễ gây ra hội chứng Stockholm", mà là kiểu một anh chàng hiền lành, chàng trai đến từ "ngàn chín trăm hồi đó". Và tôi thấy có lẽ mình đã yêu mất rồi, nụ cười và ánh mắt từ con người "xưa cũ" ấy.

K.L

Tất cả chúng ta đều là những
thiên thần chỉ có một cánh.

Nhiệm vụ của chúng ta trên
Trái Đất là tìm kiếm một thiên
thần một cánh khác, kẻ sẽ chia
sẻ cùng ta chiếc cánh duy nhất,
để giữ chặt ta và cùng ta bay
trở về thiên đàng.

TRÒ CHƠI TRỜI CHO

[KHÁNH LINH]

TRONG HOÀN CẢNH BẬN TÍT MÙ LÊN NHƯ THẾ,
MỘT NGÀY, MẸ DẪN MỘT NGƯỜI QUEN XUẤT
HIỆN TRƯỚC MẶT TÔI THIÊN TRANG ĐÃ TRỞ VỀ.
CÔ BẠN THÂN QUÝ HÓA BỔNG DUNG MỘT
NGÀY NỔI HÙNG MUỐN ĐI DU HỌC NAY ĐÃ VỀ
VÀ ĐẾN THĂM CỦA HÀNG CỦA TÔI. TÔI CHẠY
ĐÉN ÔM NÓ NHƯNG DƯƠNG NHƯ CÒN QUÁ MỆT
MỎI SAU CHUYẾN BAY DÀI, TRANG CHỈ VỒ NHE
VAI TÔI RỒI GIỜNG CƯỜI NÓ CÓ VẺ GẦY GÒ
HƠN XƯA RẤT NHIỀU.

MỘT CON RỪNG MÌNH KÉO ĐẾN. CHIẾC BÌNH CỔ LẠI XUẤT HIỆN TRƯỚC MẮT TÔI. CON CHÓ MANG TÊN KUY FYN LẠI XUẤT HIỆN TRƯỚC MẮT TÔI. VÀ CẢ TRƯỜNG NGUYÊN LIỆU CÓ MỘT ĐIỀU GÌ ĐÓ, MỘT CÂU TRẢ LỜI NÀO ĐÓ KHẢ DI HƠN CHO TẤT CẢ CHUYỆN NÀY HIỆN ĐANG NẪM TRONG VÙNG NÀO BỊ TỐN THƯƠNG ẤY?

TÔI THẤY MẮT MÌNH CAY, MỌI THỨ TRƯỚC MẮT NHỒE ĐI VÀ NHƯNG CHỖ CHO NHỮNG KÝ LÚC ĐAU ĐÓN HIỆN VỀ. CÙNG Ở QUÁN CAFE NÀY, TÔI ĐÃ TỪNG ĐẬP VỠ CHIẾC LY CỦA MINH, KHI ANH THỪA NHẬN MỐI TÌNH MỘT ĐÊM VỚI THIÊN TRANG.

Những ngày này Funky Town bận túi bụi. Gần đến Noel, người ta bắt đầu trang hoàng nhà cửa và cả "tân trang" cho thú yêu của mình. Các chú chó và mèo bắt đầu được nườm nượp đưa đến cửa hàng để làm đẹp, tỉa lông, cắt móng, làm sạch răng, sắm quần áo đẹp. Tôi và mẹ gần như chôn chân ở tiệm từ sáng đến tối, Trường Nguyên cũng đến để phụ giúp sau khi tan sở. Có lẽ vì phải làm việc quá sức cộng thêm ăn ngủ không điều độ nên dạo này đầu tôi cứ nhức như búa bổ. Những cơn đau đến ngày càng dồn dập hơn và nặng nề hơn. Điều đó khiến cho mẹ được dịp "là chính mình" hơn bao giờ hết khi liên tục vẽ ra trước mắt tôi những viễn cảnh ảm đạm nhất: U não? Xơ hóa dây thần kinh? Tắc động mạch não? Nói tóm lại, nếu bạn có một bà mẹ nghi ngờ mắc hội chứng Diogenes (chúng sống ẩn dật và khổ hạnh), thì bạn chớ có đại mà tiết lộ bất kỳ chuyện gì hơi quan trọng. Bởi vì một cục nhọt ở chân thôi cũng đã đủ khiến mẹ bạn liên tưởng đến một khối u ác tính nằm tẹt trên não.

Trong hoàn cảnh bận tít mù lên như thế, một ngày, mẹ dẫn một người quen xuất hiện trước mặt tôi. Thiên Trang đã trở về. Cô bạn thân quý hóa bỗng dưng một ngày nổi hứng muốn đi du học nay đã về và đến thăm cửa hàng của tôi. Tôi chạy đến ôm nó nhưng dường như còn quá mệt mỏi sau chuyến bay dài, Trang chỉ vỗ nhẹ vai tôi rồi gượng cười. Nó có vẻ gầy gò hơn xưa rất nhiều. Tôi đồ rằng với cá tính thích lao đầu vào rắc rối, hẳn những ngày vừa qua ở Mỹ nó đã gây ra khá nhiều vụ động trời. Mẹ tôi hỏi vui:

- Thế đã có người yêu mới chưa con?

Nó cười vang:

- Haha, đang cô đơn lắm cô ơi!

Bỗng Trường Nguyên xuất hiện ở cửa. Tôi nhanh chóng giới thiệu hai người với nhau, lòng thấy vui khi đã có dịp người yêu và bạn thân của mình được gặp mặt. Nhưng trái với sự vui vẻ của tôi, hai người bọn họ cứ đứng nhìn nhau trân trân, tỏ vẻ bối rối và nói chuyện cũng khá ngập ngừng.

Thế rồi Thiên Trang cáo bận ra về. Tôi cũng không hiểu giữa hai người bọn họ đang xảy ra chuyện gì. Những ngày sau khi Thiên Trang ghé cửa hàng, cô nàng khá né tránh khi tôi kể về Trường Nguyên, chỉ gắng hỏi những câu như: "Anh ấy có tốt không?", "Yêu mày thật lòng chứ? Chắc chắn chứ?". Rồi một ngày mẹ kêu vai tôi nói nhỏ: "Mẹ nghi ngờ thằng Trường và con Trang có cái gì mờ ám quá. Có khi nào tụi nó bị "tiếng sét ái tình" không con?". Tôi cười xòa bảo mẹ sao lại hay lo lắng suy diễn tùm lum, nhưng thực sự trong lòng mình, tôi thấy bất an. Đạo gần đây Trường Nguyên cũng hay tránh gặp mặt tôi.

Nhưng rồi buổi sáng ngày hôm sau, một sáng đầu tuần tương đối ít khách, Trường Nguyên bỗng xuất hiện trở lại, bảo rằng đã xin nghỉ đưa tôi đến bệnh viện để khám bệnh. Anh chu đáo, lo lắng và vẫn nồng ấm như trước nên tôi bắt đầu nghĩ rằng mọi thứ vẫn ổn thôi mà. Đúng rồi, là do Diogenes, cái thứ hội chứng chết tiệt ấy có lẽ đã bị "lây" một ít từ mẹ sang tôi.

Bác sỹ bảo có thể do làm việc quá sức nên phần mạch ở đầu bị căng gây đau nhức thôi, nhưng để an toàn, ông ấy vẫn bảo tôi chụp hình để chờ theo dõi. Hai đứa ra về và lên kế hoạch ăn chơi một chút để bù lại những ngày qua làm việc vất vả, cũng là để "bù đắp" lại khoảng thời gian lạnh lẽo vừa rồi. Vì anh vẫn phải làm thêm ca chiều nên bảo tôi hãy ở nhà anh xem tivi nghỉ ngơi thư giãn, đợi tối anh về cùng nấu ăn.

Nằm xem tivi một hồi cũng chán, tôi quyết định tìm xem có đĩa phim nào không. Máy chồng đĩa ở bên ngoài đa số toàn đĩa nhạc, nên tôi mở một chiếc tủ ở gần đó ra xem. Không có gì hay ho nhưng tôi lại tình cờ phát hiện một album ảnh nằm khuất sau mấy chồng đĩa cao ngất. Tò mò mở ra xem, thì ra là album ảnh trước đây của anh, có cả những tấm từ hồi anh vẫn còn là sinh viên mới vào trường. Tôi nhận ra cô nàng bạn thân của anh, hiện là một người mẫu khá nổi tiếng, đang đứng trên chiếc xích đu trong một chuyến du lịch với lớp, tạo hình như một con khỉ đột trên

24
truyện dài Valentine

nền rừng rậm xanh thắm. Nếu tấm hình này được tung lên Facebook thì sẽ như thế nào nhỉ? Kinh nghiệm quý báu đây: Đừng bao giờ tin tưởng để bất kỳ ai lưu giữ những khoảnh khắc "kinh hoàng" của bạn, bởi nếu họ không "hại" bạn, họ cũng sẽ quá lơ đãng đến mức trao "bằng chứng" vào tay những kẻ sẵn sàng làm chuyện đó.

Tôi cứ thế lướt qua nhiều khoảng thời gian trong đời anh khi mình chưa bước vào. Thế rồi khi đã gần như lướt qua tấm hình tiếp theo, tôi bỗng dừng người lật lại trang trước bởi một thứ đập vào mắt mình. Là chiếc bình cổ. Hai chiếc bình trà kiểu Anh với hoa văn những cô nàng mặc váy đang nô đùa trên cánh đồng hoa tím. Chúng đang được đặt ngay ngắn trên bàn làm việc của anh, là căn hộ hiện tại này đây, tức là chỉ cách đây khoảng gần hai năm là nhiều, tính từ lúc anh bắt đầu dọn ra ở riêng. Nếu đúng như những gì bà cô bán hàng đã nói với tôi, chỉ có duy nhất hai chiếc bình như thế trên cuộc đời này, một chiếc mẹ tôi đã đánh vỡ, chiếc còn lại đang nằm ở Funky Town, vậy thì tại sao lại có hai chiếc bình này ở đây? Và nếu như anh có chúng, vậy sao ngày xưa anh lại mất công lòng sức ở nơi khác? Tôi chạy đến phòng làm việc của anh, tìm quanh quất nhưng chẳng thấy chiếc bình nào cả. Bỗng dưng cơn đau đầu lại ập đến, cơn đau tệ hại nhất từ trước đến giờ, tôi thấy mình choáng váng. Mọi thứ chao đảo và tôi phải cố hết sức ngồi vào ghế để không lăn đùng ra sàn. Một nỗi hoang mang mơ hồ ập đến. Chiếc bình cổ... chiếc bình cổ, thậm chí anh chưa bao giờ kể tôi nghe ngày xưa anh đã từng có cả hai chiếc bình ấy.

Khi đã bớt đau đầu và dần lấy lại bình tĩnh, tôi thấy cơ thể mình mệt lả. Tôi dựa hẳn lên bàn làm việc của anh, mong muốn tìm ra câu trả lời khả dĩ nhất cho mình. Thế rồi tôi trông thấy hình của Cu Phin, được lồng trong một khung ảnh rất dễ thương. Tôi cầm lên và nhìn ngắm. Nó đang mặc một chiếc váy rất xinh, thậm chí dưới chân còn mang cả giày... Rồi tôi trông thấy bên dưới góc phải của tấm hình, một hàng chữ nhỏ được viết nắn nót: Ku Fyn.

Ban đầu tôi không hiểu nó có ý nghĩa là gì. Nhưng rồi tôi nhận ra đó mới là tên thật của con chó, Ku Fyn chứ không phải Cu Phin. Cách phát âm giống nhau nhưng viết lại hoàn toàn khác. Tôi phì cười vì sự phức tạp trong cách đặt tên cho chó của Trường Nguyên. Đã là một cái tên nghe không mấy lọt tai, thậm chí viết cũng khác biệt hơn người. Ku Fyn... Ku Fyn... nụ cười bỗng dung tắt ngấm. KUFYN và FUNKY, đó chẳng phải chỉ là đảo chữ cái sao? Tôi thấy nổi hoang mang đã bắt đầu lớn lên thành sự sợ hãi. Chiếc bình cổ và Ku Fyn. Trường Nguyên, anh thực sự là ai?

Tôi ngồi như hóa đá trên chiếc bàn làm việc của anh, chỉ muốn vùng chạy khỏi căn hộ này, lao về nhà mình, cố gắng tìm một nơi ẩn nấp yên bình để mọi thứ tôi vừa chứng kiến được "tiêu hóa" và giải mã. Nhưng chân tay tôi đang tê cứng hết cả. Bỗng "Ding!", tôi giật bản mình, thì ra là tiếng báo email mới trên máy tính để mở. Chắc đêm qua làm việc khuya anh đã quên tắt máy. Thế rồi, tôi gần như thét lên nhưng không còn hơi sức để bật thành tiếng nữa. Mọi thứ quá kinh khủng, quá dồn dập, tôi không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa. Là email của Thiên Trang. "Vây hẹn gặp 8h tối mai. Chúng ta cần nói rõ ràng mọi chuyện trước đây. Em không muốn làm tổn thương Nhã Yên". Tôi cố gắng chấp nối các sự kiện lại với nhau, khó khăn sắp xếp chúng lại một cách hợp lý nhất. Hóa ra hai người là tình cũ của nhau, và họ đang cố gắng diễn màn kịch "không quen biết" vì sợ tôi khó xử? Thế thì mọi thứ trở nên dễ hiểu hơn một chút. Tôi đồ rằng Funky Town là cái tên do mình và Thiên Trang cùng nghĩ ra từ lâu rồi, nên có lẽ trong lúc phởn chí nào đó cô nàng đã chia sẻ cái tên này cho anh người yêu của mình và hai người nghịch ngợm chơi chữ để đặt tên cho cún. Nhưng thế thì giải thích thế nào đây cho chiếc bình cổ? Anh đã cư xử như thể chỉ biết đến nó khi tôi mang về. Rồi tôi nhớ đến ánh nhìn đăm đăm của anh, vào cái hôm tôi đặt chiếc bình cổ lên bàn. Đó không phải là ánh nhìn trợn tròng vì có một con hăm vác 4 triệu đồng đi mua chiếc bình cũ kỹ,

mà là ánh nhìn ngạc nhiên khi bất chợt gặp lại một món đồ quen thuộc.

Cuối cùng thì tôi cũng đã tìm cách lết về được đến nhà. Tôi không nhớ rõ mình đã đi như thế nào nữa, chỉ biết khi tỉnh ra thì đã nằm phịch trên giường, thở dốc, thấy mình như vừa trải qua một "vận động trường" chuyên dành cho những người đã quen bốc vác 50 kí lô hàng hóa mỗi ngày.

Thế rồi mẹ hồi hả xông vào phòng tôi. Tôi rên rĩ những câu đại loại như mẹ ơi, đây không phải là lúc, nếu mẹ đang muốn nói rằng sắc mặt của con trông như thể đang bị mất máu đến chết thì hãy để lúc khác đã nhé! Tôi nghe tiếng mẹ rất gấp gáp:

- Mày sắp chết thật đấy con ạ, này mày nhìn đi này! Trời ơi là trời!

Chưa bao giờ tôi thấy mẹ nghiêm trọng đến mức này. Tôi ngồi dậy và nhìn thấy một tấm phim đen trắng đang nằm trên tay mẹ. Một đồng đen trắng lẫn lộn không hiểu được là muốn thể hiện cái gì. Chúng tựa hồ như là một thứ "ngôn ngữ" mà chỉ có bác sỹ mới có thể giải mã. Chúng ta - người bình thường, chỉ biết nó là phim chụp X quang. Tôi cầm lấy một tờ giấy trắng A4 trong đó ghi chú loằng ngoằng gì đó không rõ, nhưng có một câu đập vào mắt tôi, rõ ràng đến tận tột: "Phát hiện não có tổn thương. Nghi ngờ sang chấn sau suy nhược. Cần tái khám gấp".

Cả hai chúng tôi chẳng ai nói với ai lời nào, chỉ lẳng lặng cùng nhau đến bệnh viện. Dường như có một sự im lặng căng cứng giữa hai người mà không ai dám phá vỡ, sợ rằng nếu bức tường mong manh ấy bị đổ sụp, mọi thứ sẽ vỡ òa trong những suy nghĩ tiêu cực và tồi tệ nhất. Tôi được chuyển đến khoa tâm lý và gặp lại vị bác sỹ lúc trước đã từng điều trị cho mình trong thời gian suy nhược.

- Lúc trước, khi em vừa tỉnh lại, có một chút rối loạn trong trí nhớ nhưng đã nhanh chóng hồi phục sau vài tiếng đồng hồ nên chúng tôi kết luận chỉ mất trí nhớ tạm thời và phần ký ức ấy đã được hồi phục. Nhưng phim chụp mới đây

lại cho thấy một vùng não của em đã bị tổn thương sau sang chấn ấy. Rất có thể chúng ta đã bỏ sót điều gì đó. Từ khoảng thời gian ấy đến nay, em thấy mình vẫn nhớ tốt chứ?

Tôi gật đầu, tự thấy điều này là phi lý. Tôi nhớ mình là ai, sống ở đâu, nhớ rõ cuộc sống và công việc của mình, không có dấu hiệu hỏi đi hỏi lại chỉ một điều duy nhất, không có biểu hiện nhớ trước quên sau. Thế thì vùng chấn thương ấy cụ thể đã để lại di chứng gì trong tôi?

Một cơn rung mình kéo đến. Chiếc bình cổ lại xuất hiện trước mắt tôi. Con chó mang tên Ku Fyn lại xuất hiện trước mắt tôi. Và cả Trường Nguyên. Liệu có một điều gì đó, một câu trả lời nào đó khả dĩ hơn cho tất cả chuyện này hiện đang nằm trong vùng não bị tổn thương ấy? Tôi khó khăn nuốt nước bọt và hỏi khan:

- Bác sỹ ơi, những ký ức bị mất tạm thời chắc chắn đều sẽ trở về với mình đúng không? Mình đâu thể đột nhiên, ừm, giống như là bỏ sót một vài thứ gì đó có đúng không?

- Ừm, em cứ yên tâm, bình thường thì những người gặp chúng mất trí nhớ tạm thời sau suy nhược như em sẽ quên đi một vài thứ hoặc có thể là tất cả mọi thứ. Nhưng những ký ức sẽ trở về nhanh thôi, chỉ trong vài tiếng.

Tôi thở phào nhẹ nhõm.

- Nhưng đó là nếu trong trường hợp em suy nhược vì làm việc quá sức, vì không giữ gìn sức khỏe thôi nhé. Còn nếu em gặp một tổn thương tâm lý quá lớn, thì rất có thể phần ký ức của tổn thương ấy sẽ không được phục hồi.

Tôi há hốc mồm, cố gắng nuốt trôi những lời bác sỹ vừa nói. Và một nỗi sợ hãi xâm chiếm, lấn át hết tất cả khiến tôi run rẩy...

Tôi hẹn Trường Nguyên đến quán café quen thuộc. Tôi nhìn anh đăm đăm, thấy những câu chữ như không còn là từ miệng mình phát ra nữa:

- Hãy nhìn thẳng vào mắt em và trả lời. Anh đã không hề làm điều gì có lỗi với em chứ?

Trường Nguyên không nói lời nào. Anh cứ ngồi cứng người nhìn tôi. Tôi quyết định làm thêm "cú" quyết định:

- Lúc mang Ku Fyn đến Funky Town có phải thực sự là lần đầu tiên anh gặp em?

Cái giạt mình sững sờ của Trường Nguyên khiến tim tôi đau điếng. Đúng thật đã có một điều gì đó...điều gì đó...

Một cô nàng đi lướt nhanh qua bàn tôi, chiếc túi của cô ta va vào ly nước. Nó rơi xuống đất vỡ tan. Một cú xoảng ngắn ngủi nhưng đinh tai, và tôi nhìn những mảnh vỡ vương vãi trên mặt đất, thấy tim mình cũng như tan thành ngàn mảnh. Tôi thấy mắt mình cay, mọi thứ trước mắt nhòe đi và nhường chỗ cho những ký ức đau đớn hiện về. Cũng ở quán café này, tôi đã từng đập vỡ chiếc ly của mình, khi anh thừa nhận mối tình một đêm với Thiên Trang. Còn nhớ tôi đã từng kể bạn thân của mình là một cô nàng nổi loạn không? Cô ấy thực sự là một kẻ chuyên lao đầu vào những chuyện điên rồ, một trong số ấy là "tình một đêm" với người yêu của bạn thân mình. Cô nàng bị mất trí sau khi vừa "lướt bàn" ở 3 quán bar và nốc hơn 2 ly cocktail, thế rồi hai người bọn họ gặp nhau, lang thang thêm 2 quán bar khác nữa và phản bội tôi sau 4 ly rượu pha. Còn Ku Fyn, nó không phải là con chó của Trường Nguyên, nó cũng yêu

Anh có thể
chinh phục
cả thế giới
chỉ bằng một
bàn tay....
miễn là có
em nắm bàn
tay còn lại.

Lời
Yêu

tôi không phải vì nó là con chó thân thiện nhất trên đời. Nó chính xác là con chó của tôi, tôi đã mua tặng cho Trường Nguyên và nuôi nấng chăm sóc nó mỗi ngày khi ghé thăm anh. Chiếc bình cổ kiểu Anh, không phải tôi bị nó hấp hồn ngay từ cái nhìn đầu tiên, mà đó là chiếc bình anh mua tặng tôi, món quà tôi đã từng yêu quý nhất trên đời. Anh một chiếc, tôi một chiếc, mỗi người sở hữu một mảnh của cặp đôi đẹp đẽ và duy nhất trên đời, luôn đặt bên cạnh nhau trong căn hộ của anh. Nhưng khi tổn thương tột độ, tôi đã không đủ bình tĩnh để giữ chúng lại. Tôi tổng khứ chúng đi, để rồi cuối cùng gặp lại chúng rất tình cờ.

Mẹ chẳng biết gì về tất cả chuyện đó. Bởi lúc ấy tôi sợ mẹ lo lắng chuyện con gái ra ngoài yêu đương nhầm người rồi lại khổ, nên tôi yêu Trường Nguyên trong bí mật. Và lại lúc ấy, mẹ còn đang bận rộn với siêu thị tại gia của mình. Trường Nguyên và Thiên Trang, hai kẻ duy nhất ở trong cuộc chơi ấy, đã quyết định giấu kín sự thật đau đớn ấy với tôi và trở lại như chưa hề có gì xảy ra. Tôi cảm thấy như mình vừa bị tổn thương thêm lần nữa. Thất kinh và đầy sợ hãi, phần nộ và đầy uất ức. Tôi phải làm sao đây khi nhận ra số phận là có thật, và chính xác là tôi đã trượt vào bi kịch của cuộc đời mẹ, bị người mình yêu thương nhất phản bội?!

Tôi ngược mắt lên nhìn Trường Nguyên, anh đang đau khổ gục mặt vào hai bàn tay, run rẩy. Anh đã rời xa tôi, và xuất hiện sau 3 tháng, yêu thương tôi hơn bất cứ gì khác trong cuộc đời mình. Thiên Trang không đi du học, cô nàng chỉ làm một chuyến đi dài để lãng quên tội lỗi. Nhưng ngay cả khi hai người ấy đã nhận ra sai lầm và quyết định tiếp tục bước cùng tôi trong một cuộc đời mới, chăm sóc và yêu thương tôi, quyết tâm không để phạm lại lỗi lầm, thì liệu tôi nên xem đó là sự chuộc lỗi, là tình yêu thực sự, hay chỉ là thói ích kỷ muốn lấp liếm những thứ khôn nạn họ đã gây ra?

....

Rốt cuộc thì tôi đã không để mình bị suy nhược đến mức nhập viện như lần trước. Tôi chỉ giao lại Funky Town cho

mẹ và xin visa đến Anh. Cuối cùng, tôi cũng đến được với vùng đất tôi mong ước từ lâu. Tôi cứ thế lang thang hết miền quê này đến miền quê khác. Thoắt một cái từ sau buổi café cuối cùng với Trường Nguyên, đã 1 năm 6 tháng trôi qua. Không khí trong lành với cái lạnh nhẹ nhàng của nước Anh khiến tôi thấy lòng mình thanh thản đi rất nhiều, đầu óc không còn đặc quánh những suy nghĩ tiêu cực nữa. Hoa oải hương mùa Hè đã bắt đầu nở rộ, tỏa hương thơm nồng bay thật xa. Mỗi buổi sáng tôi đạp xe băng qua những con đường dốc nhỏ, hoa nở hai bên vệ đường, thấy mình như được sống giữa những thời xưa cũ không âu lo và phiền muộn.

Chiếc xe đạp của tôi bỗng thảng gập, suýt nữa đã đụng phải một chiếc xe khác đang bon bon ngược chiều với mình. Tôi cố gắng quát:

- I'm so sorry. I don't see you...

Trước mắt tôi, cũng đang há hốc mồm trên chiếc xe đạp là Trường Nguyên. Chiếc xe của anh thê thảm hơn một chút, gần như sắp ngã đổ. Từ rổ xe tung tóe ra rất nhiều những tấm ảnh. Trên cổ anh cũng đang đeo một chiếc máy chụp hình. Tôi nhìn xuống đất, là ảnh khắp miền quê nước Anh. Những tòa lâu đài xinh đẹp chìm khuất trong làn sương mờ, cánh đồng hoa oải hương tím ngắt, bức tường đá trải dài men theo con đường mòn nhỏ... Tôi bỗng nhớ đến lời hẹn năm nào của hai đứa, một lúc nào đó, chúng ta sẽ đến nước Anh, sẽ tận mắt nhìn ngắm những cảnh vật trong tranh, và chụp lại nước Anh theo cách của chính mình.

Giờ đây, tôi và Trường Nguyên, ở nước Anh xa xôi, gặp lại nhau trong sự tiếp nối của phần quá khứ đã qua. Nhưng "bài tập cho não trái" suốt 1 năm 6 tháng qua nay đã phát huy hiệu nghiệm. Tôi thấy mọi thứ nhẹ tênh, phần đời phía sau đã không còn giống như một cục đá to tôi phải gồng mình kéo theo nữa. Tôi nghiêng đầu mỉm cười với anh. Chúng tôi xếp dọn lại đồng bừa bộn, và lại tiếp tục đạp xe theo con đường của riêng mình, theo hai hướng khác nhau. Biết đâu một lúc nào đó, trong sự tiếp nối của phần quá

khứ là hôm nay - một buổi sáng nắng vàng tươi đùa giỡn trên cánh đồng hoa tím bao la của nước Anh se lạnh, chúng tôi sẽ lại gặp nhau. Lúc ấy, phần quá khứ trong chúng tôi ít nhất cũng đã có những điều thật đẹp.

Có lẽ tôi sẽ thôi sợ hãi về số phận. Không phải tôi phủ nhận nó, tôi chỉ là không quan tâm nữa. Hạnh phúc quá ngắn ngủi để ta mãi băn khoăn về "hạn sử dụng" của nó. Cho dù ngày mai có là hạn kết thúc thì hôm nay vẫn được gọi là "một ngày hạnh phúc", chẳng phải là như vậy sao?!

K.L

Nếu tình yêu là cuộc
chiến, vậy thì hãy.....
Chinh phục Em!

KHI YÊU, CÁC SAO "TRIẾT"

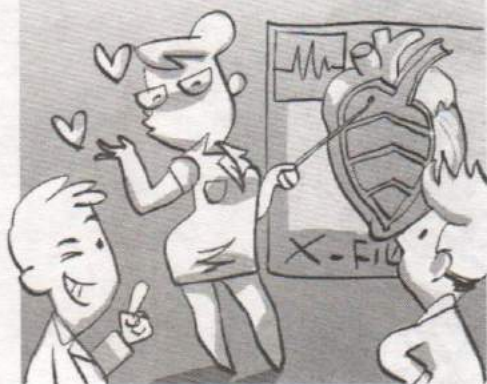
Bạch Dương: Yêu không cạnh tranh khác gì cạnh không có muối.

Kim Ngưu: Thích cách nói "Đang tìm hiểu nhau" của các cụ. Tìm hiểu kỹ đã rồi yêu cũng chưa muộn.

Song Tử: Em đâu muốn mang tiếng kẻ đa tình. Tại tim em có 8 ngăn, gấp đôi tim người thường đấy chứ!

Cự Giải: **MỘT LẦN
BẤT TÍN,
TÌNH SẼ
KHÔNG CHÍNH!**

Xử Nữ: Cần phải cho tuyệt chủng hết những kẻ bắt cả hai tay.

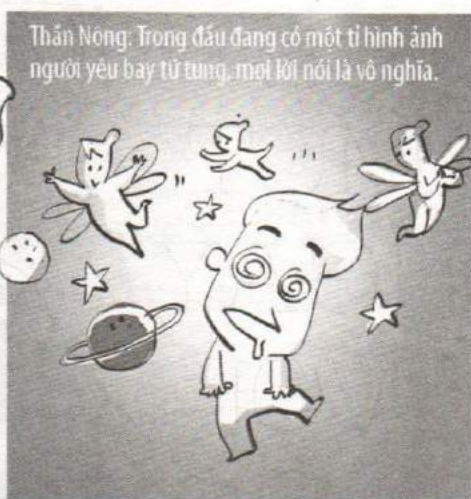

Sư Tử: Để có được tình yêu của tớ, chắc chắn cậu đã phải tu rất nhiều kiếp.

Thiên Bình: Người yêu cần phải hoàn hảo như... chính tớ!

Thần Nông: Trong đầu đang có một tí hình ảnh người yêu bay từ tung, mọi lời nói là vô nghĩa.

Nhân Mã: Tình yêu là một trò đùa... Đơn giản, vì tớ rất thích nói đùa.

Ma Kết: Đừng đốt cháy giai đoạn, tã tã rồi ta tính tiếp.

Bảo Bình: Chúng mình sẽ ngày ngày uống trà đánh cờ, bàn chuyện thế sự cùng nhau.

Song Ngư: Tình yêu chính là không khí để tớ thở hằng ngày.

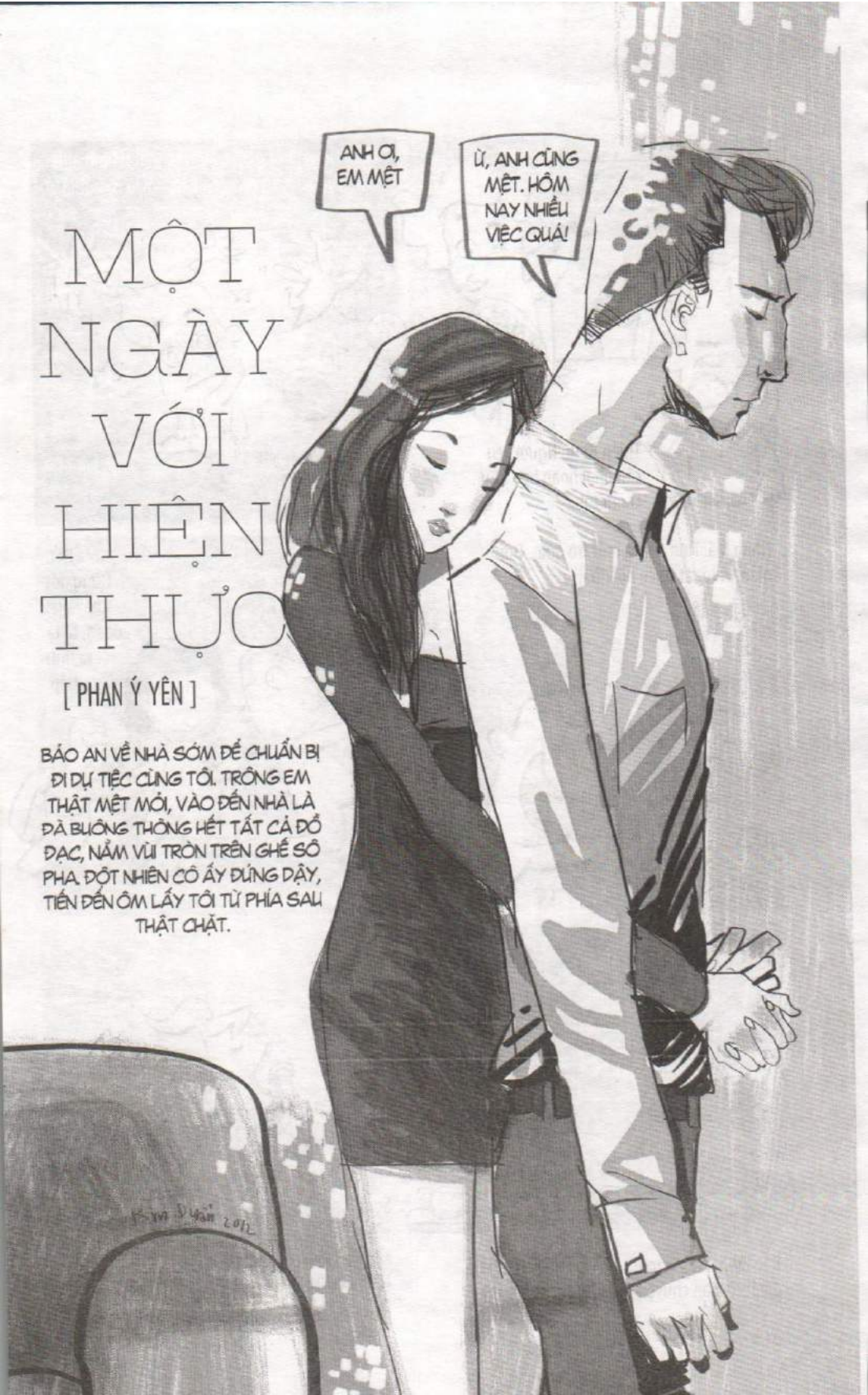
MỘT NGÀY VỚI HIỀN THỰC

[PHAN Ý YÊN]

BÁO AN VỀ NHÀ SỚM ĐỂ CHUẨN BỊ
ĐI DỰ TIỆC CÙNG TÔI. TRÔNG EM
THẬT MỆT MỎI, VÀO ĐẾN NHÀ LÀ
ĐÀ BUÔNG THÔNG HẾT TẤT CẢ ĐỒ
ĐẠC, NẤM VUI TRÒN TRÊN GHẾ SÓ
PHA. ĐÓT NHIÊN CÔ ẤY DỪNG DẬY,
TIẾN ĐẾN ỒM LẤY TÔI TỪ PHÍA SAU
THẬT CHẶT.

ANH ƠI,
EM MỆT

Ừ, ANH CŨNG
MỆT. HÔM
NAY NHIỀU
VIỆC QUÁ!

LÚC NÀO ANH
CŨNG VẬY!

ANH CŨNG MỆT
THÌ ANH NÓI LÀ
ANH CŨNG MỆT.
CHÀ NHÈ EM
MUỐN ANH NÓI
ĐÓI?

Nếu được quyền làm lại một điều gì đó trong đời, liệu bạn sẽ vẫn yêu người mà bạn không nên yêu? Đàn ông ích kỉ. Phụ nữ ích kỉ. Được sinh ra để làm vũ trụ đảo điên.

1 Ngày 31 tháng 12. Bảo An về nhà sớm để chuẩn bị đi dự tiệc cùng tôi. Trông em thật mệt mỏi, vào đến nhà là đã buông thõng hết tất cả đồ đạc, nằm vùi tròn trên ghế sofa. Đột nhiên cô ấy đứng dậy, tiến đến ôm lấy tôi từ phía sau thật chặt.

"Anh ơi, em mệt"

"Ừ, anh cũng mệt. Hôm nay nhiều việc quá!"

Vong tay Bảo An nói lỏng. Cô ấy quay trở lại ghế, ngồi ở đấy nhìn tôi chăm chú. Mắt bắt đầu ngân ngấn nước.

"Mấy giờ phải đi hả em?"

Bảo An không trả lời. Chỉ tiếp tục nhìn tôi. Tôi quay lưng lại hỏi.

"Em làm sao thế? Có chuyện gì?"

Bảo An bắt đầu khóc. Thật ngọt ngào. Tại sao cô ấy phải thế? Nếu cô ấy muốn gì, hãy nói ra. Nếu cô ấy tức giận gì, hãy nói ra. Tôi làm cách nào có thể đoán được hết mọi thứ đang xảy ra trong đầu cô ấy?

"Lúc nào anh cũng vậy!"

"Cũng vậy là như thế nào?"

"Em nói em mệt thì anh sẽ nói ngay anh cũng mệt. Anh có thể hỏi em mệt như thế nào? Em có đói không? Anh lấy nước cho em uống nhé! Hay những gì đại loại tương tự thế. Sao anh lúc nào cũng lạnh lùng và không quan tâm gì đến em cả?"

"Anh cũng mệt thì anh nói là anh cũng mệt. Chả nhẽ em muốn anh nói dối?"

Bảo An khóc to hơn, như thể cô ấy vô cùng ảm ức vậy. Tôi bỏ ra khỏi phòng, trong lòng cực kì bức bối, kéo cửa thật

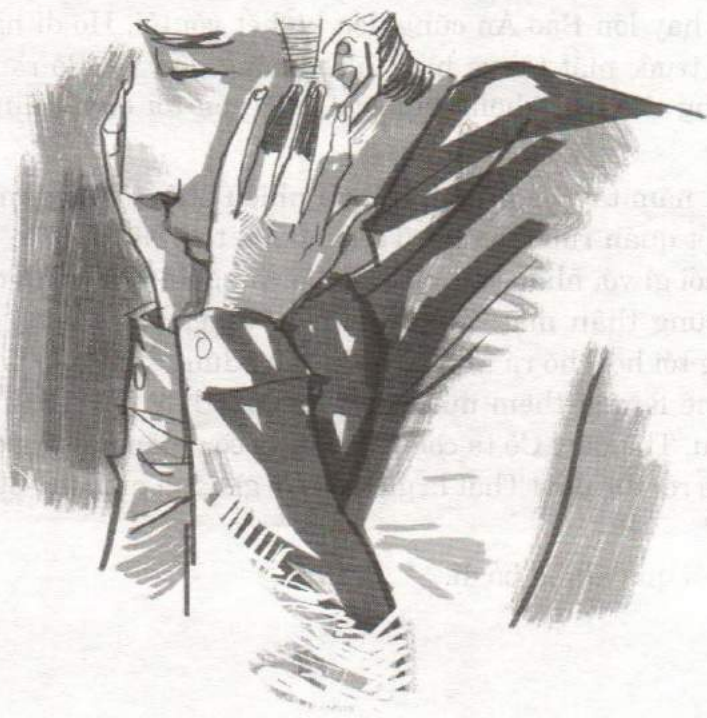
mạnh gây nên một tiếng động lớn, bỏ mặc Bảo An ở lại một mình.

Hóa ra việc gắn kết đời mình với một người khác lại có thể gây nhiều phiền phức đến thế. Bảo An là một người phụ nữ đáng mơ ước trong mắt khá nhiều đàn ông, tôi biết vậy. Không phải là ở bên nhau chúng tôi chưa từng hạnh phúc vui vẻ nhưng với một người đàn ông độc lập, thích tự do và có nhiều điều kiện như tôi, một và chỉ một Bảo An với tất cả những việc lặp đi lặp lại mỗi ngày xung quanh mối quan hệ ấy khiến tôi ngọt ngạt uể oải.

Ai cũng có quyền nghĩ đến bản thân mình trước. Điều đó có gì sai?

2 Bảo An mặc chiếc váy xanh hở lưng và đi ra khỏi nhà không nói một lời nào. Có vẻ như cô ấy vẫn sẽ đi đến bữa tiệc nhưng là đi một mình mà không có tôi. Tôi không cảm thấy muốn nói gì với cô ấy.

Tôi biết Bảo An rất yêu tôi. Bất kể tôi có làm lỗi gì, sau mỗi lần cãi nhau dường như đến long trời lở đất, Bảo An cũng sẽ quay về và dịu dàng như cũ. Cho dù người sai có là ai đi chăng nữa, Bảo An vẫn luôn là người làm lành trước.

Đôi lúc, ngay cả thái độ nhún nhường ấy của cô cũng khiến tôi chán nản. Có một thứ gì đó cứ bình bình trôi qua, không cần phải cố gắng, không cần phải phấn đấu. Tôi loay hoay không biết phải làm thế nào với một mối quan hệ từ lâu rồi đã mất đi hoàn toàn nỗi ngóng trông phấn khích.

Hay có lẽ nào tôi chưa từng yêu em?

Một tiếng sau khi Bảo An rời khỏi nhà, tôi cũng thay đồ và đi đến bữa tiệc. Đó là một hành động bắt buộc đối với xã hội mà tôi phụ thuộc vào. Khi vừa đến sảnh, tôi bất ngờ nhìn thấy K, em họ mình đang nắm tay Bảo An đi ra khỏi bữa tiệc và hướng về phía cổng lớn khách sạn. Tôi chưa từng biết rằng họ quen biết nhau. Và giữa chốn thanh thiên bạch nhật với hàng chục người quen biết của hai bên, tại sao họ lại có thể nắm tay nhau như thế?

K là một chàng thanh niên trẻ quyến rũ mới về nước được hơn một năm nay. Tôi không biết rõ nhiều về K, chỉ đi ăn cùng gia đình một vài lần gì đó, nói dăm ba câu chuyện xã giao về công việc, đời sống, xe cộ, đất đai. Nhưng qua đó cũng đủ để nhận ra K khá thông minh và kín đáo, không thể hiện quá mức điều gì. Bảo An cũng chưa từng kể gì về K và điều đó thật kì quặc vì hầu như bất cứ chuyện gì nhỏ hay lớn Bảo An cũng đều kể hết với tôi. Họ đi ngang qua trước mắt tôi và hình như không để ý gì. Rõ ràng là không thể nào không bực bội! Thế nên tôi quyết định đi theo.

K nắm tay Bảo An đi bộ qua nhiều phố, rồi họ dừng lại ở một quán rượu vỉa hè. Từ đằng xa, tôi không nghe thấy họ nói gì với nhau, chỉ biết em họ và người yêu mình đang vô cùng thân mật. Thần kinh tôi thật căng thẳng. Nên xông tới hỏi cho ra nhẽ hay yên lặng đứng xem tiếp họ còn có thể làm gì thêm nữa? Rồi tôi nhìn thấy hai người hôn nhau. Thế đấy! Cô ta còn trách móc, còn giận dỗi trước khi đi để rồi thế đấy! Thật là giả dối! Có gì đáng nữa đâu để níu kéo?

Tôi quay lưng bỏ đi.

3 Tôi rót cho mình một cốc rượu lớn và nằm vật ra ở ghế salon. Làm sao có thể? Với tất những gì Bảo An đã thể hiện với tôi, làm sao cô ấy với K lại có thể? Bảo An đã luôn ở bên cạnh tôi mọi lúc, cho dù có là khó khăn hay vui vẻ, cô ấy vẫn luôn nhẫn nại ở đấy, thể hiện tình yêu của mình. Vậy hôm nay, cái tình yêu ấy đã chết đi đâu?

Tôi không thể ngủ được, nằm trần trọc ở phòng khách với hàng trăm câu hỏi rối ren về K, về Bảo An, và về cả quan hệ của chúng tôi nữa. Không có lời giải đáp nào. Tôi bấm máy gọi điện cho Bảo An nhưng không ai trả lời hết cả. Họ đã đi đâu cùng nhau? Cho đến tận trời sáng, vẫn không có lời giải đáp nào.

Tôi quyết định đi xuống lấy xe và về nhà bố mẹ mình. Việc tiếp tục ngồi trong căn hộ chung này và chờ đợi câu trả lời cho chính mình càng lúc càng hạ thấp lòng tự trọng của thằng đàn ông trong tôi. Tôi đóng cửa đi xuống. Khi thang máy vừa mở, tôi nhìn thấy K và Bảo An đang chia tay nhau. Lần đầu tiên, tôi cảm nhận được thế nào là sự dằn vặt bịn rịn khi chia tay. Và điều đó khiến tôi gần như muốn phát điên. K đi rồi, Bảo An quay lại và nhìn thấy tôi. Trông cô ta rất hoảng sợ.

"Em và K, em họ anh quen biết nhau à?"

"Em mới quen hôm qua"

Tôi hoàn toàn ngạc nhiên nhìn Bảo An. Sao cô ta còn có đủ tự tin và bản lĩnh nói dối đến như thế!

"Chúng ta vào nhà đi!" - Bảo An đề nghị - "Em mệt quá rồi"

Tôi nên đi theo cô ấy để chất vấn? Bởi vì cho đến giờ phút này tôi biết mình đang cực kì ghen tuông và tức giận. Nhưng cùng với việc chất vấn đó, tôi hoàn toàn có nguy cơ...đánh mất Bảo An mãi mãi. Tôi chưa bao giờ thực sự đứng trước ranh giới mà nguy cơ mất và giữ Bảo An lại hiện hữu đến vậy. Tôi cũng chưa bao giờ nhận ra trong lòng mình cô ấy lại quan trọng nhường nào. Và việc đó cũng

đồng nghĩa tôi là một thằng đàn ông hoàn toàn thất bại, một kẻ thua cuộc ngổ ngẩn.

Vậy tôi sẽ đi theo để coi như không có chuyện gì xảy ra? Không thể nào! Sự thật này sẽ vĩnh viễn như cái gai trong tim, chỉ cần đối diện với Bảo An là mọi thứ tôi đã chứng kiến sẽ hiện lên rõ mồn một.

"Sao anh không vào?" - Bảo An đã đứng đợi bên trong thang máy.

Tôi quyết định đi theo.

Lúc vào nhà, Bảo An pha cho tôi và cô ấy một tách trà bạc hà nóng. Ngồi ngay ngắn ở trên ghế salon, cô ấy bình thản nhìn tôi.

"Chúng ta chia tay nhé!"

Bảo An giáng thẳng vào mặt tôi.

"Tại sao?"

"Em nghĩ anh cũng biết tại sao mà"

"Nếu anh biết anh đã chẳng hỏi tại sao"

"Uhm. Vì em cảm thấy giữa chúng ta thật sự rất ngọt ngào. Khi những đam mê đã qua, em biết phải dùng những điều đã có với nhau để tiếp tục vun đắp cho mối quan hệ giữa hai người, nhưng cho đến hôm nay thì em không còn đủ sức nữa. Em muốn buông tay anh rồi"

"Va K, thằng em họ anh là chất xúc tác mạnh mẽ nhất?"

Tôi tức giận gắt gỏng. Bảo An không khóc, vẫn điềm tĩnh từ tốn nhìn thẳng vào tôi.

"Không phải. Em mới chỉ gặp cậu ấy tối hôm qua, và bấy nhiêu đó không đủ để làm lí do cho bất kì quyết định nào. Anh đừng hiểu lầm"

"Từ bao giờ em có thể nhìn thẳng vào anh và dối trá như thế?"

Bảo An thực sự bị tổn thương bởi những lời lớn tiếng vừa rồi của tôi. Tay cô ấy run lên từng nhịp.

"Anh đừng nặng lời..."

"Anh đã nhìn thấy em và K ở sảnh khách sạn, nhìn thấy hai người nắm tay nhau băng qua phố, nhìn thấy em hôn K. Em mong chờ thái độ gì nữa từ anh?"

Bảo An nắm chặt tay mình, lộ rõ thái độ bất lực.

"Em xin lỗi... vì đã để anh nhìn thấy những điều anh không muốn thấy đó. Nhưng em không nói dối anh điều gì. Anh có thể lựa chọn tin hay không tin em. Nhưng em thực sự không còn muốn tiếp tục nữa. Anh và em, chúng ta bây giờ đã không còn mong muốn những điều chung nữa, vậy ở bên nhau còn có ý nghĩa gì?"

Bảo An đứng dậy đi vào phòng ngủ, khóa cửa.

Và có không ít những cuộc tình trong thành phố này đều kết thúc như thế đây.

4 Tôi biết đây là một câu chuyện hết đối bình thường. Tôi sẽ không viết tiếp nó vì khi một mối quan hệ đã kết thúc, nó sẽ vĩnh viễn ngủ yên trong trái tim bạn mà không cần tỉnh giấc vì bất kì điều gì cả. Cho đến một ngày bạn sẽ hoàn toàn ngạc nhiên với chính tình cảm của mình. Đối diện với chính người đấy, người đã từng một thời làm bạn bất an chao đảo, trong lòng bạn lại nhẹ nhõm, bình lặng như mặt nước hồ mùa Thu dịu nhẹ.

Chỉ cần được hạnh phúc. Nghĩa là mỗi buổi sáng mai thức dậy, bạn biết mình còn mong muốn nắm thật chặt tay ai đấy.

P.Y.Y

MỘT NGÀY VỚI HOÀNG TỬ BÉ

[PHAN Ý YÊN]

TÔI GẶP CẬU ẤY TẠI MỘT BỮA TIỆC MÀ KHÔNG HIỂU CÓ AI THÂN THIẾT VỚI AI HAY KHÔNG. ĐÓ LÀ MỘT PHẦN PHÙ HOA CỦA DỜI SỐNG ĐÔ THỊ CHỌN RỘN. CẬU ẤY Ở ĐẤY, KHÁC BIỆT VỚI CHIẾC QUẦN JEANS RÁCH VÀ ÁO SƠ MI TRẮNG VAN LAACK KHÔNG CÀI ĐỦ NÚT. TÔI ĐẾN BỮA TIỆC MỘT MÌNH SAU KHI CẢI NHAU VỚI BẠN TRAI. HỒM ẤY TÔI MẶC MỘT CHIẾC VÁY HỒ LUNG MÀU XANH NƯỚC BIỂN, ĐẾN NƠI THÌ MỚI NHẬN RA MÌNH SỢ ỖY MÀ TRỞ NÊN LẠC LÒNG TRONG MỘT BUỔI TIỆC CUỐI NĂM TOÀN MÀU ĐỎ. CẬU ẤY MỈM CƯỜI VỚI TÔI.

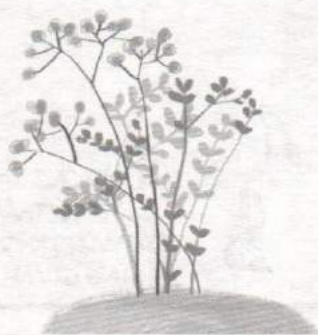
MÙI ĐÀN ÔNG XA LẠ
QUYỀN RỪ THẮM
ĐẦM VÙNG KHÔNG
KHÍ XUNG QUANH TÔI.

CHÚNG TA ĐI
KHỎI NƠI
NÀY ĐI!

ĐÀN ÔNG XA LẠ TRẮM TÌNH,
ÍT NÓI, LÔNG MÀY DÀI VÀ
RẬM, KHI NGƯỢC NHÌN NHƯ CÓ
MA LỰC ĐẨY GỌI TÌNH. TÔI ĐI
THEO. KHÔNG HỀ TOAN TÍNH
GÌ. KHÔNG HỀ SỢ HÃI GÌ.
KHÔNG HỀ NGHI KỊ GÌ.

"Giá mà cậu ta hôn mình lúc này!"

Tôi xin lỗi vì đã bắt đầu y nguyên như trong *Eat, pray, love* nhưng thật tình không thể nào diễn tả một cách cụ thể và rành mạch những gì xảy ra hơn thế. Cậu ấy ngồi ở ngay đối diện, đang thong thả hút thuốc và từ tốn thở vào đêm. Tôi chưa bao giờ từ chối việc mình thích những chàng trai trẻ, mạnh mẽ chủ động, hoang dại một chút càng tốt, và nhất định là phải đẹp trai theo một kiểu nào đấy. Nghệ sĩ cũng được, *playboy* cũng được mà trí thức cũng được. Quan trọng là phải đẹp trai. Vì đơn giản là điều đó thật dễ chịu. Cậu ấy trông khá được. Theo cái kiểu một chàng thanh niên hai mươi tư tuổi lúc nào cũng muốn "Chị ơi em sẽ chăm sóc chị!". Đó là một thứ cảm nhận ám áp có thể khiến bất kì người phụ nữ hai mươi sáu tuổi nào cũng chao đảo, nhất là người phụ nữ hai mươi sáu liên tục vấp ngã trong tình yêu.

Tôi gặp cậu ấy tại một bữa tiệc mà không hiểu có ai thân thiết với ai hay không. Đó là một phần phù hoa của đời sống đô thị chộn rộn. Tiệc tùng, tiệc tùng rồi lại tiệc tùng. Ai cũng phải đẹp và lung linh khác nhau, nói cười và hỏi han nhau nhưng khi bước khỏi cửa là quên mất luôn vừa nói gì. Cậu ấy ở đấy, khác biệt với chiếc quần jeans rách và áo sơ mi trắng Van Laack không cài đủ nút. Tôi đến bữa tiệc một mình sau khi cãi nhau với bạn trai. Hôm ấy tôi mặc một chiếc váy hở lưng màu xanh nước biển, đến nơi thì mới nhận ra mình sợ y mà trở nên lạc lõng trong một buổi tiệc cuối năm toàn màu đỏ. Cậu ấy mỉm cười với tôi. Vào

ngay khoảnh khắc ấy, tôi như vớ được một kẻ đồng minh bất đắc dĩ. Cậu ấy tiến đến gần, đưa cho tôi một cốc vang đỏ và nói "Trông chị thật đặc biệt!". Tuổi trẻ mang lại cho cậu ấy sự tự tin quyến rũ. Có thể cho đến đây bạn vẫn chưa thấy có gì đặc biệt, nên tôi nghĩ mình nên trình bày hoàn cảnh rõ thêm một chút.

Tôi. Phụ nữ hai mươi sáu tuổi, có công việc ổn định, thu nhập đủ tốt để sinh sống thoải mái, mua sắm được những gì mình thích, thỉnh thoảng đi du lịch, hẹn hò bạn bè ở những nơi sang trọng. Bạn trai tôi là một người đàn ông nằm trong vòng tròn xã hội ấy. Nghĩa là nói hay nhìn một cách nào đó, chúng tôi là một cặp đôi tương xứng. Chúng tôi đủ thắm mỹ để luôn xuất hiện hoàn hảo và cân đối cạnh nhau. Chúng tôi đủ thông minh để câu chuyện giữa hai người không bao giờ bị chênh vênh quá mức. Chúng tôi đủ kinh nghiệm để dàn xếp tình cảm và lí trí trong tất cả những mối bận tâm riêng hay chung. Nhưng chúng tôi lại không đủ nhiệt huyết để yêu. Bạn sẽ thấy điều này là nực cười? Hay bạn cũng có thể thấy đó là bệnh chung của một xã hội đầy đủ? Rằng khi người ta đã quá thừa vật chất, tình cảm cũng trở nên hơi hợt đến ngỡ ngàng?

Thực ra không đúng. Tôi vốn dĩ như tất cả những người phụ nữ trên thế giới này. Nghĩa là đều mơ ước và run rẩy trước những điều lãng mạn ngọt ngào. Hãy tin tôi đi! Nếu có người phụ nữ nào nói với bạn rằng cô ta dị ứng với những thứ "sến" thì cô ta đang không hoàn toàn nói thật đâu. Cô ta có thể không tin vào chúng, nhưng nếu chúng được dành riêng cho cô ấy từ một người mà cô ấy thích, hay thậm chí là chỉ cần không ghét thôi, cũng đủ để cô ấy cảm thấy chân không còn chạm đất. Phụ nữ rất cuộc rất dễ thỏa mãn. Và tôi thừa nhận điều đó. Nhưng khi người đàn ông tôi đã đồng ý để anh ta bước vào cuộc đời mình là một người đàn ông không có thói quen bày tỏ tình cảm của mình ra ngoài thì tôi lại tự nhủ với lòng rằng mối tình này là như thế. Những trải nghiệm đã qua, những nỗi đau và hạnh phúc đã nếm trải trong suốt nhiều năm và chạm với xã hội đủ

khiến tôi có bản lĩnh để gạt bỏ những mong muốn mộng mơ của các cô gái mới lớn. Đàn ông trưởng thành đánh giá đó là điểm mạnh khi yêu một phụ nữ hai mươi sáu tuổi.

Tuy nhiên, chấp nhận không có nghĩa là những mong muốn ấy sẽ chết đi. Tôi biết vậy và chính thức nhận ra vậy khi cậu ấy tiến đến gần, mùi đàn ông xa lạ quyến rũ thấm đẫm vùng không khí xung quanh tôi. Đàn ông xa lạ trầm tĩnh, ít nói, lông mày dài và rậm, khi ngược nhìn như có ma lực đầy gợi tình. Đàn ông xa lạ nắm lấy tay tôi và nói "Chúng ta đi khỏi nơi này đi!". Và như thế, tôi đi theo. Không hề toan tính gì. Không hề sợ hãi gì. Không hề nghi kị gì.

Cậu ấy vẫn nắm chặt tay tôi đi trên phố. Những ngày cuối năm, thành phố nhộn nhịp người. Lúc băng qua một đám đông, cậu ấy một tay vòng qua lưng, một tay đưa ra trước mở đường bảo vệ như thể tôi đã là người đàn bà của cậu ấy vậy. Chúng tôi cứ đi. Cho đến lúc rẽ vào một phố nhỏ người. Cậu ấy hỏi.

"Chị có đau chân không? Chúng ta uống rượu và ăn chân gà nướng đi! Nếu chị đau chân, K có thể bế chị. Cũng không xa đây lắm đâu!"

Đàn ông trẻ tuổi xa lạ sẵn sàng bế một người phụ nữ trên phố. Vậy thì có lí do gì để phụ nữ hai mươi sáu tuổi đang chán ghét đời sống nhột nhật của bản thân từ chối đi uống rượu và ăn chân gà nướng? Tôi biết thứ logic đầy mùi phiêu lưu tình ái này không hợp tai cho lắm. Nhưng ai quan tâm chứ!

Chúng tôi mua rượu nếp, ngồi thật gần nhau ở vỉa hè. Trời se sắt lạnh. Cậu ấy choàng tay qua vai tôi khẽ nói. "K biết chị lạnh mà!". Chúng tôi chỉ mới nhìn thấy nhau vài tiếng trước. Thậm chí cậu ấy có lẽ còn chưa biết tên tôi. Nhưng hình như không ai trong chúng tôi màng đến cả. K uống rất chậm rãi. Những đường gân mảnh nơi cổ nhẹ nhàng chuyển động. Rồi cậu ấy dựa đầu vào vai tôi. K hát. Cánh buồm đỏ thắm.

"Ngỡ ngàng phút giây em đến ngập tràn hồn anh..."

Giọng cậu ấy ấm áp như một buổi chiều mùa Đông tháng Mười Hai tràn ngập nắng. Nhịp tim bạn rung lên. Tôi thấy những ngón tay mình từ lúc nào đã mơn man trên má K mát rười. Rượu nếp nồng.

"K có hạnh phúc không?"

"Chị đang buồn à?"

"Sao K lại hỏi vậy? Trông chị buồn đến thế sao?"

"À không, tại vì chỉ có những người đang buồn mới hay hỏi người khác có hạnh phúc không thôi!"

"Vậy K có hạnh phúc không?"

"Ngay bây giờ thì có"

Đó là những lời ngọt ngào nhất mà tôi được nghe và cảm thấy thực sự xúc động sau nhiều năm. Phải, không có gì đáng tin cả. Nhưng vào lúc đó tôi cũng không nghĩ có gì ngăn cản được bản thân cảm thấy như có ngọn lửa nhỏ thấp ở trong lòng.

"Chị ơi, K ôm chị được không?"

Ai sẽ nói không với một người đàn ông như thế? Nhất là khi vào lúc đó tận sâu trong tim mình, tôi nghe thấy một khát khao mãnh liệt đang gào thét. "Hãy hôn cậu ấy đi! Hãy hôn cậu ấy đi!"

Chuyện hoang đường gì thế này? Bạn đang nghĩ thế phải không? Hay cũng có thể tôi đã đoán sai? Bởi vì khi tôi bỏ qua hết mọi rào cản, vướng mắc, định kiến, nghĩa vụ, quyền hạn, chức trách, dấn đo, e ngại...thì K là một vùng ánh sáng hoàn toàn kì diệu. Tôi cúi xuống, đặt môi mình lên môi cậu ấy. Vị men, vị xa lạ, vị e dè, vị thách thức...tất cả tạo nên một nụ hôn dài bất tận miên man. Mà một khi đã bắt đầu hôn. Bạn sẽ không thể nào ngừng lại. Sẽ có lần thứ hai, thứ ba sau đó.

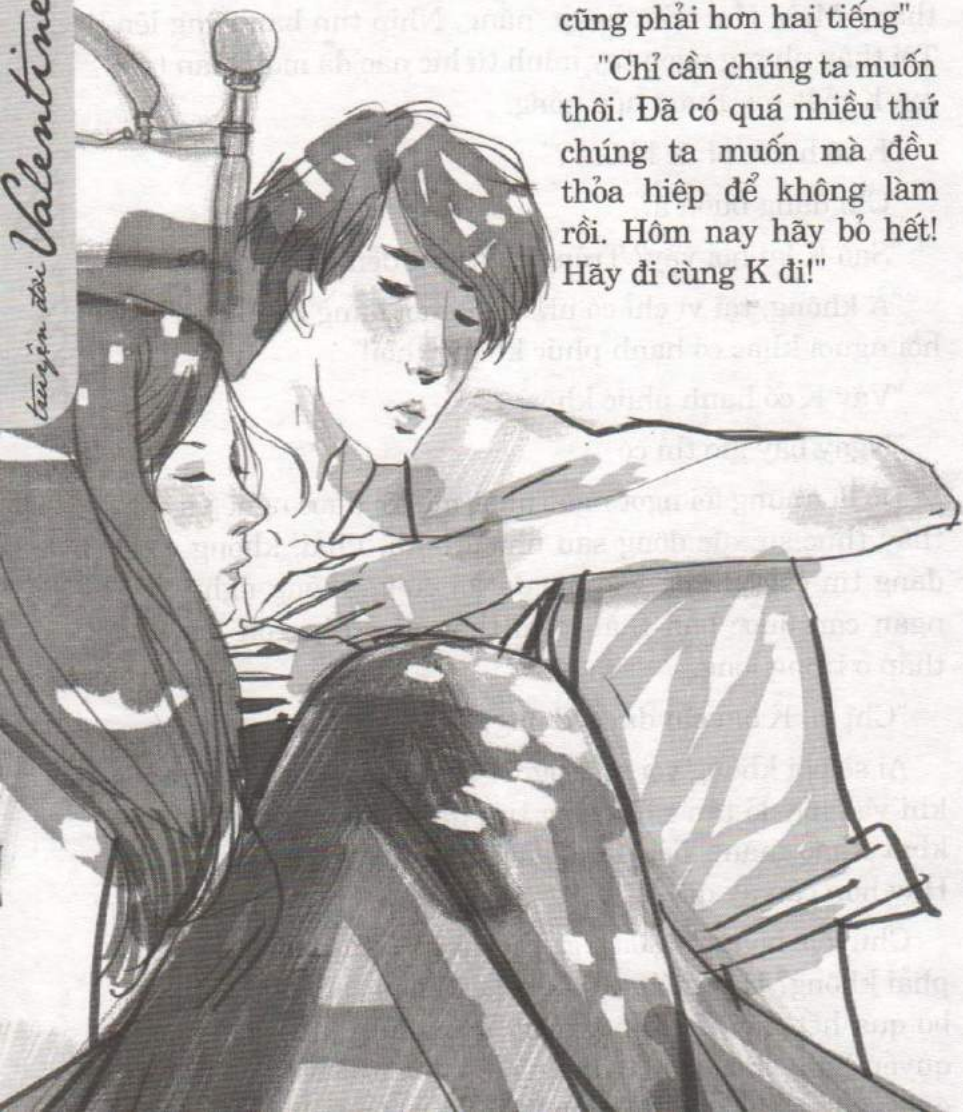
"Chị có muốn đi biển không?"

"Ngay bây giờ?"

"Ừ ngay bây giờ"

"Làm thế nào? Đi xe cũng phải hơn hai tiếng"

"Chỉ cần chúng ta muốn thôi. Đã có quá nhiều thứ chúng ta muốn mà đều thỏa hiệp để không làm rồi. Hôm nay hãy bỏ hết! Hãy đi cùng K đi!"

Giọng cậu ấy thật dứt khoát. K đứng lên kéo tôi đi bộ về hướng bãi đậu xe. Hoàn toàn không do dự, chúng tôi đi về phía biển, hi vọng sẽ được nhìn thấy bình minh. Trong suốt quãng đường, cậu ấy luôn nắm lấy tay tôi, những ngón tay không ngừng vuốt ve dịu nhẹ. Đó là thời điểm mà bạn sẽ hoàn toàn chỉ nghĩ đến bản thân mình, yêu thương bản thân mình và bỏ quên tất cả. Như khi mà K dừng xe, chúng tôi nằm sát bên nhau trên bãi cát vắng, hơi thở thật mềm quăn chặt lấy nhau. Như khi bạn biết tim mình đập vội vã, không hẳn là vì người đàn ông bên cạnh, mà vội vã vì những đam mê ngủ quên thức dậy đầy cảm tính.

Mặt Trời đã bắt đầu lấp ló. Những tia nắng đầu tiên của ngày mới lấp lánh trên đầu ngọn sóng trắng bồng bạc. Tôi nằm yên trong lòng K, ngoan ngoãn như một buổi sáng mùa Xuân yên ả. Bất giác K hỏi.

"Chị không sợ à?"

"Chị chưa kịp có đủ thời gian để sợ"

"Thế bây giờ đã sợ chưa?"

"Bây giờ thì chắc đã quá muộn rồi!"

"Vậy K bắt chị đi luôn nhé!"

"K có thể đưa chị đi luôn đến tận đâu?"

"Phải đi cùng thì mới biết được"

"K đang muốn chạy trốn ai hay cái gì à?"

Cậu ấy im lặng sau câu hỏi. Trời đã dần sáng hẳn, gió cũng nhẹ hơn, vòm những lọn tóc nâu đang cù cù vào má tôi nhồn nhột.

Khi ở thật gần K, tôi nghe thấy tiếng tim cậu ấy dịu dàng những nhịp đập thật yên ả.

Anh không
bao giờ vượt
ra khỏi nhịp
đập trái tim
em, nhưng
em vẫn nhớ
anh.

"K chỉ muốn chạy trốn khỏi những thói quen"

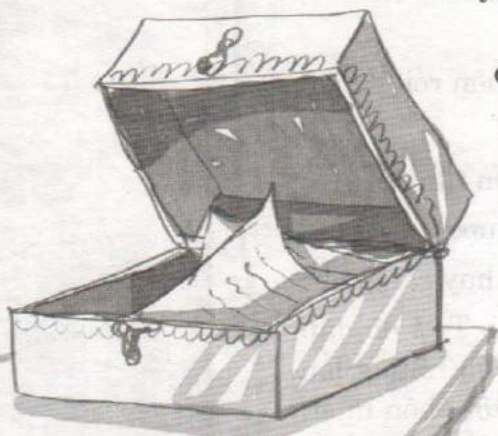
Hóa ra, tất cả mọi người đều chán ghét thói quen và chỉ cần đợi cơ hội để bỏ chạy dù biết sẽ vẫn phải quay về, nhưng nếu được, tất cả chúng ta đều sẵn sàng chạy. Một khắc, một giây, hay một ngày đều đủ để đặt một chân ra khỏi vòng xoay đều thường nhật.

Cuối cùng tình yêu là gì? Khi mà bạn loay hoay không biết nuôi dưỡng đam mê từ đâu?

K lái xe đưa tôi về thành phố. Bạn thấy đấy, chúng tôi rồi cũng phải quay về. K mở cửa xe, đưa tôi vào tận cổng chung cư. Lúc chia tay, K kéo tôi vào lòng siết chặt. "Chỉ khiến K muốn quan tâm đến chị thật nhiều!". Cậu ấy đặt vào tay tôi một chiếc hộp nhỏ, dặn vào nhà rồi hãy mở ra xem.

K đi mất. Không hỏi tên tôi đến một lần. Tôi mở chiếc hộp ra xem. Bên trong là một cái mặt dây chuyền hình cỏ bốn lá màu xanh thẫm và một mảnh giấy gấp tư.

"K đã nhìn thấy chị cũng đúng ngày này năm ngoái trong buổi tiệc cuối năm của công ty R. Và K cảm thấy mình thật may mắn vì đã tìm thấy chị giữa bao người..."

Công ty R là công ty của gia đình bạn trai tôi. K đã ở đó ư? Đột nhiên tôi nghe thấy tiếng ai đó gọi tên mình. Lúc quay lại đã thấy bạn trai mình đứng đấy. Anh tiến lại gần, cất giọng từ tốn hỏi.

"Em và K, em họ anh, quen biết nhau à?"

Bạn thấy không. Trong thực tế, chẳng có điều gì diệu nào hết. Kể cả những cuộc bỏ trốn cũng chỉ để khiến bạn nhìn thấy rõ hơn thực tế xung quanh mình.

Hãy tin tôi đi!

P.Y.Y

 Nếu anh là giọt nước mắt của em, anh sẽ lăn xuống để chạm vào môi em. Nhưng nếu em là giọt nước mắt của anh, anh sẽ không bao giờ khóc. Bởi anh không muốn mất em.

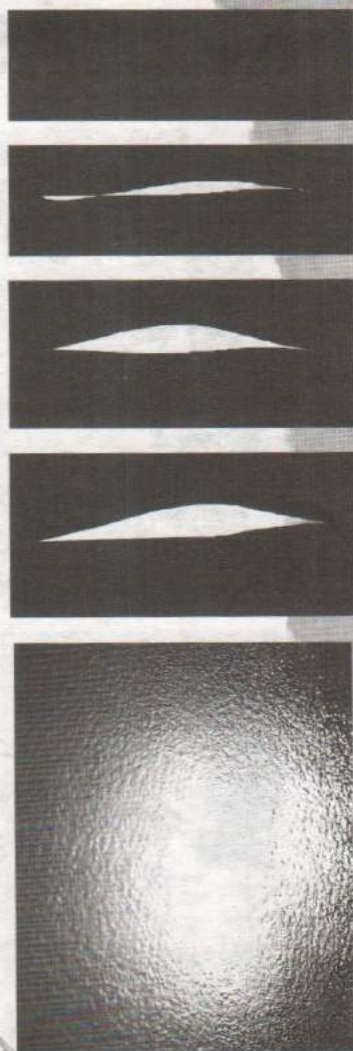
KHI CÁC SAO BỊ ĐỒ LỖI

NHÀ XÁC

[HOÀNG ANH TÚ]

TÔI TỈNH DẬY GIỮA MỘT CĂN PHÒNG LẠNH
TOÁT, NHỮNG CHIẾC GIƯỜNG INOX XUNG
QUANH SÁNG BÓNG LÊN DƯỚI ÁNH ĐÈN
TUÝP. CÓ RẤT NHIỀU NGƯỜI ĐANG NẪM
TRÊN NHỮNG CHIẾC GIƯỜNG ĐÓ. CHÍNH TÔI
CŨNG ĐANG NẪM TRÊN MỘT CHIẾC
GIƯỜNG NHƯ VẬY. TÔI LỒM CỒM BÒ DÂY
VÀ ĐỪNG TÌM KHI NHẬN RA MỘT SỰ THẬT:
TÔI ĐANG NẪM TRONG MỘT CÁI NHÀ XÁC.

HOẢNG LOAN, TÔI NHẢY RA KHỎI GIƯỜNG VÀ CHẠY TÌM CÁNH CỬA. TÔI CẦN PHẢI THOÁT RA KHỎI CĂN PHÒNG NÀY. TÔI CHƯA CHẾT. AI ĐÓ ĐÃ ĐƯA TÔI VÀO NHÀ XÁC. TÔI TÌM THẤY CHIẾC CỬA NHƯNG TÔI KHÔNG THỂ MỞ ĐƯỢC NÓ RA. TÔI ĐẬP CỬA VÀ GÀO THÉT. TRONG ĐẦU KHÔNG NGHĨ RA NỔI CÁCH NÀO ĐỂ THOÁT RA KHỎI CĂN PHÒNG CHẾT KHIẾP NÀY. TẠI SAO TÔI LẠI BỊ ĐƯA VÀO ĐÂY?

Tôi tỉnh dậy giữa một căn phòng lạnh toát. Những chiếc giường inox xung quanh sáng bóng lên dưới ánh đèn tuýp. Có rất nhiều người đang nằm trên những chiếc giường đó. Chính tôi cũng đang nằm trên một chiếc giường như vậy. Tôi lồm cồm bò dậy và đứng tim khi nhận ra một sự thật: Tôi đang nằm trong một cái nhà xác. Hoảng loạn, tôi nhảy ra khỏi giường và chạy tìm cánh cửa. Tôi cần phải thoát ra khỏi căn phòng này. Tôi chưa chết. Ai đó đã đưa tôi vào nhà xác. Tôi tìm thấy chiếc cửa nhưng tôi không thể mở được nó ra. Tôi đập cửa và gào thét. Tôi lao cả người vào cửa. Vô ích. Chỉ có tiếng cửa tôi vang vọng khắp căn phòng. Không có cửa sổ, tôi không thể nào nhìn ra bên ngoài. Phòng lạnh mà mồ hôi của tôi chảy ròng ròng. Sợ hãi. Tôi muốn òa khóc. Những chiếc giường inox, những xác người chết... Tôi ngồi thụp xuống. Ôm chặt lấy đầu gối của mình. Trong đầu không nghĩ ra nổi cách nào để thoát ra khỏi căn phòng chết chóc này. Tại sao tôi lại bị đưa vào đây?

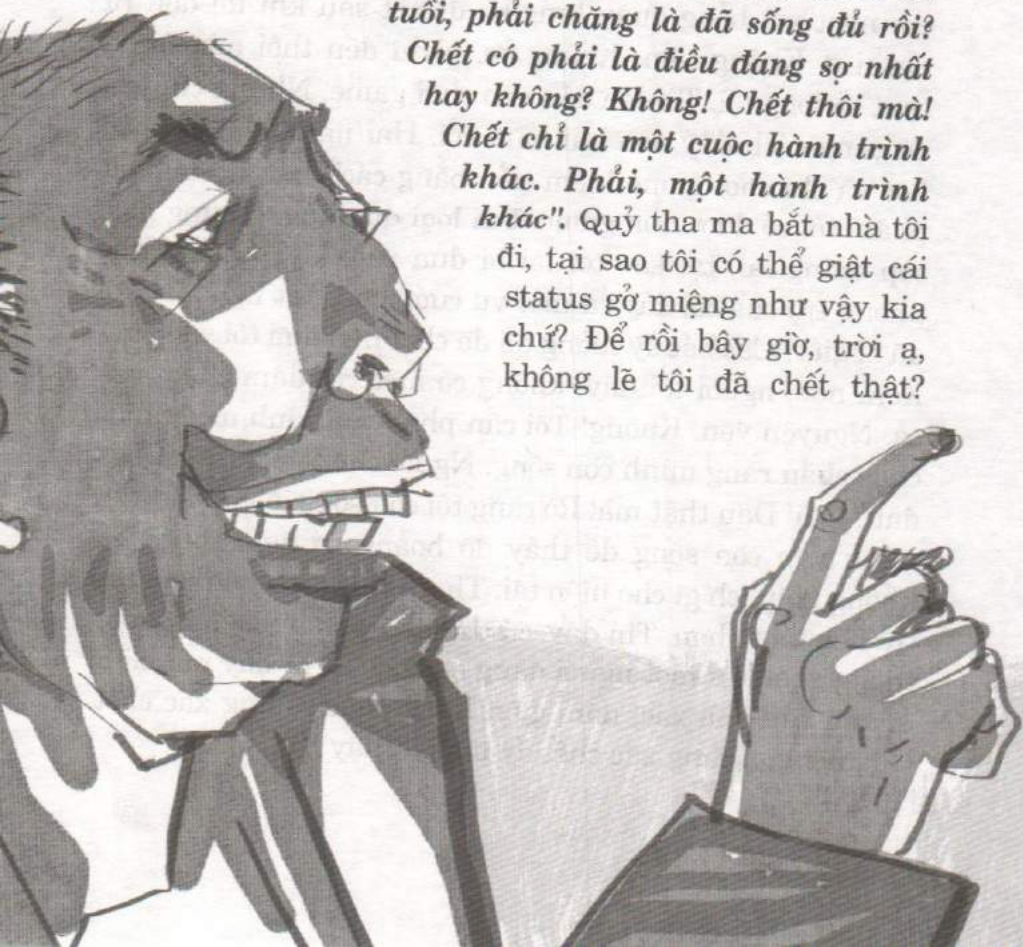
Tôi cố bắt đầu óc mình hoạt động để chống lại cái lạnh cũng như nỗi sợ. Phải! Tôi cần phải nghĩ. Nghĩ nhiều. Nghĩ liên tục. Để bớt lạnh và để bình tĩnh lại. Tôi cố nhớ lại thời điểm trước khi tôi bị đưa vào đây. Phải không, lúc đó tôi đang ngủ trên chiếc giường của mình? Đó là một chiếc giường sắt, khỉ thật, nó cũng là một chiếc giường sắt sao? Người tôi gặp gần nhất là ai? Tôi cố gắng nghĩ. Lục tung đầu óc mình lên để nghĩ. Chết thật, là ai nhỉ? Đã bao lâu rồi tôi nhốt mình trong căn phòng của tôi? Một tuần? Không, hơn đấy, là một tháng. Kể từ khi tôi đi siêu thị gần nhà. Phải, cái siêu thị Hapro gần nhà. Bữa ấy, tôi đã khuân về hai thùng mỳ gói cùng rất nhiều đồ khác. Tôi chất thức ăn đầy nhà để có thể ở trong nhà lâu nhất. Tôi đã làm gì suốt một tháng ấy nhỉ? Chơi game. Phải rồi! Tôi đã ngồi chơi game. Tôi có rất nhiều bạn. Họ đều là chiến hữu cùng team trong game. Những người bạn tôi chưa từng gặp ngoài đời thực. Tôi cũng chẳng biết tên thật của họ. Chỉ nhớ nick. Đúng rồi, tối qua, trước khi lên giường đi ngủ, tôi còn

lên Facebook để giết status mới mà. Là tối qua đúng không nhỉ? Không nhớ nữa! Tôi đã mất hoàn toàn ý niệm về thời gian rồi. Không chỉ là bây giờ. Không chỉ là lúc đó. Mà còn là từ rất lâu. Từ ngày nào? Ngày bố mẹ tôi quyết định ly dị sau khi tôi tròn 18 tuổi. Đó là chuyện của hai năm trước rồi. Bố mẹ tôi đã kịp có gia đình mới. Tôi đã dọn ra ngoài sống. Tôi chơi game từ khi nào? Từ khi bạn gái của tôi quyết định bỏ tôi để yêu một gã kém cả tuổi tôi và xấu trai khỏi nói. Có chắc gã xấu trai không? Đẹp hay xấu thì giải quyết được chuyện gì kia chứ? Tôi chợt nhớ hồi cấp 3, tôi đã từng là hotboy của trường. Tôi sáng rõ với vòng hào quang ấy. Xe máy xịn, người yêu xinh đẹp, lại thêm bạn bè toàn những tay sành điệu. Rồi sao? Mọi thứ trở nên đổ sụp liên hoàn. Như những quân cờ domino. Bố mẹ ly dị sau 19 năm chung sống và diễn vở kịch gia đình hạnh phúc. Bạn gái - người tưởng như chia sẻ an ủi được mình thì lại bỏ mình đi yêu kẻ khác. Những đứa bạn ngày thường lúc nào cũng anh em ngọt xót bỗng quay lưng bỏ đi hết sau khi tôi dọn ra ngoài ở. Không tiền. Không xe. Nghĩ đến thôi mà tôi đã thất cả lòng lại. Tôi lao đầu vào chơi game. Nhưng chuyện đó cũng cách đây đến hai năm rồi. Hai năm ấy, tôi đã bỏ học và chỉ chơi game kiếm tiền bằng cách bán những vật phẩm tôi có được qua game. Đại loại đủ dưng. Nhưng nào, tập trung lại, tại sao tôi lại bị đưa vào đây? Có khi nào phòng trọ của tôi xảy ra một vụ cướp của giết người và tôi đã bị giết? Các bác sỹ tưởng tôi đã chết nên đưa tôi vào đây? Xem nào, người tôi đây, không có một vết đâm chém nào cả. Nguyên vẹn. Không! Tôi cần phải cứu mình một cái để chắc chắn rằng mình còn sống. Người chết thì làm sao biết đau? Oái! Đau thật mà! Rõ ràng tôi còn sống. Nghĩ đến việc mình vẫn còn sống để thấy đỡ hoảng sợ hơn nhưng nó không giúp ích gì cho hiện tại. Thậm chí còn khiến mọi thứ trở nên tồi tệ hơn. Thì đấy, cứ thử nhắm mắt vào mà tưởng tượng xem khi một người đang sống sờ sờ ra đấy mà lại bị quăng vào nhà xác, nằm giữa hàng chục những xác chết. Gở miệng, những xác chết ấy mà bật dậy thì...

- Tôi cầu mình tôi cũng thấy đau!

Tôi giật mình bởi một giọng nói. Quỷ tha ma bắt cái nhà tôi đi, sao lại có thể gỡ miệng nghĩ ra tình huống đó. Nhìn lên và tôi vãi cả ra quần khi đứng trước mặt tôi là một người đàn ông. Và kinh dị hơn nữa, tất cả những người chết trong nhà xác này đều đã ngồi dậy. Họ đang đứng xung quanh tôi. Tôi hoảng sợ đến mức muốn bắn cả tim ra ngoài. Không! Tôi không thuộc về họ. Tôi là người còn sống. Tôi còn sống. Tôi muốn gào lên nhưng cổ họng tắc nghẹn. Tôi muốn bỏ chạy nhưng chân tôi như bị đeo chì. Tôi muốn khóc. Hoảng loạn. Và tôi ngất đi.

Tôi tỉnh giấc nhưng chưa dám mở mắt. Tôi sợ khi mở mắt sẽ lại nhìn thấy những người chết nói chuyện với tôi. Tôi sợ lắm. Tôi chưa muốn chết. Không! Tôi chưa muốn chết đâu. Dù trước đó, phải rồi, tôi nhớ ra rồi, status của tôi trên Facebook là: **"Đời buồn và u uất. 20 tuổi, phải chăng là đã sống đủ rồi? Chết có phải là điều đáng sợ nhất hay không? Không! Chết thôi mà! Chết chỉ là một cuộc hành trình khác. Phải, một hành trình khác"**. Quỷ tha ma bắt nhà tôi đi, tại sao tôi có thể giật cái status gỡ miệng như vậy kia chứ? Để rồi bây giờ, trời ạ, không lẽ tôi đã chết thật?

Không lẽ nào, tôi vẫn còn rất khỏe mạnh kia mà! Không, tôi chưa chết đâu. Và nào, mở mắt ra, cầu trời, hãy cho tôi thấy lại căn phòng của tôi.

Tôi hé mở mắt. Và ngay lập tức muốn nhắm mắt lại ngay. Vẫn là căn phòng ấy. Tệ hơn cả là người đàn ông ban nãy đang ngồi nhìn tôi chằm chằm.

- *Cậu ấy thức lại rồi!*

Người đàn ông đó nói. Mọi người xung quanh xúm lại. Tôi không còn cách nào khác là phải mở mắt ra. Họ nhìn tôi đôi mắt đầy hân hoan. Một người nói:

- *Người chết cũng khác gì người sống đâu. Cũng hoảng loạn như vậy. Tôi hôm đầu cũng vậy mà. Cậu có muốn xem một trường hợp giống cậu không thì dậy đi. Bác sỹ đang đẩy thêm một cái xác nữa vào kia kìa!*

Tôi từ từ ngồi dậy. Quả nhiên là các bác sỹ vừa đẩy một chiếc giường nữa vào. Trên giường đó là một cô gái trẻ. Một người khác bảo:

- *Có ai cá với tôi xem cô bé này sẽ ngất bao nhiêu lần không nào?*

Mọi người đều cười vui vẻ. Người nói 3, kẻ nói 1. Rồi họ quay sang tôi bảo:

- *Nhường cậu đoán trước đó!*

Tôi buột miệng:

- *Hai lần!*

Người đàn ông ban nãy bỗng thở dài:

- *Tội nghiệp cô bé ấy quá! Lại một trường hợp tự tử. Tại sao những người trẻ không biết tiếc thời gian nhỉ? Chết đi có gì vui đâu? Chỉ có người ở lại là đau đớn thôi...*

Tiếng thở dài của người đàn ông khiến cả phòng chùng hẫ xuống. Và họ nhìn sang tôi. Tôi ngơ ngác. Không lẽ tôi đã tự tử? Người đàn ông nói với tôi:

- *Cậu đó! Cậu là người muốn chết lắm cơ mà? Sao đến lúc chết rồi mà vẫn sợ hãi thế?*

Tôi nhăn nhó:

- *Cháu... cháu... đâu muốn chết... chỉ là... chỉ là nói thế thôi...*

Người đàn ông nghiêm khắc:

- *Nếu cho cậu sống lại, cậu sẽ sống tốt chứ?*

Tôi gật đầu. Quả thực, tôi thèm xiết bao được trở lại cuộc sống. Dẫu cho mọi thứ có tệ đến đâu đi nữa thì được sống cũng đã là hạnh phúc lắm rồi. Tiếc thay, giờ thì mọi thứ đã thành quá muộn... Tôi đang nằm đây. Trong nhà xác. Bên cạnh những người đã chết. Và chẳng thấy vui chút nào.

H.A.T

Cuộc sống chấm dứt khi bạn ngừng mơ. Hy vọng chấm dứt khi bạn không còn tin tưởng.

Tình yêu kết thúc khi bạn ngừng quan tâm. Vì thế, hãy mơ, tin tưởng và quan tâm.

KẾ HOẠCH CỦA NHỮNG HỒN MA

[HOÀNG ANH TÚ]

TÔI NÉP VÀO VỮ VÀ THÌ THẨM NHỮNG "CÁI XÁC" KHÁC ĐANG
TÙM TỤM VỚI NHAU Ở PHÍA XA. CHỈ CÓ TÔI VÀ VỮ. "CÁI XÁC"
NGƯỜI ĐÀN ÔNG LỚN TUỔI GIAO CHO VỮ PHỤ TRÁCH TÔI.

EM SỢ LẮM!

BẠN ĐẦU ANH CŨNG SỢ NHƯ EM
VẬY! NHƯNG ĐẾN KHI CHẤP NHẬN
THỰC TÀI RỒI THÌ HẾT SỢ LÚN.

KHÔNG, EM SỢ
ĐIỀU KHÁC CÒI!

ĐIỀU GÌ?

EM SỢ PHẢI SỐNG TIẾP
QUẢNG ĐỜI MA Ở
NGHĨA TRANG

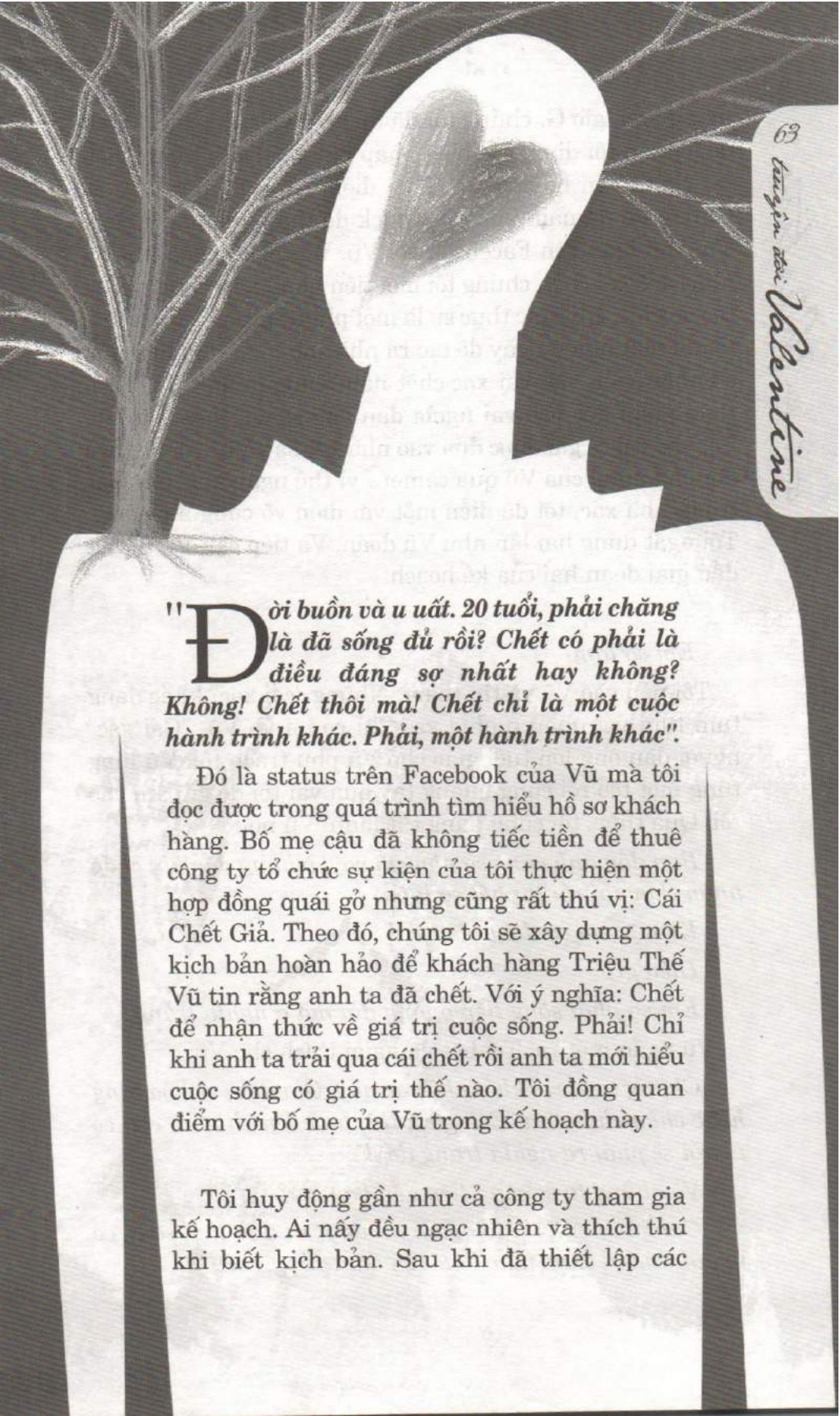

CHÚNG TA SẼ RỜI KHỎI NHÀ XÁC
NÀY. GIA ĐÌNH SẼ HÓA TÁNG
HOẶC CHÔN CHÚNG TA. CÓ
NGƯỜI THÌ ĐƯỢC LÊN CHÙA Ở,
CÒN CÓ NGƯỜI SẼ PHẢI RA NGHĨA
TRANG ĐÂY!

HAY LÀ
ANH VÀ
EM TRỐN
ĐI ĐI!

TRỐN? TRỐN
ĐƯỢC ĐI Đâu?

CỬ ĐI
THEO EM!

"Đời buồn và u uất. 20 tuổi, phải chăng là đã sống đủ rồi? Chết có phải là điều đáng sợ nhất hay không? Không! Chết thôi mà! Chết chỉ là một cuộc hành trình khác. Phải, một hành trình khác".

Đó là status trên Facebook của Vũ mà tôi đọc được trong quá trình tìm hiểu hồ sơ khách hàng. Bố mẹ cậu đã không tiếc tiền để thuê công ty tổ chức sự kiện của tôi thực hiện một hợp đồng quái gở nhưng cũng rất thú vị: Cái Chết Giả. Theo đó, chúng tôi sẽ xây dựng một kịch bản hoàn hảo để khách hàng Triệu Thế Vũ tin rằng anh ta đã chết. Với ý nghĩa: Chết để nhận thức về giá trị cuộc sống. Phải! Chỉ khi anh ta trải qua cái chết rồi anh ta mới hiểu cuộc sống có giá trị thế nào. Tôi đồng quan điểm với bố mẹ của Vũ trong kế hoạch này.

Tôi huy động gần như cả công ty tham gia kế hoạch. Ai nấy đều ngạc nhiên và thích thú khi biết kịch bản. Sau khi đã thiết lập các

mạng lưới, giờ G, chúng tôi đã đưa Vũ vào nhà xác. Trước đó, chúng tôi dùng các biện pháp gây mê bằng hương liệu tại chính căn hộ của Vũ. Thời điểm cũng là một vấn đề. Chúng tôi đã nằm vùng, tạo nick để tham gia game cùng Vũ, làm bạn trên Facebook với Vũ. Và chỉ cho đến khi Vũ nhắc đến cái chết, chúng tôi mới tiến hành xông hương liệu tạo ảo giác. Nhà xác thực sự là một phim trường lớn. Chúng tôi đã mất nhiều ngày để tạo ra nhà xác cũng như hơn nửa số nhân viên vào vai xác chết nằm xung quanh Vũ. Dích thân giám đốc vào vai người đàn ông sẽ đối thoại với Vũ. Tôi vào vai cô gái được đưa vào nhà xác sau Vũ. Tôi đã theo dõi phản ứng của Vũ qua camera vì thế ngay khi tỉnh giấc trong nhà xác, tôi đã diễn một vai diễn vô cùng ấn tượng. Tôi ngất đúng hai lần như Vũ đoán. Và tiếp cận Vũ để bắt đầu giai đoạn hai của kế hoạch.

- Em sợ lắm!

Tôi nép vào Vũ và thì thầm. Những "cái xác" khác đang túm tụm với nhau ở phía xa. Chỉ có tôi và Vũ. "Cái xác" người đàn ông lớn tuổi giao cho Vũ phụ trách tôi. Vũ lúng túng một tẹo rồi cũng quàng tay qua vai tôi để giữ ấm cho tôi. Quả thực, tôi cũng đang rất lạnh. Vũ nói:

- Ban đầu anh cũng sợ như em vậy! Nhưng đến khi chấp nhận thực tại rồi thì hết sợ luôn.

- Không, em sợ điều khác cơ!

- Điều gì?

- Em sợ phải sống tiếp quãng đời ma ở nghĩa trang.

Vũ ngẩn mặt ra. Tôi bắt đầu giải thích cho Vũ:

- Chúng ta sẽ rời khỏi nhà xác này. Gia đình sẽ hỏa táng hoặc chôn chúng ta. Có người thì được lên chùa ở, còn có người sẽ phải ra nghĩa trang đấy!

- Và chúng ta sẽ sống tiếp đến bao giờ?

- Cũng tùy anh ạ! Có người thì được đi đầu thai sớm, có người thì vài chục năm sau vẫn vất vưởng.

- Vì sao?

- Vì họ còn nhiều thứ chưa làm xong nên chưa thể đi được.

- Như anh và như em phải không?

- Vâng!

Vũ bắt đầu ngăn người ra. Tôi cố để không phì cười. Nhìn mặt Vũ lúc đó thật thương. Chờ ngấm một chút, tôi mới bảo:

- Hay là anh và em trốn đi đi!

- Trốn? Trốn được đi đâu?

- Cứ đi theo em...

Tôi đứng dậy kéo tay Vũ. Giai đoạn hai bắt đầu...

Tôi dắt Vũ chạy đường cửa sau. Các nhân viên của tôi đã chuẩn bị sẵn một con đường mà ở đây mọi người đều diễn rất hoàn hảo việc không nhìn thấy tôi và Vũ. Mọi người cứ đi lại, làm việc như thể chúng tôi là những bóng ma không hơn. Trờì bên ngoài lại tối rồi nên mọi thứ gần như là hoàn hảo. Vũ ngăn ngợ:

- Mọi người không nhìn thấy mình à?

- O, anh quên chúng ta đang là ma à? Chúng ta chỉ là hai hồn ma vất vưởng thôi! Chúng ta đã rời khỏi xác của chúng ta và bắt đầu một cuộc sống phiêu lưu của riêng chúng ta.

Chúng tôi chạy đến mỗi cả chân thì tới một căn phòng mà công ty đã chuẩn bị sẵn cho chúng tôi. Tôi bảo:

- Đây là một căn hộ cũ của em. Chúng ta sẽ ở đây nhé!

Vũ nhìn khắp căn phòng rồi bảo:

- Lỡ ai đến đây thì sao?

- Thì chẳng sao cả. Bởi có ai nhìn thấy chúng ta đâu.

Vũ gật gật đầu. Tôi cười mỉm trong lòng. Giai đoạn hai sẽ là việc tôi lôi kéo Vũ trở về với cuộc sống thông qua những giá trị mà tôi sẽ chỉ cho Vũ. Nó giống như việc tôi

trở thành một bác sỹ tâm lý cho Vũ vậy. Tôi sẽ giúp Vũ từng chút một giải độc đầu óc của Vũ. Trong suốt hai năm qua, Vũ đã từ chối cuộc sống, tự đóng băng mọi mối quan hệ của mình và trở thành người trầm cảm. Vũ sống hoàn toàn trên mạng và đứt mọi sợi dây với cuộc sống bên ngoài. Khi đi theo dõi Vũ trong suốt thời gian qua, tôi nhận ra điều này. Vũ gần như mất khả năng giao tiếp tối thiểu. Mọi quan hệ trao đổi của Vũ chỉ trên mạng và qua bàn phím. Người thân của Vũ là những nhân vật ảo. Thậm chí Vũ còn có thể đã quên cả mặt bố mẹ mình. Ký ức hoàn toàn bị xóa sạch hoặc có thể đã bị đóng băng trong một góc khuất nào đó. Trong hình hài của hai hồn ma, tôi sẽ phá băng và hâm nóng lại cũng như sẽ phát triển cảm xúc trong Vũ.

Giai đoạn hai dự trù sẽ phải kéo dài hai tháng hoặc có thể lâu hơn. Kết quả cuối cùng như thế nào tôi chưa biết song tôi vẫn tin rằng mình có thể lôi Vũ trở lại được.

Một tháng. Cuối cùng thì chỉ đúng một tháng. Sau khi đã đưa Vũ trở về ấu thơ, nơi Vũ đã có những ngày sống rất hạnh phúc. Bằng việc chiếu lại những clip cũ của Vũ hồi bé. Chúng tôi làm việc ấy khi Vũ đã được uống một loại thuốc ảo giác nhẹ. Để để khiến Vũ tỉnh để cảm nhận hình ảnh, âm thanh song cũng đủ để Vũ tin rằng mình đang xem quá khứ bằng năng lực của một hồn ma. Trong trạng thái ảo giác và bị thôi miên, Vũ tin rằng cậu ấy đang bay về quá khứ để nhìn lại tuổi thơ của cậu ấy. Phương pháp này quả là hiệu nghiệm bởi Vũ đã khóc. Những giọt nước mắt của Vũ thực sự rất có giá trị trong cuộc điều trị này. Kế tiếp, tôi đưa Vũ đến những trại trẻ mồ côi hoặc các trung tâm xã hội. Với sự giúp sức của chính các trung tâm, Vũ tin rằng cậu ấy đang là một hồn ma và cậu ấy tham gia làm những công việc tại đây như giúp các trung tâm sửa lại bóng điện, nấu những bữa cơm, giặt giũ quần áo hay chỉ đơn giản là phân loại những món đồ từ thiện. Tiếp xúc với những hoàn cảnh khó khăn của mọi người, Vũ bắt đầu thấy được những giá trị của cuộc sống. Thậm chí có những tình huống nằm

ngoài kịch bản như một em nhỏ ung thư đã tình nguyện vào vai chính mình sau khi đã chết. Em kể cho Vũ nghe về những ước mơ của em. Thêm một hồn ma nữa khiến Vũ thêm khao khát cuộc sống. Và cuối cùng mới là gỡ những mối tắc nghẽn trong Vũ: Quan hệ của Vũ với bố mẹ Vũ. Mọi thứ đều hoàn hảo và cho những kết quả tốt.

- Nếu được sống lại, anh chắc chắn mình sẽ sống tốt.

Vũ nói điều đó sau một tháng điều trị. Tôi cũng vui khi kế hoạch thành công. Và ngày quyết định đã tới. Hôm đó, tôi đã cho Vũ một liều thuốc ngủ nhẹ đủ để Vũ ngủ. Sau đó, tôi và nhân viên của công ty trả lại Vũ về căn hộ của Vũ. Đúng như khi Vũ đi. Vẫn bộ quần áo cũ. Vẫn chiếc giường cũ. Mọi thứ y nguyên. Để khi Vũ tỉnh giấc, Vũ sẽ chỉ nghĩ rằng cậu ấy nằm mơ. Một giấc mơ rất dài. Nhìn Vũ say ngủ, tôi lưu luyến ra về. Thực sự trong hơn một tháng sống cùng Vũ và ba tháng theo dõi Vũ trước đó, tôi cảm thấy gắn kết với Vũ vô cùng. Thế nên lúc này đây phải chia tay với Vũ, thực sự tôi không khỏi bùi ngùi. Nhưng tôi phải đi thôi. Theo kịch bản, tôi sẽ hoàn toàn biến mất. Hôn nhẹ vào trán Vũ, tôi rời khỏi căn hộ của Vũ. Kết thúc một chương trình kỳ lạ.

Những ngày sau đó, tôi vẫn đứng từ xa nhìn theo Vũ. Khỏi phải nói cậu ta đã vui thế nào khi tỉnh giấc và nhận ra tất cả chỉ là một giấc mơ. Vũ đã quay trở về nhà. Đã đi học trở lại. Và từ bỏ game. Tôi không biết Vũ có nhớ về tôi hay không nhưng quả thực, tôi luôn nhớ Vũ. Đó không phải là thứ cảm xúc tình yêu đơn thuần mà là cảm xúc của sự tri kỷ, sẻ chia và gắn kết sâu sắc. Nhưng hợp đồng tôi đã ký có điều khoản biến mất vĩnh viễn. Vì thế, Vũ ạ, em chỉ có thể đứng từ xa mà dõi theo anh thôi!

H.A.T

NẾU CÁC SAO VẪN MỘT MÌNH, THÌ ĐÓ LÀ VÌ

Thiên Bình:
Đợi em chinh phục
Everest đã nhé! Chưa
xong thì chưa yêu.

Thần Nông: Chưa gặp người hợp nhãn.

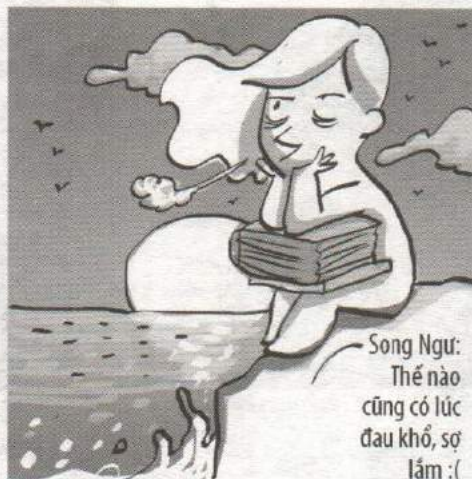
Nhân Mã: Em...
cũng chả biết nữa.

Ma Kết: Yêu
người khác
thà yêu
chính mình
cho đủ đi có
hơn không?

Bảo Bình: Ồ, thế
này đang thoải
mái mà.

Song Ngư:
Thế nào
cũng có lúc
đau khổ, sợ
lắm :(.

BÀNG ĐỎ

[LINH KÔ I]

Bàng chỉ nhuộm đỏ vào một khoảng ngắn ngủi trong năm.

NHẤT VĨ CÙNG NHÓM BẠN KHÁC TRƯỜNG QUEN BIẾT NHAU TỪ HỒI CẤP 3 TỤ TẬP NHAU TRONG CHUYẾN PHƯỢT LÊN NÚI CƯỜI NĂM, ĐANG NGỒI QUẦY QUẢN THÀNH VÒNG TRÒN VỚI ĐỒNG CỬI CHỤM LẠI BÉN LÚA, MÙ MỊT KHÓI, CƯỜI ĐUA VUI VẺ VỚI RƯỢU TRẮNG, CHÚT ÍT MỒI NHẮM VÀ ÂM NHẠC. MẤY THẲNG BẠN NGẤM RƯỢU, BẮT ĐẦU NGHĨ RA TRÒ ĐUA NGHỊCH. NHƯNG MỌI THỨ ĐỀU CÓ GIỚI HẠN CUỐI CÙNG:

Ê, EM KIA XINH NHỈ, ĐÚA NÀO CAO KIẾN DẮT THEO ĐÂY?

AÌ? À, EM HÂN MẤY ĐÚA CON GÁI RỦ THÊM CHO ĐÔNG VUI ẤY MÀ

TAO THÁCH THẲNG NÀO HÔN ĐƯỢC EM HÂN, 1 PHÚT 1 "CỦ". 2 PHÚT GẤP ĐÔI. NHẬN LÊN TIẾP.

VUI ĐẤY. CƯỜNG HÔN LÀ XONG, VỊ NÀY KIẾM ĂN QUÁ DỄ. 60 GIÂY ẮN 1 TRIỆU, HỜI QUÁ. AI ĐÓ TÌM NẠN NHÂN ĐI.

ĐƯA BẠN ĐẦU TÊU
LÃO ĐẢO LOANG
CHOANG BƯỚC LẠI
TRƯỚC MẶT VÌ.

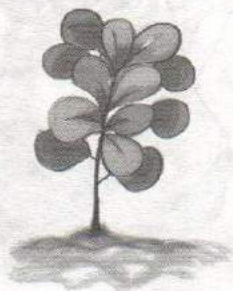
THỦ VẬN MAY
KHÔNG
THẮNG BẠN?

BỌN MÀY SAY
HẾT RỒI. ĐEM
CON GÁI RA LÀM
TRÒ ĐUA. CHỈ CÓ
NHỮNG THẲNG
KHỐN MỚI CHƠI
TRÒ KIỆM NHÀ
NHƯ VẬY!

MÀY TỎ
RA CAO
THƯỢNG
QUÁ ĐÂY,
ĐỒ HÈN!

Hà Nội rơi vào những ngày nín kéo mùa Thu. Thời gian lặng lẽ hối hả pha màu và âm thầm gấp rút tô vẽ. Như những cây bàng. Trên từng đường gân, phiến lá, ở chiếc cuống khê cong vênh, nơi mỗi cành vươn cao gây guộc, cả thân cây nâu đậm nhám thô sù sì... dấu ấn thời gian in hằn và phai nhòe, rồi lại rõ nét... Trong những khoảnh khắc giao mùa, cây bàng đổi sắc liên tục, loài cây này hội tụ các gam màu nóng lạnh nổi bật suốt mười hai tháng, và năm sau kiên nhẫn lặp lại. Những nhúm hoa li ti ôm lấy nhau thành chùm trắng muốt, những quả bàng xanh vàng chen lẫn. Vô vàn lá cây xanh non đầu Xuân, xanh mượt giữa Hạ, xanh thẫm cuối mùa nắng ấm, vàng ươm chớm Thu, vàng ngọt nửa Thu, vàng đỏ lúc hết Thu. Lá đỏ rụng dần vào Đông, đầu tiên là đỏ tươi tiếp đến là đỏ sậm rồi đỏ xen đen thẫm và rụng hết, cho đến khi còn trơ trụi mỗi gió buốt với cành khô.

Với nhiều người, cây bàng vốn dĩ là hình ảnh quen thuộc, nhưng với một chàng trai, hơn cả quen thuộc đơn thuần, nó trở nên đặc biệt sâu sắc. Như một người bạn trầm tính biết cách lắng nghe và có khả năng chịu đựng, bất chấp thời tiết khắc nghiệt thường xuyên. Không chỉ vậy, đối với anh, những cây bàng còn là một phần kí ức tha thiết quên, gợi nhắc một mảng tuổi thơ chứa nức vỡ, là người làm chứng cho vô vàn giây phút bơ vơ đơn độc, là kẻ chia sẻ cảm giác thèm khát sự trọn vẹn của gia đình và thấu hiểu nỗi lòng bình an nếu được sống đầy giữa những quan tâm. Đến mức, chỉ cần một buổi chiều ngập gió, nhẹ vén tấm rèm cửa sổ, nhìn chéch xuống cây bàng to lớn ở dưới sân đang bùng lên những đốm lửa nhỏ đỏ quạch nhắc nhở đã đến lúc Thu phải kết thúc, cũng đủ để sống mũi

Nhật Vĩ cay nghiệt, mắt hoe hoe đỏ thả buông nước mắt tự do. Cứ là con trai thì không được tự nhiên khóc, kể cả khi một mình? Giọt nước trào bung sau bao nhiêu nỗ lực kìm nén độc hại hay xấu xa mà vừa rõ xuống sắp chảy thành hàng chưa kịp ướt đã bị lý trí ra lệnh cho những ngón tay dài, mảnh khảnh lau khô quệt nhanh? Vì người đàn ông nào cũng đều phải cứng cỏi, luôn luôn, dù lắm lúc khó có thể, vẫn phải gồng sức tỏ vẻ mạnh mẽ?

"Không phải tại mùa Đông lạnh quá nên anh muốn ôm em, mà là anh thực sự và vô cùng muốn có em trong cả vòng tay này".

Lần đầu tiên Nhật Vĩ nhìn thấy Thùy Hân, lần đầu tiên ánh mắt anh chạm đến cô và muốn giữ nguyên vẹn, bất động một hướng nhìn. Đôi mắt sâu hút và thoáng buồn của Vĩ bắt lấy nụ cười đó, chớp lấy gương mặt đáng yêu, hiền dịu đó lưu ngay vào bộ nhớ và cất kỹ nơi kín nhất ở trái tim. Thật lạ vì ta chỉ có thể nhận về phần thua nếu cố bướng bỉnh tranh cãi lý lẽ phải trái, đúng sai, nên hay không với tình yêu, rằng tại sao nhiều khi ta vẫn yêu người xa lạ trong tích tắc mà lại khó nặng tình với một ai rất thân quen dù đã bên nhau lâu dài. Yêu thương là thứ không thể nghe thấy bằng tai, nhìn được bằng mắt... hoàn toàn xuất phát hay dừng lại đều từ cảm giác mà thôi! Trong chốc lát, Vĩ trở nên lú lẫn và khờ dại, anh không hiểu nổi mình nữa, anh cũng không lý giải chính xác được nguyên nhân anh bị hút hồn bởi cô gái ấy. Vĩ ngơ ngẩn nhìn Thùy Hân, quên luôn cả chớp mắt, quên sạch mọi thứ xung quanh đang tồn tại và diễn ra. Trời Đông rét mướt, mưa phùn giăng đều, rắc dày đặc trên tóc, dính lên bờ mi mỏng, sương ẩm quyện tan trong hơi gió, không khí trong vắt, xuyên thấu màn đêm bồng bềnh hư ảo, trên cao, những vì sao cô đặc, lấp lánh sáng. Vĩ quên hết cả nhóm bạn khác trường quen biết nhau từ hồi cấp 3 tụ tập nhau trong chuyến phượt lên núi cuối năm, đang ngồi quây quần thành vòng tròn với đồng củi chụm lại bên lửa, mùi mật khói, cười đùa vui vẻ với rượu trắng, chút ít mỗi nhắm và âm nhạc. Vĩ không nhấp lấy

ngụm rượu nào nhưng anh vẫn không nhớ từ bao giờ tiệc dần tàn, mấy thằng bạn ngấm rượu, say lâng lâng và bắt đầu nghĩ ra trò đùa nghịch. Nhưng mọi thứ đều có giới hạn cuối cùng:

- Ê, em kia xinh nhỉ, đứa nào cao kiến dắt theo đấy?

- Ai? À, em Hân. Mấy đứa con gái rủ thêm cho đông vui ấy mà.

- Sao giờ mới dẫn đi cùng đoàn mình nhỉ, tao tia nãy giờ, rõ dài rồi đấy.

- Mắt mày tinh thế? Tuyển hàng ngon nhỉ!

Mấy thằng bạn phá lên cười, cụng chén chúc rượu chan chát, mặt ai nấy đều đỏ bừng vì vị cồn đang từ từ thấm vào mỗi tế bào.

- Ở cái chốn rừng núi khỉ ho cò gáy có gái xinh nhìn thích mắt hẳn.

- Chúng mày cá cược không? Thắng thì ăn mà thua cũng chẳng lo thiệt.

- Trò gì đây?

- Tao thách thằng nào hôn được em Hân, 1 phút 1 "củ". 2 phút gấp đôi. Nhân lên tiếp.

- Vui đấy. Cưỡng hôn là xong, vụ này kiếm ăn quá dễ. 60 giây ăn 1 triệu, hơi quá. Ai đó tìm nạn nhân đi.

Mấy thằng con trai cười nắc nẻ hưởng ứng nhiệt tình, làm rách toạc khoảng không tĩnh mịch vốn có chốn hoang vu, đậm nét cả giá lạnh nơi núi cao rừng thẳm. Vì nóng mặt giận dữ, anh không thấy hay ho, vui vẻ gì vụ cá cược này. Bỗng đứa bạn đầu tên lão đảo loạn choạng bước lại trước mặt Vĩ, hỏi bằng giọng cọt nhả lẽ nhè, hơi thở phả ra nồng nặc mùi rượu:

- Thử vận may không thằng bạn?

Đột nhiên con giận dâng lên đến đỉnh điểm, vượt quá cả mức chịu đựng tối đa, Vĩ nhổm dậy, túm lấy cổ áo người đối diện, lấy hết sức đẩy thẳng một cú đấm thật mạnh, cậu bạn bị đòn bất ngờ, mất thăng bằng, đứng không vững và ngã

bật về phía sau. Những khớp ngón tay của Vĩ bắt đầu tê điếng còn máu đang ứa liên tiếp từ mép mồm cậu bạn kia. Cả nhóm sững sờ, phải một lát sau mới có người nhớ ra điều gì và phản ứng gay gắt:

- Vĩ, mày điên rồi. Bọn tao chỉ đùa thôi! Mày có cần phải thái độ ngông cuồng thế không?

- Bọn mày say hết rồi. Dem con gái ra làm trò đùa. Chỉ có những thằng khốn mới chơi trò khiếm nhã như vậy!

- Mày tỏ ra cao thượng quá đấy, đồ hèn!

Nhật Vĩ vẫn kịp nghe thấy câu nói đó từ cái mồm đang sặc máu của thằng bạn đang được mấy đứa ngồi gần đó cố gắng diu dặt. Anh giận dữ quay lưng, không quan tâm đến đám đông nhốn nháo, tiến về phía đèn tuyến và hun hút của cánh rừng. Bất chợt, Vĩ bắt gặp Thùy Hân và vài cô bạn khác ở đâu mới tới chứng kiến cảnh xô xát vừa rồi. Họ không hiểu chuyện, chẳng biết lý do, nét mặt hiện rõ sự kinh ngạc cùng nỗi sợ sệt. Ánh nhìn lo lắng của Thùy Hân khi nhìn thấy cảnh tượng một người nằm dài trên đất và một kẻ khác vùng vằng bỏ đi, trợn thịnh nộ còn chưa nguôi khiến Vĩ nhói tim đau đớn. Không khí sôi nổi, náo nhiệt của cả nhóm chùng xuống, rất thấp, đến mức tưởng chừng như biến mất giữa những hạt đất và vụn bề bở dấu chân người.

"Anh không muốn giải thích điều gì nhằm chứng minh sự thật hay tìm mọi cách đổ lỗi, chối tội để tránh hiểu lầm. Anh chỉ cần em tin anh, được chứ?"

Vĩ lao sâu vào rừng. Cảm xúc trong anh bắn loạn chồng chéo tự đẽ bẽp nhau. Chính những cảm xúc tội tệ đang kéo căng lõi mạnh anh dấn thân vào nơi mà anh chẳng rõ lối ra, đường đi. Đêm bủa vây, lạnh bao quanh, mình anh lạc lõng loay hoay yếu ớt chống trả lại nỗi sợ hãi. Anh sợ cô đơn và bóng tối, dẫu anh đã quen với những điều này từ khi còn nhỏ. Những bước chân dẫm trên nền lá rụng ướt bết bởi sương và mưa, những chiếc lá chết cố níu anh, những cành cây khô tua tủa như ngăn cản anh dừng lại, âm thanh của

rừng già vang vọng khuyên Vĩ nên quay về. Vĩ không đủ can đảm tiếp tục cuộc chạy trốn, anh chạy khỏi cuộc vui, anh trốn khỏi đôi mắt thắc mắc ẩn chứa rất nhiều thất vọng của Hân, anh căm ghét chính mình, anh đặt ra mục tiêu hành hạ bản thân bằng cách chinh phục khu rừng này, nhưng anh không thể vượt qua. Nhật Vĩ ngồi thụp xuống, nước mắt rỉ ra như không, mắt ráo khô, trống rỗng. Hai từ "thằng hèn" mà đứa bạn gần gũi xoáy sâu vào tâm trí anh, Vĩ kiệt sức thật sự, vết thương lòng nhằng nhịt se và bỏng bầm dập, ứa mủ nhức nhối. Đêm đen tấn công anh, những vết xước trong trái tim bật tóa máu, anh co ro trong gió thốc, cái rét tê tái cửa vào kí ức anh vô số nhất tàn nhẫn. Trong trí nhớ của anh, chưa một lần thấy bố mẹ nhìn nhau và mỉm cười, anh luôn bị bỏ đói tình cảm, chẳng bao giờ no đủ yêu thương trong chính nơi gọi là gia đình. Lấn chiếm phần lớn kỉ niệm tuổi thơ của Vĩ, chỉ có một góc hẹp phía sau cánh cửa, một ô vuông cửa sổ trong căn phòng nhỏ cô độc và những cây bàng trút hết lớp lá cũ lại thay lớp lá mới quanh năm.

"Trái tim anh quá chật để cất giữ tình yêu này. Anh thấy khó thở vì nhớ em. Có chắc chúng ta chưa từng quen, tại sao anh gặp em lần đầu mà đã yêu đậm sâu đến thế?"

Trời tảng sáng, Vĩ ngủ quên trong rừng, đám bạn hoảng loạn tìm kiếm, cuộc vui dập tàn khi còn chưa trở về, không ai nói ra nhưng hầu như đều ngầm hờn trách Vĩ - cậu bạn đơn điệu và khó gần. Quen nhau từ lâu, nhưng chẳng ai thân thiết cố mở tung những nút thắt bí mật trời buộc bên trong một con người, cũng không một ai cố sức phá tan bức tường dày vô hình mà Vĩ cố tình xây dựng giữa anh với tất cả mọi người. Chẳng phải tại bạn bè vô tâm, mà họ cho rằng hình như Vĩ muốn tận hưởng sự cô đơn tuyệt đối.

Vĩ lần đầu tìm ra khỏi cánh rừng, vài tia nắng chiếu thẳng xuống từ trên đỉnh những cây cổ thụ, lóe lên óng ánh ở những ngọn dương xỉ mọc thấp trên nền đất ẩm ướt. May mắn là anh chưa đi quá xa, về đến nơi, anh nhận được một một số lời hỏi han nhạt toẹt và vô số ánh

mắt e ngại, thờ ơ dành cho mình, cả nhóm thu dọn hành lý và ra về. Khoảng cách giữa Vĩ và những người xung quanh được nói rộng mênh mông, anh có cảm giác là tên tội đồ đang vô vọng đợi sự tha thứ. Vĩ biết có thể anh quá đáng, nhưng anh không sai, bỗng nhiên anh nhìn thấy trong đáy mắt Thùy Hân, có cái sự da diết như muốn hỏi điều gì, Vĩ cúi mặt xuống và quay đi, chắc là anh nhầm, chỉ là ảo tưởng do quá mệt mỏi mà thôi. Anh rùng mình, hơi lạnh của rừng rậm và không khí về khuya vẫn còn lảng vảng. Nhếch mép, anh cười buồn, anh không hợp với đám đông hay là chính anh không thể chui khỏi chiếc kén của riêng mình, anh bị đẩy xa hay tự tách ra? Trên chiếc xe quay ngược cuộc hành trình, Vĩ mơ hồ nhớ những kỉ niệm mờ nhạt, hình ảnh những cây bàng, khu chung cư cũ sống khi còn nhỏ, những đứa trẻ hàng xóm, một ô cửa sổ bé, có những thanh sắt rỉ và tróc từng mảng sơn ố... Những đứa trẻ quanh năm hò hét vui cười ở khoảng sân rợp bóng bàng. Những trò chơi chẳng khi nào Vĩ được nhập hội, những đứa bạn nghịch ngợm chẳng được tiếp xúc, những người gần gũi sống xung quanh cũng chẳng quen mặt, đến tận lúc chuyển đi. Vĩ thiếu hụt quá nhiều, nhiều đến nỗi anh không có cả tuổi thơ để ao ước mua vé tàu thời gian lùi lại. Thuở ấu thơ của anh, đơn giản là ngày tháng năm nối đuôi nhau cứ trôi tuột vơi vơi. Hồi còn nhỏ, Vĩ mong muốn một lần được như những đứa trẻ cùng tuổi, gọi nhau í ới đi xách nước, những chiếc xô cũ bằng nhôm méo xuôi méo ngược, quai cầm bằng sắt, nước ăn mòn rỉ đỏ cả tay. Việc duy nhất Vĩ có thể làm là nhìn xuống quan sát, anh như bị giam lỏng trong ngôi nhà của mình. Những đứa trẻ cười đùa khanh khách khi xòe những bàn tay có vệt rỉ sắt đỏ vàng khoe với nhau, còn Vĩ xòe đôi tay ra để hứng lấy những giọt nước mặn đặc. Cái gì nhìn lâu cũng thành kí ức, màu đỏ như máu của những tán bàng bị thiêu đốt trong những ngày sau cùng của mùa Thu là mảnh kí ức ít ỏi bám dính trong trí nhớ anh về thời thơ bé.

"Làm ơn đừng nhìn thẳng vào đôi mắt anh, khi mà đứng trước mặt em, anh còn chưa thể thú nhận hết chân tình..."

Mùa lạnh, lá bàng rụng sạch, thân cây như bộ xương khô trơ trọi chống chọi với cả mùa Đông rét đến phủ phàng. Vĩ luyến tiếc mùa Thu với những chùm lá chàm đỏ lên những đám mây xám đầu Đông hay nền trời trong veo xanh ngọc khi Thu gần từ biệt. Thời tiết không mấy dễ chịu, nhưng Vĩ vẫn thích đón gió và đi bộ trên những vỉa hè dài thênh thang không thẳng tắp. Việc tránh những viên gạch vỡ, những đồng đá, chỗ lõm, lồi ngẫu hứng hoặc bất cứ chướng ngại vật nào khiến anh tập trung, chú tâm theo mỗi nhịp di chuyển chứ không lơ đãng chìm theo dòng suy nghĩ. Nhiều ngày sau chuyến đi phượt nửa đáng nhớ nửa mong quên, Vĩ vẫn nghĩ về Hân ở mọi nơi và mọi lúc. Đôi khi, nỗi nhớ khiến Vĩ muốn sống khác đi, xé vụn lớp kén bó chặt và liêu lĩnh bày tỏ tình cảm. Khi đang chờ đèn đỏ ở ngã tư thì anh thấy Hân đứng ở bên kia đường, đúng là cô gái ấy, không nhầm được. Ngã tư vắng xe, đường hẹp, mọi thứ trong tầm mắt trở nên rõ ràng, Hân bất ngờ nhìn anh, thoáng nét bối rối, cô cười. Tâm trí

Vĩ rối bời, không nghĩ được gì hơn, anh quay người lại, bỏ ý định sang đường. Nụ cười ấy chắc là không dành cho anh, mà cũng chưa chắc Hân nhận ra anh, mà nếu có cũng là những ấn tượng xấu. Nhưng điều quan trọng khiến Vĩ bước gấp về hướng

ngược chiều, rẽ ngoặt vào một con ngõ chính là vì Thùy Hân đang khoác tay một chàng trai khác.

"Nếu chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn, anh đã ước là giá mà đừng trông thấy em"

Hân đã có người khác, cũng như mẹ Vĩ đã từng tìm thấy hạnh phúc từ một ai đó không phải bố anh. Không phải khoảng lặng nào cũng mang lại cảm giác yên bình. Có những khoảng lặng cam nín thật đáng sợ và gây sát thương nhiều hơn cho người nhận khi nó được phát ra từ thứ tình cảm nguội tanh lạnh ngắt. Không phải cứ cãi vã, đổ vỡ nghe thành tiếng, gia đình tan, mái ấm lạnh, tình cảm vỡ mẻ, hôn nhân bể toác là mới gây ra tổn thương cho những đứa con non nớt, thơ dại. Vĩ đã bị để lại quá nhiều khoảng lặng trong tâm hồn, bố mẹ anh chẳng ai nói với nhau một lời trong suốt khoảng thời gian dài, không ai giải thích một câu, Vĩ lúc đó còn quá nhỏ để nhận thức được anh đang sống trong bầu không khí nặng trĩu áp lực của người lớn, bố anh không thứ tha cho mẹ, mẹ cần được giải thoát. Ai cũng lo cho nỗi niềm riêng của mình, bỏ mặc Vĩ lang thang trong tận cùng cô độc, chơi vui với sự trống vắng. Vĩ học cách tự bảo vệ mình, học cách chấp nhận và đối mặt với thanh âm lặng im, sự mất mát, bóng tối bao trùm hàng đêm... Vĩ trút hết mọi nỗi niềm thẳm sâu với những cây bàng, đó là lý do, sau này lớn lên khi chuyển chỗ ở, anh vẫn chọn một căn phòng có cửa sổ nhìn xuống một cây bàng già.

"Ngày cô gái, em có thể yêu anh, dù chỉ trong giấc mơ?"

Chợ hoa về đêm đông kín người qua lại và mua bán. Vĩ chậm rãi tản bộ. Anh hít căng phổi hương hoa tinh khiết, những sắc màu rực rỡ, những mùi thơm quyến rũ nhẹ dịu lan tỏa và đọng lắng cả không gian. Hoa đẹp như tình, đáng tiếc nếu một ngày tình úa vì bị lãng quên. Một bóng dáng rất quen xuất hiện trong tầm mắt Vĩ, đến khi người đó quay lại, Vĩ nhận ra Hân, thật trùng hợp, có phải định mệnh giao cắt hai đường thẳng song song? Sự nghĩ ra điều gì, Vĩ chạy nhanh, miệng anh lầm nhảm mong Hân cứ đứng yên ở đấy, anh chỉ rời đi một lát để tặng người anh

yêu một bó hồng
đỏ thơm nồng.
Nhưng khi Vĩ quay
lại, anh hằng hụt vì
Hân đã lạc mất trong
đòng người, tan biến,
những bông hoa trong tay
héo rũ, hồng không gai mà
những ngón tay vẫn như nắm chặt
gai nhọn. Thất lạc, như bố mẹ Vĩ lạc nhau,
còn anh lạc khỏi gia đình mình, Hân đi lạc tìm anh,
duyên số lạc đường mất hút. Vĩ choàng tỉnh, anh vẫn yêu
người con gái đó, trong cả những mộng mị đêm đen. Yêu
khi thức tỉnh còn chưa đủ?

Vĩ ghét rượu, bởi anh bị ám ảnh cảm giác rượu là chất
lởn ướp dầm thêm nỗi đau. Anh đã từng ngồi nép trong
góc cánh cửa nhìn qua khe hẹp và thấy ngoài kia bố mình
vừa uống rượu vừa khóc, những giọt nước mắt đau đớn, cổ
họng dồn nén không một tiếng kêu than hóa thành những
giọt nước đắng nghẹn. Vĩ nhớ cái đêm chia ly mà mẹ anh
rời khỏi nhà, rời xa cuộc đời của bố anh và của cả anh, Vĩ
đã khóc, nhưng không dám nức nở, cứ nằm sát mép giường
với tay kéo mảnh ga trải giường lên cổ lau khô nước mắt,
nước mũi nhoe nhoẹt. Anh chẳng thể khóc lớn vì sợ làm
phiền những người sinh ra mình, họ đã quá tan nát vì khổ
đau rồi. Vĩ không có gia đình, từ rất lâu, lúc chỉ là một cậu
bé, dù đủ cả bố lẫn mẹ.

"Cho anh được một lần nói thật lời trái tim"

Nắng ấm nhen nhóm, Xuân dịu dàng gõ cửa, những cơn gió cát thịt cắt da đã gần rút cạn. Mái nhà, con ngõ, góc phố không còn bị đông đá, trái tim Vĩ ấm sục yêu thương và chan chứa hy vọng. Tình yêu làm con người sống tích cực, những niềm vui bé bỏng cũng trở nên lớn lao, những điều bình dị cũng hóa kì diệu. Trên ngọn cây bàng, những lá non nhú mầm nảy lộc, trên khung cây màu nâu điểm tuyết sắc xanh mát, căng tràn nhựa sống. Đông là cái cớ để con người sát lại gần hơn, Xuân khiến con người chẳng muốn xa nhau, Thu là mùa nhung nhớ và Hạ cháy bùng khao khát yêu đương. Trọn vẹn bốn mùa trong năm đều dành cho tình yêu. Những lá bàng say sưa hôn nắng, nắng ngượng ngùng má ửng đỏ, Vĩ chợt muốn biến thành chiếc lá bàng mơn mớn xanh, nếu Hân là nắng.

Vĩ đang trên đường đến Hồ Gươm, anh tự nhiên muốn ngắm nghía màu xanh của nước của cây của trời hòa quyện làm một. Lòng anh bỗng hồi hộp lạ lùng, trái tim đã đưa ra quyết định, Vĩ quyết tâm dờ bỏ những hàng gạch trên bức tường tự cô lập bản thân, anh sẽ bước ra từ bức tường đó, bỏ hoang đồng cỏ nát lại quá khứ, nếu có một lúc tình cờ gặp lại Hân, chắc chắn anh sẽ đến trước người con gái mà anh đem lòng yêu rất chân thành, yêu không nguyên cớ và vô điều kiện, trù mến nhìn lâu vào đôi mắt nâu ấy và nói thật chậm câu: "Anh yêu em!".

L.K.I

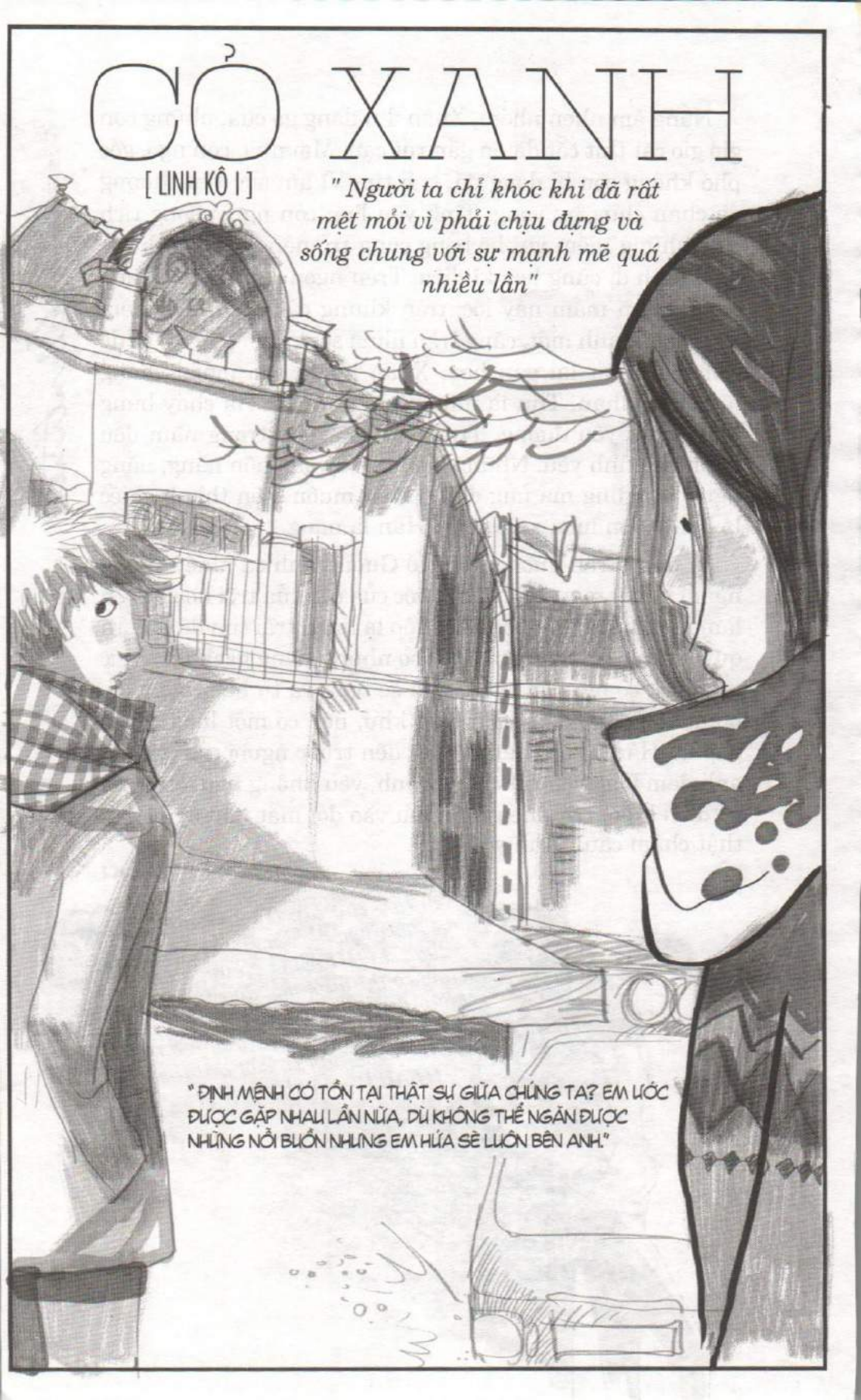
Nếu có 3 chữ cái: **H, R, T** anh có thể thêm vào đó chữ **E** và **A** để có được chữ **HEART**. Nhưng anh cũng có thể thêm vào đó chữ **U** và nhận được từ **HURT**. Anh thà có em - **U** - và chấp nhận sự đau đớn - **HURT** - còn hơn có một trái tim - **HEART** - mà không có em.

Lên
Yêu

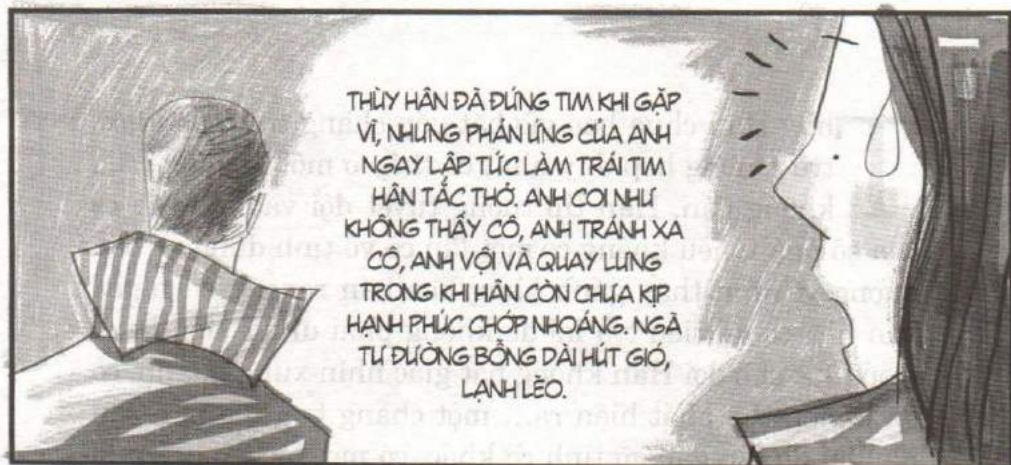
CỎ XANH

[LINH KÔ I]

" Người ta chỉ khóc khi đã rất
mệt mỏi vì phải chịu đựng và
sống chung với sự mạnh mẽ quá
nhiều lần "

" ĐỊNH MỆNH CÓ TỒN TẠI THẬT SỰ GIỮA CHÚNG TA? EM ƯỚC
ĐƯỢC GẶP NHAU LẦN NỮA, DÙ KHÔNG THỂ NGĂN ĐƯỢC
NHỮNG NỖI BUỒN NHƯNG EM HỨA SẼ LUÔN BÊN ANH."

THUY HÂN ĐÃ ĐỨNG TIM KHI GẶP
VỊ, NHƯNG PHẢN LỈNH CỦA ANH
NGAY LẬP TỨC LÀM TRÁI TIM
HÂN TẮC THÓ. ANH COI NHƯ
KHÔNG THẤY CÔ, ANH TRÁNH XA
CÔ, ANH VỘI VÀ QUAY LƯNG
TRONG KHI HÂN CÒN CHƯA KỊP
HẠNH PHÚC CHỚP NHOÁNG. NGÀ
TỪ ĐƯỜNG BÔNG DÀI HÚT GIÓ,
LẠNH LẼO.

ANH À! CÓ BAO
GIỜ TA YÊU MỘT
NGƯỜI VỪA MỚI
GẶP KHÔNG ANH?

TRONG TÌNH YÊU,
CHẴNG ĐIỀU GÌ LÀ
KHÓ XÂY RA CẢ.

ANH TUYỆT VỜI QUÁ!

THÔI, CÔ CHO ANH XIN. À MÀ,
KHÔNG PHẢI AI CÙNG HIỂU
ĐIỀU GIẢN DỊ NÀY: ĐƯỢC
SỐNG TRÊN ĐỜI VÀ BIẾT YÊU
MỘT AI ĐÓ ĐÃ LÀ HẠNH PHÚC
RỒI. THẾ ĐÃ MAY MẮN HƠN
RẤT NHIỀU NGƯỜI.

Ừ ANH, LÀ
HẠNH
PHÚC...

Thùy Hân chưa bao giờ bắt gặp chàng trai nào khóc, trừ trường hợp duy nhất cô thấy ở một khoảng cách không gần. Hân tin tưởng tuyệt đối vào sự tình cờ của số phận, nếu không có một lần cô vô tình dừng xe bên đường vì nhìn thấy gánh hàng hoa bán rong. Nếu người bán hoa có đủ tiền trả lại để không phải đi đổi tiền lẻ và trong lúc chờ đợi Hân không bất giác nhìn xung quanh, cô đã không thể phát hiện ra... một chàng trai mà mãi sau này lại do dịp gặp gỡ tình cờ khác, cô mới biết anh tên là Nhật Vĩ. Cách con đường nhỏ, cách mảnh sân không rộng, trên tầng 2 hướng sang ngang, có một chàng trai vén tấm rèm màu kem chia đôi cửa sổ thành hai nửa tam giác đối xứng, lặng lẽ thả ánh mắt xuống phía cây bàng. Hân chẳng thể thấy những giọt nước mắt, nhưng cô đoán anh vừa khóc, hành động thỉnh thoảng lấy tay quệt lên gò má để xóa dấu vết của những hàng nước đã khẳng định điều cô hoài nghi, đôi mắt buồn của chàng trai đó cuốn lấy sự chú ý của Hân, khiến cô chăm chú nhìn về phía cửa sổ tầng 2, với thái độ vừa ngạc nhiên vừa muốn thấu hiểu, đến mức phải mất một lúc sau, cô mới nhận ra người bán hoa liên tục gọi mình. Hân đã kịp ghi nhớ ấn tượng về Vĩ, không phải một chàng trai khóc lóc yếu đuối mà chính nước mắt chứng minh rằng anh đã rất dũng cảm vì dám sống thật với cảm xúc lúc yếu lòng.

"Định mệnh có tồn tại thật sự giữa chúng ta? Em ước được gặp nhau lần nữa, dù không thể ngăn được những nỗi buồn nhưng em hứa sẽ luôn bên anh"

Số phận có lẽ đã nghe được những lời cầu khẩn thật lòng từ trái tim và sắp xếp một cuộc gặp mà chẳng ai ngờ tới. Cuối năm, cô bạn thân rủ Hân nhập nhóm đi phượt du Xuân, chẳng có lý do gì để chối từ. Sẽ chỉ là một cuộc vui giao lưu kết bạn, là mục đích đặt chân đến những vùng đất mới và là cái cớ tiền năm cũ bình thường nếu như Hân không nhận ra một đôi mắt buồn bã thân quen. Những thứ bình thường hoá đổi ngoạn mục thành điều đặc biệt. Lọc lõi mọi ngăn kéo của trí nhớ, Hân vẫn chưa dám khẳng

định Vĩ chính xác là người sở hữu cái nhìn chứa chất nhiều tâm sự cô từng trông thấy. Có thể chỉ là mặt hao hao mặt, người tương tự người. Vì thế, Hân tranh thủ lén lút nhìn trộm Vĩ ở mọi góc độ và bất kì lúc nào có thể. Sợ va vấp phải sự nhầm lẫn khiến Hân chú tâm để ý đến Vĩ, một chàng trai đẹp hài hòa từng đường nét trên gương mặt nhưng khá lậm lì, ít nói. Tuy nhiên, Hân không chắc đó là bản chất của anh, hay chỉ là vỏ bọc bên ngoài? Càng khó hiểu, cô càng muốn khám phá chiều sâu của một con người. Có cái gì đó thân thuộc hình thành những cảm giác khi Hân dõi theo anh. Có gì đó hồi hã thôi thúc cô lại gần anh. Lòng tự trọng chẳng còn cao ngạo nữa. Hân thấy mình thật lạ.

Hân cố ý chọn vị trí ngồi trên xe ngang hàng với Vĩ, cô thấy đáng tiếc vì không thể ngồi ngay bên cạnh anh. Hân ngượng, phải rồi, chẳng có cô gái nào vừa mới gặp đã tự ý chủ động ngồi sát người mà mình để ý, dù thật lòng rất muốn. Ngăn cách giữa cô và anh là một lối đi nhỏ, xe bắt đầu lăn bánh vượt chặng đường dài cũng là lúc Hân thầm mong cái lối đi vô duyên giữa chiếc xe biến mất để hai hàng ghế nối liền lại. Thế là được ngồi gần nhau một cách tự nhiên, nhưng rồi Hân lại bật cười vì nghĩ, nếu không có lối đi, lúc xuống xe chắc hẳn mọi người phải treo qua cửa thoát hiểm, má nóng dần và tim đập gấp, Hân cứ cảm giác mình như là trẻ con.

Đường xa, Vĩ nhắm nghiền mắt ngủ, Hân hơi choáng vì say xe, cô thêm được dựa đầu nhẹ lên vai anh, hẳn sẽ đầy bình an. Chợt, lòng Hân gọn cận thất vọng, với anh, cô chỉ là một người lạ, chưa hề quen. Nếu không có những khoảnh khắc yếu mềm, dễ tổn thương, sẽ không còn là những cô gái. Hân miên man nghĩ về giá trị của khoảng cách, gần mà lại xa. Vị trí thì gần mà trái tim thì không. Hân buồn vì có thể một mối quan hệ chưa bắt đầu sẽ phải kết thúc. Cô tự trách mình, đang hy vọng về điều gì? Những cảm tình này, có phải là sai?

Những người trẻ luôn cần lắm những chuyến đi, cuộc hành trình nào cũng thật thú vị và rộn rã niềm vui. Ngày

khởi đầu một năm đã trôi qua ở một vùng đất lạ làm ai cũng háo hức, hân hoan, bận rộn cười nói. Hân nồng nhiệt với những người bạn mới, không phân biệt tuổi tác, cô bỗng thấy yêu đời, muốn gắn bó với sông núi thiên nhiên và nặng lòng quý mến những người Việt ở khắp mọi nơi trên đất nước. Hân khao khát được yêu, yêu một chàng trai!

Chuyến đi đã suôn sẻ và vui vẻ trọn vẹn cho đến khi xảy ra biến cố. Mâu thuẫn bùng nổ, không thể tin nổi, Vĩ lại là một trong hai nhân vật chính. Hân tận mắt thấy Vĩ nổi cáu và nhảy vào đám một cậu bạn khác trong nhóm, tiếng cãi nhau to dần, không khí nặng nề, lửa trại tắt ngúm, sương đêm lạnh căm. Vĩ tức tối đi lướt qua Hân, cô thực sự muốn hiểu chuyện gì đã xảy ra. Khi Vĩ đi về phía khu rừng, Hân đã muốn hét lên để giữ anh lại, hoặc chạy đuổi theo níu lấy anh, nhưng đôi chân cô lạnh cóng, không nhúc nhích nổi. Hân bất lực và hoang mang tột độ. Dù thế nào, cô vẫn tin anh không vô cớ mà đánh người, tính cách anh không phải cục cằn và hung hãn, anh không sử dụng nắm đấm để giải quyết tất cả mọi vấn đề. Hân tin anh và tin vào niềm tin của mình, một cách mãnh liệt. Cô chắc mình không nhìn nhầm người, chàng trai có thể khóc vì xúc động thì chả có lý nào lại đụng chạm đến bạo lực nếu không bị dồn ép đến ngõ cụt của bức bối, ngột ngạt. Hân không phải là kẻ đại dốt để dãi cả tin nhưng cô tin Vĩ, dẫu cô và anh chưa từng nói với nhau nửa lời.

"Tình yêu đâu thể cắt nghĩa được, cảm xúc cũng chẳng dễ lý giải, nên đừng hỏi vì sao em nghĩ về anh nhiều đến vậy, cả lý trí và trái tim em đều không thể trả lời"

Suốt cả đêm Hân không ngủ được, cô lật người xoay trở liên tục bởi những lo lắng đến phát khóc. Thấp thỏm không yên chẳng biết Vĩ đi đâu, bao giờ về, có làm sao không, lỡ có chuyện gì xảy ra... khiến mắt Hân nhòe nước trào ra cả vỏ gối, tan trong từng sợi vải tạo nên những vòng tròn loang rộng. Cô ngạc nhiên lần đầu tiên mình khóc vì một chàng trai, mà mới quen chưa hề lâu.

Thùy Hân thở phào nhẹ nhõm khi Vĩ trở về lúc tờ mờ sáng. Cảm giác nhẹ cả người như trút hết toàn bộ nước ra khỏi cơ thể. Có bao nhiêu lời cô muốn hỏi nhưng chẳng thốt ra được đầu môi. Vĩ như càng cố co mình lại trong vỏ ốc, Hân càng muốn chạm vào thế giới nội tâm của anh, trong đó ẩn chứa những bí mật, là nơi giấu kín chiếc chìa khóa mở cửa chính con người anh. Trái tim Hân đang rung lắc dữ dội khi đứng trước một người mà thậm chí không chắc người đó có biết tên cô. Sau chuyến đi ngắn cùn này, liệu có lần nữa gặp nhau khi mà không có cách gì để liên lạc, không có sợi dây liên hệ nào. Duyên phận chẳng lẽ mỏng manh như tơ nhện?

"Cỏ là em. Em là cỏ. Nếu anh là gió, lúc nào em cũng được hôn anh"

Cỏ là loài cây bé nhỏ có ý chí lớn lao. Thùy Hân giống như những nhánh cỏ xanh mướt, mong manh mà cũng rất bản lĩnh. Mềm mại như cỏ mà cũng kiên cường như cỏ. Yếu đuối là cỏ mà tràn đầy sức sống cũng là cỏ. Cỏ dễ đứt gãy nhưng cũng dễ phục hồi từ đoạn đứt gãy. Cỏ cũng như lá, có màu xanh non, xanh lục, xanh đậm rồi vàng úa, vàng khô, vàng lụi. Đời cỏ không dài nhưng nó sống kiêu hãnh, vươn cao từ vùi dập và mọc lên từ kẽ nứt trên cả vùng địa hình khó khăn nhất. Những ngọn cỏ thật đẹp khi đắm ướt giọt sương ngọt ban mai, nghiêng nghiêng trong hơi gió lạnh hay long lanh giữa ánh nắng chiều tà.

Hân luôn hy vọng về một lần gặp lại giữa cô và Vĩ, nhưng cô vẫn ý thức được cuộc sống vốn có hình tròn, đôi khi cứ ngỡ đi hết một vòng sẽ gặp được nhau mà không ngờ rằng, người ta muốn gặp đi trước rất nhiều bước, có đuổi hệt hơi cũng khó theo kịp. Hân biết, cô sẽ mất phương hướng, sẽ chệnh choáng ngã nếu chẳng may để lạc Vĩ khỏi đôi mình. Hân đang đơn phương yêu Vĩ, cô tưởng tượng ra cảnh gửi tin nhắn như thả chiếc lá trôi đến tâm vòng xoáy của dòng sông, chìm ngấm, không hồi đáp. Cô hình dung mình gọi những cuộc điện thoại chỉ nghe được những âm thanh vô cảm xa lạ chứ không phải một giọng nói trầm ấm. Cô đưa tay ra và chỉ nắm lấy không khí, luôn cười một

mình và khóc trong cô độc, ôm thật chặt nhưng chỉ là con gió vô tình vô hình ngang qua, sở hữu những kỉ niệm hạnh phúc nhưng hóa ra chúng chỉ tồn tại trong giấc mơ. Nỗi nhớ của Hân bơ vơ, xúc cảm thì thần thờ, tình là mộng mơ, chỉ có thể đợi chờ. Hân muốn hét toáng lên cô không thể yêu chính mình thay cả phần của Vĩ. Năm tháng chẳng dài rộng thênh thang, sao anh cứ hững hờ thờ ơ và cô không đủ can đảm để dừng bỏ lỡ cho nhau một cơ hội lại gần?

"Trái tim em đau thất vì ta cứ ở xa nhau, đôi tay em, sao anh không một lần nắm lấy?"

Hân đã đứng tim khi gặp Vĩ, nhưng phản ứng của anh ngay lập tức làm trái tim Hân tắc thở. Anh coi như không thấy cô, anh tránh xa cô, anh vội vã quay lưng trong khi Hân còn chưa kịp hạnh phúc chớp nhoáng. Ngã tư đường bỗng dài hút gió, lạnh lẽo.

- Anh à! Có bao giờ ta yêu một người vừa mới gặp không anh?

- Trong tình yêu, chẳng điều gì là khó xảy ra cả.
- Thế lúc nào tình là lầm lỗi và yêu là sai trái?
- Anh nghĩ là không có. Chỉ tồn tại cảm giác hối tiếc vì đánh mất và dằn vặt do bỏ lỡ thôi em. Còn lại là những cảm xúc giả mạo tình yêu.
- Yêu một người mà chưa biết người đó như thế nào, tình cảm ra sao là không nên anh nhỉ!
- Yêu mà em, nó vô lí lắm.
- Nhưng mà đáng lẽ vẫn phải hiểu nhau đã chứ?
- Chẳng ai hiểu ai, kể cả hiểu chính mình, con người bất tận lắm, có nhiều khi bởi hiểu nhau quá mà xa nhau đấy.
- Theo anh, tự trọng nặng cân hơn hay hạnh phúc?
- Tự trọng là thứ rất quan trọng nhưng vì nó mà bán rẻ hạnh phúc thật không đáng. Ngược lại muốn hạnh phúc mà phải quy lụy van xin cũng không nên. Tốt nhất là coi như cả hai thứ không liên quan nhau, đừng đem ra so sánh.

- Anh ơi...!

- Sao em?

- Em đang yêu...

- Điều đó là tất yếu mà, em xứng đáng gặp một chàng trai tốt, em gái ạ! Chỉ mong em đủ tỉnh táo để giữ chặt yêu thương và đủ trách nhiệm để chịu đựng những tổn thương khó tránh.

- Em chẳng biết nói gì nữa, cảm ơn anh!

- Ở hay, cái con bé này, anh chứ có phải người ngoài đâu, cảm ơn gì, thôi coi như bù đắp vì hồi nhỏ anh toàn bắt nạt em.

- Anh tuyệt vời quá!

- Thôi, cô cho anh xin. À mà, không phải ai cũng hiểu điều giản dị này: Được sống trên đời và biết yêu một ai đó đã là hạnh phúc rồi. Thế đã may mắn hơn rất nhiều người.

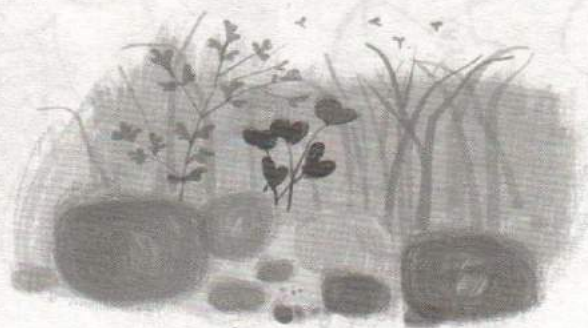
- Ừ anh, là hạnh phúc...

Vĩ đã mất hút bên kia đường, Hân bốt chống chénh, cô đã có lời giải đáp cho những câu hỏi, với anh trai mình, cô vẫn chỉ là một cô bé cần nép mình chở che.

"Hạnh phúc của em là: Anh. Em cần có anh hơn bất cứ điều gì, hơn tất cả mọi thứ"

Mùa Xuân hát bản tình ca rộn ràng, Đông rét đã lùi xa. Hân còn cào nhớ Vĩ, trái tim cô rạo rực cảm xúc, thốt thức yêu thương, cô sẽ không giấu lòng mình nữa, nhất định cô sẽ nói với Vĩ nếu gặp lại anh, rằng: "Em nhớ anh". Khẽ mỉm cười, Hân đứng dậy khỏi ghế đá, lắng nghe tiếng chuông đồng hồ Bưu điện thành phố ngân vang, vì những niềm vui vu vơ, cô sẽ dạo một vòng quanh Hồ Gươm xanh ngắt.

L.K.I

Bach Dương:
Chém gió vù
vù, không
kiêng khem
chuyện gì.

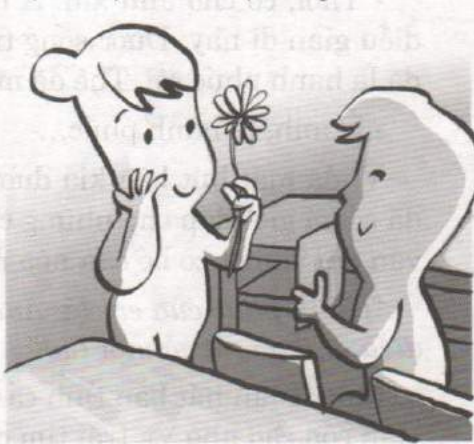
Kim Ngưu:
CPU hơi
chậm nhưng
không cố
chứng tỏ
mình "hiếu
rối"

Song Tử: Vừa khóc vừa cười

Cự Giải: Hay xấu hổ rất duyên dáng :x

Sư Tử:
Thật tà
như quả
cà

Xử Nữ: Chưa đẹp
chưa ra đường

TÍNH CÁCH DỄ THƯƠNG NHẤT CỦA CÁC SAO

Thiên Bình: Lúc nào
cũng cuồng cả kê

Thần Nông: Luôn đi guốc trong bụng người khác

Nhân Mã: Có khả năng
thôi miên đối phương bằng lời nói

Ma Kết:
Hùng hực
như lửa

Bảo Bình:
Làm những
điều vô lý
một cách
tĩnh rụi

Song Ngư:
Lãng mạn
như Romeo.

ESPRESSO CHO HAI NGƯỜI

[TRẦN VIỆT ANH]

Tặng Xuho

ANH TỈNH DẬY KHI BAN MAI ĐÃ VỀ RỰC RỠ. CẢM ĐÃ ĐI TỪ LÚC
NÀO Đấy TRƯỚC BÌNH MINH. VẬY MÀ KHOẢNG ẦM CÔ ĐỂ LẠI
VẪN NHƯ NGUYÊN MỐI. ANH KHẼ ÁP MẶT MÌNH VÀO PHÍA CÓ
HƠI ẦM THÂN THUỘC, LẠNG LÊ KHÓC. RỒI THÌ NGÀY THÁNG
CÙNG SẼ DẪN TRỜI QUA, KHI NHỮNG LÚC MƠ NIU Kéo TUỔI
TRẺ VÀ HẠNH PHÚC, CỨ TỤT DẦN NHƯ KHI NGƯỜI TA LẶNG
M NGỒI Đếm NHỮNG MÙA CÂY THAY LÁ. Ừ THÌ MÙA XUÂN
Tươi MỎI VÀ HỨA HEN ĐANG CHỜ ĐỢI, NHƯNG ĐẾN BAO GIỜ
SẼ LẠI CÓ MỘT CÔ GÁI NGỒI BÊN ANH, BÌNH THẢN CÙNG
NHAI LÚNG MỘT CỐC ESPRESSO TRONG ĐÊM...

CẨM SINH RA QUỐI MÙA THU, LÚC Đấy BỌN
CHIM CHỐC ĐÃ BAY VỀ PHƯƠNG NAM
TRÁNH RẾT HẾT. MỖI LẦN NHƯ THỂ, TIẾNG
ĐẬP CÁNH, TIẾNG GỌI NHAU CỦA CẢ BẦY
XÁO XÁC CẢ MỘT VÙNG TRỜI. VẬY MÀ
ÔNG NỘI LẠI NGHE THẤY NHỮNG ÂM THANH
ĐÓ NHƯ MỘT KHÚC NHẠC. THIÊN CẨM TỨC
LÀ "TIẾNG ĐÀN CỦA TRỜI"

Anh tỉnh dậy từ rất sớm. Buổi sáng, những cơn gió lạnh lẽo từ phương Bắc thổi về, tạo nên thứ tiếng động khô khốc trên các vòm cây trơ trụi. Hít một hơi dài, anh vươn vai rời khỏi chiếc sofa quen thuộc, nhìn quanh quất, rồi mỉm cười. Cô vẫn đang say ngủ trên chiếc giường từng-thuộc-về-anh, dụi mặt vào gối như một con mèo nhỏ. Anh lúc nào cũng thích thú khi nghĩ về cô như một con mèo nhỏ, nhưng là một con mèo ham chơi. Vài lọn tóc lòa xòa trên trán càng tôn lên cái vẻ rất đỗi trẻ con của cô. Anh luôn thầm nghĩ, tuổi tác là thứ duy nhất không đặt dấu ấn nổi lên gương mặt của Cẩm. Quá trẻ so với tuổi 25 của họ. Ý nghĩ đấy khiến anh không khỏi ngần ngại khi nhìn thấy mình trong gương. Một vài nếp nhăn nơi khóe mắt, nụ cười nửa miệng đã bắt đầu nhuộm màu mệt mỏi. Sự thực là chỉ một tuần trước, anh vẫn hoàn toàn tự tin khi đứng trước gương. Tuổi 25 của anh hiện ra với hình ảnh một người trẻ thành đạt, giữ vị trí giám đốc sáng tạo cho một công ty truyền thông đã bắt đầu có chút danh tiếng. Anh không đẹp trai, nhưng vẻ mặt có chút lạnh lùng cộng thêm tài ăn nói khiến anh luôn tự tin đứng trước mọi cô gái. Anh cũng biết cách sắp xếp cuộc đời mình theo một trật tự riêng: Công việc, bạn bè, giải trí, các cô gái... Vài lần, gã

bạn thân khuyên anh nên sắp xếp các cô gái vào mục giải trí, bởi xét cho cùng, cũng không khác gì nhau mấy. "Nhưng nếu giải trí còn quan trọng hơn, thì sao?". Gã bạn nhìn anh đầy kinh ngạc, lắc đầu tỏ vẻ ái ngại. Thực ra, đã đôi lúc, ý tưởng để một cô gái bước sâu hơn vào cuộc đời mình chợt nảy nở, hết như lúc anh nghĩ ra ý tưởng truyền đạt mối cho chiến dịch truyền thông sắp tới. Nhưng mọi thứ qua nhanh chóng. Anh yêu thích cuộc sống tự do của mình. Không ràng buộc, không cần quá nhiều trách nhiệm, lộn xộn trong trật tự. Nhưng tất cả trật nhip, từ khi Cẩm xuất hiện...

Cẩm là bạn học của anh, thời phổ thông. Thực ra, đó là một cô gái hiếm hoi mà anh xếp vào hạng mục "các mục tiêu chinh phục **chưa** thành công". Hãy để ý từ "chưa" được nhấn mạnh, vì anh "chưa" bao giờ cho phép mình thất bại trước một cô gái nào. Cả Cẩm cũng thế. Nhưng sự thực là họ chưa bao giờ yêu nhau. Hoặc sâu hơn của sự thực, Cẩm chưa bao giờ yêu anh. Lí do đó khắc nghiệt hết như chuyện, anh đã ngạc nhiên thế nào khi Cẩm chẳng biết chút nào về anh khi họ học chung một ngôi trường cấp 3. Sự thực hồi đó anh nghĩ mình rất nổi, đủ để mọi người biết đến. Nhưng sau này, khi quen cô, anh nhận ra với cô gái lãng đãng có một không hai ấy, sự tồn tại của các đám mây xốp trắng của mùa Thu còn quan trọng hơn nhiều việc lưu tâm đến một ai đó trên đời. Và thế là họ ở chung trong một mối quan hệ thật khó định nghĩa, mập mé giữa tình bạn và tình yêu. Ra trường, sự lựa chọn nghề nghiệp khác nhau vô tình khiến họ bắt tin nhau trong cả một khoảng thời gian dài. Cho đến khi anh tình cờ gặp lại cô ở buổi ra mắt phòng tranh của một người bạn. Vẫn ánh nhìn lơ đãng, cách phối đồ đặc biệt với những tông màu ấm áp nhưng không quá lòe loẹt... Vậy mà, hình ảnh đơn độc của người bạn gái năm xưa gợi cho anh quá nhiều về những kỉ niệm thời phổ thông của họ.

Câu chuyện bắt đầu từ những người bạn cũ, vài mảnh quá khứ xa lắc, cho tới cuộc sống hiện tại. Anh tỏ ra không

quá ngạc nhiên khi biết Cẩm bỏ ngang một vị trí ngon lành ở phòng tín dụng một ngân hàng lớn, thay vì đó xách cộ đi khắp nơi để vẽ, và dạy tội trẻ con vẽ. "Vậy là cậu cũng thỏa mãn những đam mê gốc xít từ hồi còn đi học, đúng không?". "Nếu định nghĩa gốc xít là việc được đi rất nhiều nơi, gặp đủ loại người, và luôn thấy yêu cuộc sống qua những tiếng cười của tội nhóc, thì mình cũng muốn gốc xít lắm đấy". Cô nhìn anh, nhoeo cười. Vẫn là nụ cười của cô gái từng từ chối lời tỏ tình của anh trên sân trường cách đây bảy năm trước. "Giờ cậu sống ở đâu? Cho mình địa chỉ, cả số phone nữa, để thỉnh thoảng còn đưa cậu đi cafe nữa chứ!". "Chính xác thì mình sống ở mỗi nơi một thời gian, mình không có nhà mà". "Đừng đùa, và đừng bảo mình là cậu bị bố mẹ đá đít khỏi nhà vì giữ cho mình đam mê khác biệt đấy nhé". "Sự thực cũng có nét tương đồng chút chút. Bố mẹ mình định cư ở Anh rồi, nhà cũng bán. Mình có vẽ chưa sẵn sàng để đi cùng họ. Giờ mình ở nhờ một người bạn". Một ý nghĩ điện xẹt chợt lóe lên trong đầu anh. "Cậu có thể về ở cùng mình. Không phải trả tiền thuê nhà. Chỉ cần đảm bảo mỗi khi mình đi làm về, trong nhà có tiếng cười nói". Cô hơi ngạc nhiên nhìn anh. Chừng một phút. Giữ vẻ mặt nghiêm trọng hết sức có thể, cô hỏi khế: "Cậu có đơn đến thế sao, Duy?". Cùng với vẻ mặt nghiêm túc hết sức có thể, anh nhìn sâu vào mắt cô: "Nếu đó là lí do để khiến cậu chấp nhận đề nghị, thì mình tin là mình có đơn khủng khiếp". Không suy nghĩ quá lâu, cô chìa về phía anh ngón tay út. Chỉ có thể là Cẩm mới tin rằng người ta vẫn có thể ràng buộc nhau bởi những giao ước giản đơn như một cái móc tay. Không ngần ngại, anh ngoắc tay với cô. Rồi họ mỉm cười.

Theo lẽ thường, sự xuất hiện của một người phụ nữ hẳn nhiên đem lại cảm giác an tâm về một ngôi nhà ngăn nắp, sạch sẽ, đâu ra đấy. Nhưng Cẩm có vẻ là trường hợp đặc biệt. Bên cạnh việc, mọi đồ vật trong nhà đều được nhân đôi như bàn chải, khăn mặt, cốc uống nước riêng...thì sự bừa bộn cũng nhân đôi y như thế. Vậy mà nó lại khiến Duy

thực sự thoải mái. Đôi lần, anh hình dung sống chung với một người khác giới, hẳn sẽ mang theo cảm giác phiền toái, mất tự do, những ràng buộc vô hình ngớ ngẩn. Ngạc nhiên làm sao kể từ khi Cẩm xuất hiện, anh thấy mọi thứ vẫn ổn. Dù có thể cô không phải một đầu bếp cừ, nhưng những bữa cơm đủ đầy mỗi tối vẫn khiến anh cảm thấy ấm áp. Và dù có thể chính anh sẽ phải là người đi dọn dẹp mớ bẽ bộn cô bày ra, vớt trả lại cho cô vài thứ nội y đi lạc, nhưng anh vẫn không dừng được cái cảm giác say mê khi nhìn cô vẽ tranh. Lúc ấy, có hai thế giới tồn tại. Thế giới của cô gái nhỏ, tay lấm lem vì sơn màu, và thế giới của anh, một thế giới chỉ có riêng cô...

Thật ra, họ không có nhiều thời gian bên nhau. Anh vẫn mải miết với những kế hoạch của mình, cô bận rộn với đám trẻ, những triển lãm tranh, vài dự án nghệ thuật sắp đặt kì quái của đám sinh viên mỹ thuật. Đôi lúc ngẫu hứng, anh rủ cô ra ngoài ăn tối. Họ không còn xưng "cậu, mình" nữa. Thỉnh thoảng, anh vẫn nhận được vài tin nhắn ngọt lịm của cô, kiểu "Người yêu ơi, người yêu à, người yêu đang làm gì đấy?". Anh và cô vẫn gọi nhau ngọt ngào như thế. Nhưng sự thông minh kì quái đủ khiến họ hiểu, danh xưng ấy cũng đơn thuần chỉ là một cách gọi. Từ khi ở với cô, anh bớt đi các thú vui giải trí cuối tuần của mình. Thay vì đó, anh lần mò đọc thử các cuốn sách cô mang theo, hoặc đôi khi họ cùng nhau ngồi nghe những bài hát cũ của Edith Piaf. Vào những tối như thế, Cẩm có thói quen pha một ấm espresso nóng sục, rót đều vào hai chiếc cốc đất nung có hình đàn chim tránh rét. Thay vì uống ngay, cô áp hai tay vào cốc, rồi chạm nhẹ lên má anh. Cảm giác ấm nóng, tin cậy.

Một lần, cũng trong một buổi tối như thế, đột nhiên cô hỏi anh:

- Người yêu đấy có biết vì sao người yêu này lại tên là Cẩm không?

- Người yêu này đoán chắc ông bà cha mẹ của người yêu đấy, hẳn đã có ai gửi gắm ước mong cô gái nhỏ sau này sẽ

biết chơi một loại nhạc cụ nào đó chẳng?

- Cái tên này là ông nội mình chọn đấy. Cầm sinh ra cuối mùa Thu, lúc đấy bọn chim chóc đã bay về phương Nam tránh rét hết. Mỗi lần như thế, tiếng đập cánh, tiếng gọi nhau của cả bầy xáo xác cả một vùng trời. Vậy mà ông nội lại nghe thấy những âm thanh đó như một khúc nhạc. Thiên Cầm tức là "tiếng đàn của trời" mà.

- Li kì nhỉ? Người yêu thích cái tên đấy chứ?

- Thích mê đi được ấy. Dù sau này, mình vẫn tin từ đấy gần với từ "chim trời" hơn. Mà chim trời thì chẳng có chốn nào là nhà cả, phải không?

- Người yêu nhầm rồi, nhà của nó là bầu trời còn gì.

- Bầu trời không bao giờ là nhà cả, người yêu gốc của tôi ời. Bầu trời chỉ là chốn dành cho những đôi cánh thôi.

Khi ấy, anh không hiểu rõ lắm những điều cô nói. Kì thực, anh không suy nghĩ quá nhiều về những vấn đề như thế. Anh vẫn nghĩ cô là một cô gái lãng mạn, và những người lãng mạn thì luôn được phép bay bổng cùng suy nghĩ của họ. Nhưng rất vô tình, anh nhận ra trong câu nói ấy hàm chứa xót xa mà anh sẽ không bao giờ hiểu được. Để chuyển chủ đề, anh đứng dậy, rót đầy một cốc espresso cho cô. Đón lấy chiếc cốc, cô đặt nó ngay ngắn lên bàn, rồi vòng

hai tay ra sau lưng anh. Hơi bất ngờ, anh ôm lấy cô, khẽ đặt lên trán cô một nụ hôn. Và họ đã ngồi bên nhau như thế, cho đến sáng.

Mấy hôm nay, sau khi đã hoàn tất đề cương chi tiết cho kế hoạch quảng cáo mới, anh cứ nghĩ mãi về cô. Đôi khi, anh thấy thật là cái lương, nếu nói với cô một lời cảm ơn. Bởi từ khi có Cẩm, anh được trải nghiệm một thứ cảm xúc mới mẻ hoàn toàn. Không hẳn là chuyện cuộc sống có một người phụ nữ khiến bạn cảm nhận được sự dịu dàng, yêu thương và chăm sóc. Cũng không hẳn đó là cảm giác rõ ràng về tình yêu. Nhưng sự yên ổn về nội tâm là hoàn toàn có thật. Nó cũng như cảm giác ấm áp, khi sau một ngày mệt mỏi trở về nhà, bạn biết chắc rằng có ai đó sẽ mở cửa cho bạn, động viên bạn bằng một nụ cười ấm áp, cùng bạn chuyện trò và kể cho bạn nghe một ngày không vô nghĩa của cô ấy. Hoặc cũng có thể nó là một dạng thức mơ hồ của tình yêu. Anh không chắc lắm, nên có thể, anh sẽ nói với Cẩm về điều này. Ý nghĩ ấy khiến đường về nhà hôm nay đặc biệt thú vị. Khi ngang qua cửa hiệu, có bán vài món đồ chơi được chế tác thủ công, đập vào mắt anh chiếc hộp nhạc có hình cánh bướm, và các gợn sóng lăn tăn tuyệt đẹp. Không đắn đo, anh lập tức mua nó, định sẽ dành cho cô một món quà bất ngờ.

Như một kiểu thân giao cách cảm, khi anh về nhà, Cẩm đã chờ sẵn. Đã quen với kiểu lãng mạn của cô, những ánh nến bên bàn, các món ăn chế biến cầu kì...anh vui vẻ ngồi ngay vào bàn ăn, nhưng vẫn không quên hỏi:

- Hôm nay có chuyện gì vui mà người yêu đấy chiều đãi người yêu này thịnh soạn thế?

- Còn hơn cả vui nữa cơ, hôm nay, mình đã nhận được thư báo rồi.

- Thư báo?

- Uh, chính xác là thư phúc đáp từ một trường nghệ thuật ở Rome, mình apply từ ba tháng trước. Mình đã giành được suất học bổng ba năm về hội họa đương đại, lại

còn là sinh viên châu Á duy nhất nhé. Điều này có quá tuyệt vời không?

- Uhm, quá... quá tuyệt ý chứ. Vậy bao giờ cậu đi?

- Một tuần nữa, hơi gấp quá phải không? Mình đang lo sốt vó cho đủ thứ thủ tục. Nhưng hi vọng sẽ bước chân trên những con đường của "thành phố vĩnh cửu" vào mùa Xuân năm nay.

- Cầm này!

- Oi!

- Ở Rome sẽ có những quán nướng vỉa hè mà mùa Đông mình cùng cậu hay đi ăn chứ?

- Mình không chắc lắm, nhưng có lẽ sẽ vài cửa hàng bán theo kiểu xe đẩy, xúc xích nóng hổi hoặc pizza, đại loại thế.

- Ở Rome sẽ có café bệt như café hồ Thiên Quang chứ?

- Tin mình đi, Ý là thiên đường của café. Mình sẽ học lớn cách pha espresso tuyệt hảo để ba năm sau trở về có thể chiêu đãi cậu.

- Và ở Rome sẽ có một gã ngốc sẵn sàng thức cùng cậu đến ba giờ sáng chỉ để nghe cậu hát sai nhạc tùm lum bài *Chưa bao giờ*, và đắp lại chăn nếu cậu có lỡ đạp nó bay xuống đất chứ?

- O, cái này...

- Hehe, mình đùa thôi. Một tin quá vui. Chúc mừng người yêu của mình. Sau này thành họa sĩ nổi tiếng, nhớ vẽ tặng mình một bức nhé!

- Tất nhiên rồi, một chân dung khỏa thân từ thắt lưng trở xuống nhé!

Anh không nhớ nổi chính xác câu chuyện tiếp diễn sau đó. Nhưng cảm giác từng ngày của một tuần trôi qua thật nhanh, hết như thời gian được đo bởi chiếc đồng hồ cát. Kèm theo sự nặng nề, bởi anh không biết sẽ nói gì với món quà mình đã mua cho cô. Xét nếu để mang theo, nó là một thứ đồ chơi hơi tốn nhiều diện tích. Có lẽ anh sẽ giữ nó lại, chờ cô trở về chẳng?

Đêm trước hôm Cầm bay, anh đề nghị được nằm chung với cô. Hơi bất ngờ, nhưng cô đồng ý. Ôm lấy cô từ phía sau, anh cố gắng để ghi nhớ hết cảm giác về hơi ấm quen thuộc. Rồi anh nói với cô, rất khẽ:

- Nếu mình tha thiết cậu ở lại, cậu không khó xử chứ?
- Không một tẹo nào, mình sẽ khó xử hơn nếu cậu nằng nặc đòi đi theo mình cơ.
- Đôi khi mình ghét cái tên của cậu ghê gớm.
- Vì sao?
- Vì có lẽ cậu thuộc về một nơi nào khác, chứ không phải thuộc về mình.
- Khốn thật, cậu định giam một chú chim khao khát tự do vào một cái lồng bảy mươi mét vuông lúc nào cũng bề bộn á?
- Cậu thích mình chứ?
- Câu hỏi liên quan ghê gớm. Ngủ đi đồ ngốc. Mai mình phải đi sớm rồi.

Cô quay lại, hôn phớt lên môi anh. Đồng hồ lúc ấy chỉ vừa nửa đêm.

Anh tỉnh dậy khi ban mai đã về rực rỡ. Cầm đã đi từ lúc nào đấy trước bình minh. Vậy mà khoảng ấm cô để lại vẫn như nguyên mới. Anh khẽ áp mặt mình vào phía có hơi ấm thân thuộc, lặng lẽ khóc. Rồi thì ngày tháng cũng sẽ dần trôi qua, khi những ước mơ náu kéo tuổi trẻ và hạnh phúc, cứ tuột dần như khi người ta lặng im ngồi đếm những mùa cây thay lá. Ừ thì mùa Xuân tươi mới và hứa hẹn đang chờ đợi, nhưng đến bao giờ sẽ lại có một cô gái ngồi bên anh, bình thần cùng nhau uống một cốc espresso trong đêm...

T.V.A

Tình yêu em dành
cho anh là một cuộc
hành trình bắt đầu ở
mãi mãi và kết thúc ở
không bao giờ.

MỘT CUỘC CHIA TAY DIỄN TẬP

[TRẦN VIỆT ANH]

Tặng Nhím

THƯỜNG THÌ BÌNH RẤT E NGẠI NHỮNG TIẾNG CHUÔNG CỬA VÀO BUỔI TỐI. ANH SỐNG KHÉP KÍN, CŨNG KHÔNG QUÁ THÂN THIẾT VỚI HÀNG XÓM XUNG QUANH BỒI LỊCH LÀM VIỆC KHÁ BẬN. THẾ NÊN, NHỮNG TIẾNG CHUÔNG BUỔI TỐI GỌI CHO ANH CẢM GIÁC BẤT AN. VẬY MÀ ANH VẪN RA MỞ CỬA, VỪA E DÈ, VỪA HI VỌNG. LÀ CÔ. ANH KHÔNG BIẾT NÊN NGUYỄN RỬA CẢM GIÁC CỦA MÌNH THẾ NÀO NỮA.

UHM, ANH KHÔNG
NGHĨ LÀ EM TÌM
ĐƯỢC NHÀ ANH DÂU.

KHÔNG QUÁ
KHÓ, MỘT KHI
EM ĐÃ MUỐN.
EM CHỈ ĐẾN NÓI
VỚI ANH MỘT
ĐIỀU THÔI.

LÀ?

EM MUỐN NÓI LỜI CHIA TAY.
EM KHÔNG CAM LÒNG KHI
MÌNH LAI PHẢI NGHE CÂU NÓI
ĐÓ, TỪ PHÍA ANH.

VẬY THÔI, DỪNG KHÔNG?

LẦN ĐẦU TIÊN EM THẤY ANH
NÓNG VỘI Đấy. CHÍNH XÁC
LÀ EM MUỐN CHIA TAY ANH
NHƯ MỘT NGƯỜI BẠN. EM
NGHĨ QUẢNG THỜI GIAN MÌNH
LÀ BẠN ĐÃ QUÁ ĐỦ RỒI. EM
NGHĨ MÌNH NÊN BẮT ĐẦU
MỘT MỐI QUAN HỆ MỚI!

LÀ...?

Sumvilla. 14h30'. Lê nhìn sâu vào mắt người đối diện:
 - Em nghĩ là mình nên chia tay thôi. Sự thực tình yêu này khiến cả hai đều mệt mỏi. Cũng nên thôi những biện hộ kiểu thời gian làm cho cả hai trở nên khác đi. Hoặc chính vì sự khác đi ấy mà đã đến lúc mình không còn đi chung đường được nữa rồi, anh ạ.

- Vậy mà anh nghĩ là mình yêu nhau, rất nhiều.

- Vâng, dù nói chia tay nhưng em nghĩ là mình vẫn còn yêu anh.

- Thế tại sao lại chia tay, khi chúng mình còn yêu nhau?

- Anh không hiểu đâu, mà em thì không biết cách để khiến anh hiểu được. Một khi mình đã không còn cách nào để diễn giải tình trạng ấy, cũng có nghĩa là mình đã không còn đồng cảm với nhau được nữa rồi.

- Mặc xác cái gọi là "thiếu đồng cảm" của em đi. Anh sẽ không đời nào chia tay một cô gái mà anh còn yêu rất nhiều đâu.

Lê chợt im bật. Đón lấy cốc café từ tay người phục vụ, cô cố ngăn lại cái cảm giác toàn thân mình run lên bần bật. Thật sự nói ra những từ ấy khó khăn quá, và khi nói ra được rồi, không hiểu sao cô chẳng cảm thấy nhẹ nhõm.

Sumvilla. 15h00. Lấy một hơi dài, Lê nhìn thẳng vào người đối diện:

- Tôi đã quá mệt mỏi với cái trò lằng nhằng của anh rồi. Và phát điên với những tin nhắn à ời tà lưa của anh dành cho mấy cô mà anh vẫn gọi ngọt ngào là "em gái". Mình chia tay đi!

- Em tin chắc mình hiểu hết những gì em đang nói đấy chứ?

- Ý anh là sao?

- Là em đang chẳng hiểu mình nói gì đâu Lê ạ. Chỉ ra cho anh những điều chứng tỏ anh phản bội lại tình cảm của em đi. Hay trong ba năm trời, người anh yêu nhất chỉ có thể là em. Và bây giờ cũng thế?

- Vậy anh giải thích thế nào về cô gái mà anh đã tay trong tay, tình tứ dẫn đi xem phim hôm thứ 7 tuần trước. Tôi không tin là bạn thân của tôi lại có vấn đề về thị lực đâu.

- Ý em là Ngọc? Nhưng em hẳn chưa quên là Ngọc đã từng có thời gian cảm nắng anh đủ dừ, và bây giờ anh không dám chắc là cô ấy đã hết thích anh đâu.

- Anh là đồ...!

Chiếc cốc thủy tinh chọn một đường bay hoàn hảo, vỡ thành từng mảnh tung tóe dưới sàn nhà. Giật mình bởi tiếng ồn, một vài vị khách quay lại, ném cho họ những ánh nhìn khó chịu. Chọn vẻ biết lỗi, Bình chậm rãi cúi xuống, nhặt hết các mảnh vỡ trên sàn. Sau khi đảm bảo không còn mảnh thủy tinh nào đi lạc, anh mới để ý tới Lê. Lúc này, trên gương mặt cô đã ầng ậng những nước. Đưa cho cô xấp giấy ăn, Bình lặng lẽ nhìn cô, xài hết tờ này đến tờ khác. Kì thực, nếu cô là người yêu anh, hẳn anh chẳng biết làm gì với những tình huống kì cục thế này. Anh sợ rằng tính sĩ diện cao quá thể của mình, sẽ dẫn tới một vài hành động chẳng hay ho như kiểu "còn nước còn tát". Nhưng Lê là một cô em gái, một người bạn, hoặc là một kiểu quan hệ mà tới giờ anh vẫn chưa sao định nghĩa nổi. Và đây cũng không phải một buổi chia tay thực sự, vì Lê có phải người yêu anh đâu? Người yêu cô ấy là Tùng, cậu chàng nổi tiếng đào hoa nhất công ty anh cơ mà. Ban đầu, anh nhất mực từ chối ý nghĩ quái gở của cô gái, về một buổi chia tay diễn tập. Hâm thực sự. Nếu chia tay thì cứ chọn cách nói thẳng, càng dứt khoát càng tốt, có phải sẽ tốt hơn cho cả hai? Nhưng vì đã quen với tính cách của Lê, anh hiểu rằng cô chẳng bao giờ đủ can đảm để nói ra những lời như thế. Hoặc nếu được chọn, cô sẽ dành phần tổn thương nhiều hơn về cho mình, tức là chấp nhận nghe người ta nói câu chia tay trước. Điều này làm anh áy náy. Vì anh biết, trong một mối quan hệ, thường người phải nghe câu chia tay sẽ tổn thương hơn rất nhiều. Anh không muốn cô như thế. Bởi anh sợ cô bị tổn thương, nhiều hơn cả nỗi lo chính bản thân anh bị đau đớn

vậy. Dù đó là cảm giác không dễ chịu. Lê đang lặp lại, dù không phải trăm phần trăm, nhưng đích xác là những gì Thảo Minh từng nói với anh hai năm về trước. Đến tận bây giờ, những điều ấy vẫn làm anh đau.

- Nếu em cảm thấy cần quá nhiều nước mắt cho một cuộc diễn tập, thì anh nghĩ là nên dành cho vở chính. Còn nếu em khóc vì em thấy em cần nó ở thời điểm này, anh sẵn sàng đợi.

- Hức, em sẽ không khóc nữa. Nhưng kì thực làm điều ấy khó quá anh ạ. Thâm tâm em thấy bây giờ là thời điểm cần thiết, nhưng em biết điều ấy làm mình đau. Em sợ đau lắm.

- Haha, và em quyết định để cái cốc gánh nỗi đau của em chứ gì. Nín đi, chẳng nên đắn đo quá nhiều. Em còn vài lần diễn tập cơ mà, và anh thì lúc nào cũng sẵn sàng vào vai phản diện.

Thực ra, chuyện của Lê và Tùng bắt đầu bất ổn từ hơn một năm trước. Đó là khi tình yêu bắt đầu trở nên một tập hợp của những thói quen nhàm chán. Họ lên lịch trước các cuộc hẹn, chẳng cần suy đoán nhiều cũng biết các điểm đến tiếp theo. Vài lúc đi uống café với Tùng, Lê dự đoán chính xác tới hơn 90% những gì anh chuẩn bị nói với cô. Họ không cãi nhau nhiều, các bất đồng nho nhỏ được giải quyết bằng sự thỏa hiệp nhanh chóng từ một phía. Nhưng tình yêu kiểu an toàn đấy, đôi khi khiến cô trở nên bức bối vô cớ.

Những lúc như thế, cô lại than thở với Bình. Cô không chắc anh có hoàn toàn thoải mái khi phải nghe quá nhiều những chuyện nhỏ nhặt như thế hay không. Nhưng cảm giác có một người đủ tin cậy để lắng nghe những gì mình nói khiến cô được an ủi phần nào. Bình không thường xuyên đưa ra các lời khuyên. Anh không thoải mái khi nhận xét về một người khác, đặc biệt lại là đồng nghiệp của mình. Nhưng anh chấp nhận các đề nghị của Lê vô điều kiện. Như bây giờ, anh đang ngồi đây, vào vai "Tùng" một cách gần như hoàn hảo.

Lần thứ hai, cô hẹn anh ra Trà Hoa. Lần thứ ba là ở một quán không nhớ tên, nhưng có tầm nhìn ra Hồ Tây tuyệt đẹp. Lần thứ tư, họ nhắc lại cuộc chia tay diễn tập ấy khi đang đi dạo quanh hồ. Lần thứ năm, thứ sáu...chẳng lần nào giống lần nào, nhưng lại đều có một điểm chung nhằm chán, cô vẫn chưa thực hiện được mong muốn: Nói lời chia tay với Tùng. Còn Bình vẫn là diễn viên bất đắc dĩ.

Tối lần thứ mười, cô rủ anh lên ngồi ở một bar rượu trên tầng 20 khách sạn Sofitel. Một vài li Argmanac khiến cô ngà ngà say, nhưng khuôn mặt lại ửng hồng quyến rũ. Hôm nay Bình có vẻ trầm tư hơn mọi khi. Sau khi đã lòi đủ các thứ lí do viện dẫn cho một cuộc chia tay, không khí trở nên im lặng lạ thường. Bất ngờ, Bình nhìn cô:

- Lê này!

- Dạ!

- Có chuyện này anh muốn nói với em. Nhưng hứa với anh, em sẽ nghe nó, bình tĩnh hết mức có thể nhé.

- Em ghét cái kiểu rào trước đón sau của anh, nhưng em hứa sẽ nghe anh nói, bình tĩnh nhất có thể. Được chưa?

- Uh, mình chia tay đi!

- Chia tay? Em nghĩ là em đang nghe lầm phải không? Hoặc chính anh đã nhầm vai diễn? Em kiên quyết không đóng vai người phải nghe câu nói tệ hại ấy đâu nhé!

- Anh không đùa đâu, mình chia tay đi.

- Em và anh? Anh say rồi, mình đâu phải một cặp, anh nhớ chứ?

- Uh, anh nhớ, rất nhớ. Và đôi khi anh không thấy vui vì mình không phải là một cặp. Nhưng anh nghĩ đã đến lúc mình chia tay, một cuộc chia tay của những người bạn.

- Vì sao chứ? Vì anh đã quá mệt mỏi với em? Hay vì anh đã không còn thương yêu em nữa?

- Vì anh đã nghĩ quá nhiều cho em. Trời lạnh đấy, về sớm nhé.

Tình Yêu Thật
không có một kết
thúc có hậu, vì sẽ
không bao giờ có
đoạn kết.

Lời
Yêu

Rồi bình thần cũng như những câu nói của mình, Bình lặng lẽ rời khỏi bàn, để lại sau lưng anh một cô gái đang ngồi gần như bất động.

Lê vẫn nghĩ, đôi khi mình là một cô gái rất gì gì và này nọ, hoặc dùng từ nhằm nhí cũng không sai. Điển hình là việc cô toàn sử dụng nước mắt vào những tình huống đau đau và thường rất cứng cỏi khi gặp những bối cảnh cần nước mắt. Khi Bình nói ra những lời như thế, cô tin rằng anh có lí do. Nhưng nếu bảo những lời nói ấy không khiến cô ghen ngực thì hẳn là nói dối. Điều ấy lí giải phần nào việc cô cứ nhìn mãi về phía khoảng không, khi ly rượu vẫn còn hơn nửa. Phía ấy hình như có vài ngôi sao, nhưng xa vời quá.

Một vài ngày đầu, Lê vẫn chưa chấp nhận được ý nghĩ rằng Bình đã biến mất khỏi cuộc đời cô. Chỉ cần một thao tác nhỏ, thay đổi số điện thoại chẳng hạn, hoặc đã ẩn nick Yahoo 24/7, anh đã mất dấu hoàn toàn. Hoặc anh chẳng muốn liên lạc với cô nữa. Nó càng khiến cô cảm thấy có lỗi kinh khủng, khi mà hai năm quen anh, chưa bao giờ cô quan tâm tới việc anh sống ở đâu, công việc của anh dạo này thế nào. Dường như cô chỉ tìm đến anh khi mình có chuyện buồn. Mà những chuyện buồn của cô kéo dài liên tu bất tận, thậm chí lãng đãng tới khó chịu. Đôi khi ngồi một mình, cô hay nghĩ về lần đầu tiên gặp anh, quen anh. Cô cũng lơ mơ đoán được anh vừa trải qua một cú vấp nào đó về tình cảm. Nhưng cái phong thái bình thản, điềm đạm, thậm chí cô hay trêu anh là trông như ông già, như thể nói với cô rằng, một người đàn ông như thế, không có chuyện gì là không vượt qua được.

Nhưng... tại sao cô lại nghĩ đến anh, nhiều hơn người yêu hiện tại của mình? Trước Tùng, cô vẫn tỏ ra hoàn toàn bình thường. Họ vẫn giữ những thói quen như hồi trước, một biểu hiện thường gặp ở những cặp đôi yêu nhau đủ gọi là lâu. Vẫn là những hỏi han, những tin nhắn... Nhưng cô ngờ ngợ nhận ra có điều gì đó không ổn. Không ổn, chính xác với cả hai người.

Hai tháng sau cuộc nói chuyện với Bình, Lê chia tay bạn trai. Đó là một ngày nắng đẹp. Cậu chia tay nói ra nhẹ nhàng, và không nhiều lí do. Chỉ đơn giản là Lê hết yêu Tùng rồi. Điều duy nhất khiến cô hơi bất ngờ, là Tùng đón nhận mọi thứ bình thản. Chừng như anh biết cái ngày này rồi cũng phải đến. Hay tại tình yêu của họ, ngay từ khi mới bắt đầu, đã chọn cho mình một kết thúc nhẹ nhàng như thế... Lê cũng không biết chắc lắm. Nhưng có thể, chính bản thân cô, do quá bức bối trong mối quan hệ êm ả của mình, đã tự kích thích hóa, tạo nên kịch bản về một cuộc chia tay. Kéo theo hệ lụy của một dãy những buổi chia tay diễn tập, mà chính từ đó, cô đã mất đi một thứ gì đó đủ để khiến lòng mình hoang hoải.

Cuộc sống tự do sau chia tay hẳn không phải điều gì quá tệ hại. Lê thoải mái hơn với những gì cô thích. Cô hẹn hò với vài chàng trai khác. Đa phần họ sôi nổi, biết kể những câu chuyện thú vị, luôn tìm ra những nơi hẹn hò mới lạ, hoặc biết cách khoe mẽ kín đáo về những thành tựu công việc của mình. Nhưng thật hiếm hoi để tìm ra một chàng trai kiệm lời, luôn lắng nghe, và bình thản đón nhận mọi rắc rối mà cô gây ra. Điều ấy càng khiến Lê nhớ về anh ghê gớm.

Ngày đầu tiên của tháng 6, những đồng nghiệp cùng văn phòng ngạc nhiên xen lẫn ngưỡng mộ, khi trên bàn làm việc của Lê xuất hiện một bó hồng trắng. Tuần tiếp theo, lần nào cô cũng nhận được bó hồng bạch kèm ruy băng xanh lơ. Người tặng ẩn danh hẳn phải là một ai đó tinh tế và cẩn thận ghê gớm, bởi những bông hồng đẹp tuyệt vời và gần như không khiếm khuyết. Vài đồng nghiệp lãng mạn dự đoán về một tình yêu đẹp như tiểu thuyết. Lê chỉ cười, không nói. Đến đúng ngày mừng 8/6, ngày sinh nhật cô. Những bó hồng trắng đột nhiên biến mất. Thay vào đó là một bông hồng thủy tinh trong suốt.

Thường thì Bình rất e ngại những tiếng chuông cửa vào buổi tối. Anh sống khép kín, cũng không quá thân thiết với hàng xóm xung quanh bởi lịch làm việc khá bận. Thế nên, những tiếng chuông buổi tối gọi cho anh cảm giác bất an. Vậy mà anh vẫn ra mở cửa, vừa e dè, vừa hi vọng. Là cô. Anh không biết nên nguyên rửa cảm giác của mình thế nào nữa.

- Uhm, anh không nghĩ là em tìm được nhà anh đâu.
- Không quá khó, một khi em đã muốn. Em chỉ đến nói với anh một điều thôi.
- Là?
- Em muốn nói lời chia tay. Em không cam lòng khi mình lại phải nghe câu nói đó, từ phía anh.
- Vậy thôi, đúng không?

- Lần đầu tiên em thấy anh nóng vội đấy. Chính xác là em muốn chia tay anh như một người bạn. Em nghĩ quãng thời gian mình là bạn đã quá đủ rồi. Em nghĩ mình nên bắt đầu một mối quan hệ mới...

- Là...?

Sau này, anh vẫn nghĩ, nụ hôn của cô chính là câu trả lời tuyệt vời nhất. Anh chẳng phải một người giỏi viết lách để có thể diễn tả đủ đầy cảm giác ấy. Nhưng niềm tin vào hạnh phúc, vào sự thương yêu vô điều kiện, và cả những quan tâm âm thầm anh dành cho cô là có thật. Thật như việc cô đang ở trong vòng tay anh, và tặng cho anh những giờ phút mà anh tin rằng mình sẽ nhớ mãi.

- Anh này...

- Oi em.

- Sao hồi đấy anh lại chia tay em? Anh không sợ em tổn thương mà ghét anh suốt đời à?

- Vì anh sợ anh chính là lí do để em chẳng thể nào chấm dứt mối quan hệ một mối của mình. Đôi khi, có những chuyện người ta không cần phải diễn tập.

- Như chuyện yêu một cô nàng Song Tử, cung hoàng đạo nổi tiếng sáng nắng chiều mưa trưa lưa thưa vài hạt hạ anh?

- Đồ láu cá. Anh thì tin là một cô gái phải diễn tập cả chục lần để nói một câu chia tay hẳn không phải là người hay thay đổi đâu. Mà sao em biết anh là tác giả vụ tặng hoa thế Lê?

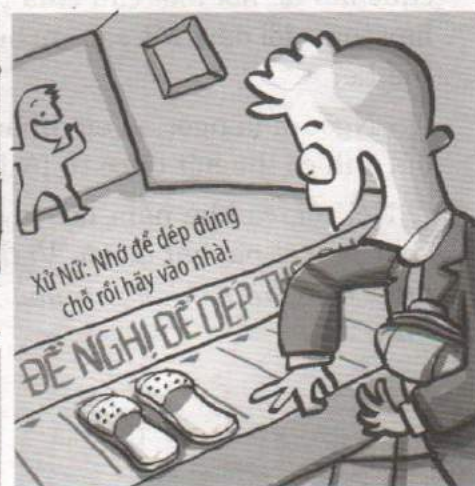
- Ngốc ơi là ngốc, vì em nhận ra đấy là bài hát duy nhất mà anh có thể hát được tử tế đấy!

Nói rồi, cô khẽ nắm lấy tay anh. Trong tiếng nhạc dịu êm của một bài hát đã cũ "Vì tình yêu kia mong manh như thủy tinh, anh không muốn trong đời thiếu em, thiếu em..."*

T.V.A

*Bông hồng thủy tinh - The Wall

VÌ ĐÂU CÁC SAO KHÓ GẦN?

Thần Nông: Khóa cửa tầng tầng lớp lớp, ai giỏi thì vào.

Nhân Mã: Vô tâm như củ sấm

Ma Kết:
Thực tế vô
địch

Bảo Bình: Cho dù là bất kì ai dám
ngăn cản ý muốn của ta, ta cũng sẽ
không thèm nhìn mặt người đó.

Song Ngư: Lúc
nào cũng như
trên mây

XUÂN, HẠ, THU, ĐÔNG ... RỒI LẠI XUÂN [AN YÊN]

KHÔNG CÓ CÁCH
GÌ ĐỂ LẤP DẤY NÓ
SAO ANH?

KHÔNG! BỞI DÙ NGƯỜI
ẤY ĐÃ BỎ ANH ĐỂ ĐI
NHƯNG TRONG TRÁI
TIM ANH, CHỖ ĐÓ VẪN
GIỮ HÌNH BÓNG CỦA HỌ.

TẠI SAO? KHÔNG
LÊ EM KHÔNG THỂ
BẮNG NGƯỜI ĐÓ?

KHÔNG CÓ
SƠ SÁNH EM
AI CHỈ LÀ
KHÔNG
GIỐNG NHAU.

SAO KHÔNG GIỐNG NHAU? ĐỀU LÀ
PHỤ NỮ CÁ SAO LẠI KHÁC NHAU?

KHÔNG! NGƯỜI ĐÓ LÀ
MỘT CẬU CON TRAI.

ANH LÀ NGƯỜI
ĐỒNG TÍNH?

KHÔNG! ANH
YÊU LONG
CHỈ ANH
KHÔNG YÊU
CON TRAI.

XUÂN

Huy thực sự lúng túng khi thấy Lê với chiếc túi du lịch lớn và đứng trước cửa căn hộ của anh. Mà trời lúc đó lại tối muộn lắm rồi. Từ chối nàng thì anh không đành lòng song chấp nhận nàng vào căn hộ của mình thì thực lòng Huy không muốn. Anh không muốn thế giới riêng của anh bị xáo trộn. Đó cũng là lý do mà Huy dọn ra thuê căn hộ này thay vì ở căn biệt thự với cha mẹ. Nhưng cuối cùng, Huy vẫn phải để Lê vào. Bởi đôi mắt của nàng thăm thẳm và đầy hy vọng. Bởi nàng trong veo và yếu ớt. Và bởi trái tim của Huy mềm yếu vô cùng.

- Em có biết đâu là chú Khanh đã cho anh thuê rồi. Em cứ chắc mẫm là căn hộ này chú ấy cho em thuê mà.

Nàng vừa vào phòng vừa nói. Huy giúp nàng xách chiếc túi du lịch lớn vào. Nàng đúng là người trên mây. Chuyện là chú Khanh - chủ nhà này, đã đồng ý cho Lê thuê căn hộ nhưng nàng lại chẳng đến ký hợp đồng. Chú ấy chờ mãi đến hơn một tháng rồi mới quyết định cho Huy thuê. Khi Huy vừa mới dọn vào ở được vài hôm thì Lê đến. Huy gọi cho chú Khanh thì chú ấy bảo chú ấy chưa nhận bất cứ đồng nào của Lê cả. Huy đã nói rất rõ với Lê nhưng nàng đúng là người trên mây, nàng cứ đứng trước cửa căn hộ này.

- Anh mà không cho em vào thì em cũng chẳng biết sẽ đi đâu nữa.

Nàng thú nhận khi nàng thay đồ ngủ và chiếm luôn chiếc giường. Huy đành phải vác chăn ra phòng khách. Vậy mà đã xong đâu, nàng cũng mò ra phòng khách, nàng bảo:

- Em sợ ma lắm! Anh cho em nằm cạnh nhé!

Huy chẳng biết phải làm sao nữa. Đành nằm xích ra để nàng nằm ké bên. Chẳng có chăn nên nàng chui thẳng vào chăn của Huy luôn. Bộ đồ ngủ lụa mềm và da thịt mát mịn của nàng chạm vào Huy. Nhưng Huy chẳng có cảm giác gì.

Không một mảy may. Nàng nói một cách vô cùng nghiêm túc, chẳng một chút gì là đùa cợt cả:

- Em không biết khi ngủ em có ngứa không nhưng nếu em ngứa, anh cứ lấy gối bịt vào mặt em í! Hoặc đập em một cái để em thôi ngứa nhé!

Huy bật cười. Nàng đúng là kỳ lạ. Và trong veo như cảm giác của Huy lần đầu tiên thấy nàng. Đêm ấy, nàng và Huy trò chuyện với nhau đến tận sáng. Đêm ấy, là một đêm mùa Xuân.

HA

Lê khệ nệ bê về căn hộ chung một chiếc bể cá. Huy không thích cá lắm song anh cũng không có ý kiến gì. Từ ngày Lê tới, đây không phải là lần đầu tiên Lê biến đổi căn hộ này. Nàng trang hoàng nó như một gia đình nhỏ. Buổi sáng, Huy luôn có bữa sáng dễ chịu. Bên tách cà phê, vài cái bánh hoặc một tô phở, có khi là cái bánh kẹp cá ngừ. Cùng nhạc. Lê rất giỏi trong việc chọn nhạc. Lúc nào căn hộ cũng phải có nhạc. Khi ăn sáng, lúc chiều về, trong lúc Huy tắm, bắt đầu đi ngủ... Như thể âm nhạc chảy khắp căn hộ vậy. Lê cũng rất giỏi trong việc lắp đặt âm thanh. Chỉ là vài cái loa vi tính thôi vậy mà căn hộ không khác gì buổi hòa nhạc thính phòng trong nhà hát lớn. Thứ âm nhạc Lê mang vào căn hộ không chỉ khiến Huy cảm thấy thư thái mà còn khiến anh bị thuần hóa. Tiếng nhạc như dẫn dụ anh thực hiện mọi việc theo ý của Lê. Biến cuộc sống của Huy thành một thời gian biểu do Lê sắp đặt. Thậm chí việc rửa bát sau bữa tối, Huy vốn rất ghét, vậy mà giờ thì thích thú với việc đó. Quyền lực của thứ âm nhạc Lê mang đến dường như không có giới hạn. Huy từng nghĩ nếu Lê muốn Huy giết người, nàng có thể dùng âm nhạc để kích động Huy được. Chỉ có một điều duy nhất quyền lực âm nhạc mà nàng mang đến bị chặn đứng. Đó là cảm xúc yêu đương. Huy hoàn toàn không có cảm xúc yêu đương với Lê. Trong anh, Lê luôn là cái gì đó trong veo và thân thuộc. Như thể

Lê là một cô em gái vậy. Không, là một hồng nhan tri kỷ thì đúng hơn. Không tình yêu. Không xác thịt. Cũng chẳng nhung nhớ. Bởi trái tim của Huy đã có một khoảng trống. Một khoảng trống rộng và sâu thăm thẳm. Nơi một người đã từng đến rồi đi. Nơi Lê không bao giờ có thể bước vào chứ đừng nói là lấp đầy nổi.

- Không có cách gì để lấp đầy nó sao anh?
- Không! Bởi dù người ấy đã bỏ anh để đi nhưng trong trái tim anh, chỗ đó vẫn giữ hình bóng của họ.
- Tại sao? Không lẽ em không thể bằng người đó?
- Không có so sánh em ạ! Chỉ là không giống nhau.
- Sao không giống nhau? Đều là phụ nữ cả sao lại khác nhau?
- Không! Người đó là một cậu con trai.
- Anh là người đồng tính?
- Không! Anh yêu Long chứ anh không yêu con trai.

THƯ

- Huy yêu Long chứ Huy không yêu con trai!

Huy đã nói điều đó khi Long mang đến cho Huy một cậu bạn gay mà Long đã mất bao nhiêu công làm quen, kết bạn trong phòng tập thể hình. Nhìn cậu bạn thân của mình, Long xót xa biết bao nhiêu. Hai đứa ngồi thụp xuống đất nhìn nhau mà không ai nói thêm câu nào.

Long và Huy chơi với nhau từ hồi hai đứa mới học lớp 6. Đến năm lớp 12 thì Long mới nhận ra cậu bạn thân của mình có vấn đề về giới tính. Theo cách hiểu của người ngoài giới, Long nghĩ Huy là một chàng gay. Long đã tìm đọc rất nhiều tài liệu những mong có thể hiểu về những gì bạn mình đang trải qua. Nhưng càng đọc, Long càng cảm thấy xót xa. Đã bao lần, Long để yên cho Huy ôm mình. Và rồi, Long đi tìm những người giống bạn mình để giới thiệu cho Huy. Nhưng lần nào Huy cũng từ chối. Vẫn là câu nói đó: Huy yêu Long chứ Huy không yêu con trai. Chỉ câu nói đó thôi mà khiến Long không đành lòng nhìn bạn mình cô độc.

Nhưng rồi, một người con gái đã xuất hiện. Người đó không phải ai khác chính là Lê. Long đã yêu Lê ngay lần đầu khi cậu gặp Lê trên căn hộ của Huy. Tình yêu đó bùng bùng cháy ngay khi Long chưa nói chuyện gì nhiều với Lê. Và càng về sau, nó càng khiến cho Long ngạt thở. Nhất là khi biết Lê yêu Huy. Tam giác tình cảm này khiến Long phải bỏ đi. Cậu ấy đi Úc học. Như một cuộc chạy trốn.

- Long đi vì không chấp nhận Huy phải không?

- Đùng! Huy đừng nói vậy! Long đi là vì một lẽ khác.

- Lẽ khác nào?

- Một lẽ khác mà Huy sẽ biết sau này.

- Không! Huy biết! Huy cũng không đòi hỏi Long phải thế này hay thế kia. Chỉ là muốn được ở cạnh Long thôi.

Chỉ cần vậy. Huy đâu đòi hỏi nhiều hơn đâu. Mặc dù, Long ạ, không lúc nào Huy ngừng được khát khao ôm Long.

- Huy! Ôm đi! Rồi Long phải đi.

Và Long ra đi. Lê và cả Huy đều không bao giờ hay biết sự thật ẩn giấu sau cuộc ra đi ấy.

ĐÔNG

Những ngày mùa Đông trong căn hộ khép kín tầng 2 của khu phố cổ. Huy và Lê co ro ngồi ở ban công. Nhìn cây bàng thưa thớt lá đỏ. Nhìn những cành cây khẳng khiu như muốn xé toạc bầu trời xám xịt. Nhìn nhau. Nhìn những tình yêu đuổi nhau. Lê yêu Huy và Huy thì yêu

Long. Giờ thì Huy và Lê cùng đã biết người mà Long yêu là ai. Một tam giác định mệnh. Long- Lê- Huy.

- Giá mà đổi ngược lại thì sao anh Huy nhỉ?

- Thì vẫn trái ngang thôi em! Làm sao hạnh phúc được khi anh yêu em nhưng em lại yêu Long và Long thì yêu anh? Có đổi thế nào cũng vẫn ra khổ đau.

- Tại sao chúng mình cứ tự làm khó cuộc đời nhau vậy anh?

- Em hãy sang Úc với Long đi!

- Sao không là anh sẽ yêu em đi?

- Không! Anh yêu Long...

- Phải! Anh chỉ yêu Long chứ anh không yêu con trai!

- Đừng mà Lê! Anh đã đủ khổ rồi

- Vậy thì cái khổ của em ai đừng giùm hả anh?

Lê bật khóc. Huy bật khóc. Trời mùa Đông đã đủ u ám lắm rồi...

A.Y

*Tình yêu, cũng giống như
một dòng sông, sẽ vạch
nên một đường đi mới bất
kì khi nào gặp trở ngại.*

**Lời
Yêu**

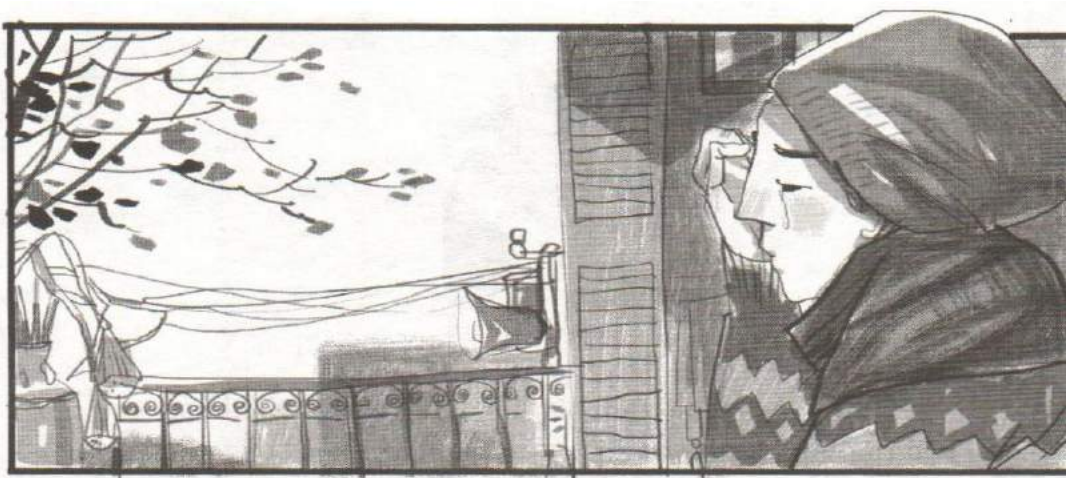
A black and white illustration of a young woman standing outdoors in winter. She is wearing a patterned knit hat, a thick scarf, and a double-breasted coat with dark buttons. She has a sad expression and her eyes are closed. In the background, there are bare tree branches and falling leaves. A speech bubble is on the left, and large text is on the bottom left.

LÊ DÃ DỌN ĐI SÁI BUỔI CHIỀU
NGỒI BÀN CÔNG VÀ KHÓC. MẶC
CHO HUY CỐ GIỮ LẠI

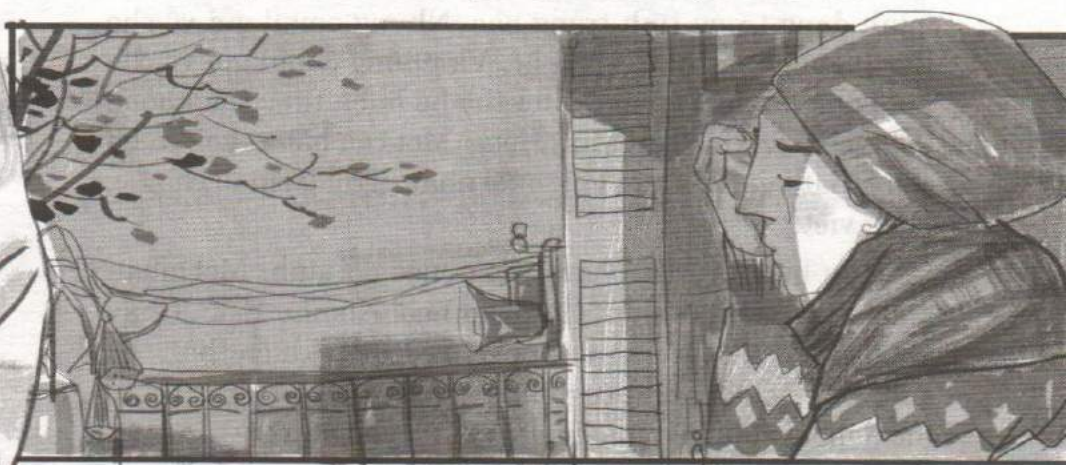
EM PHẢI ĐI THÔI! CHỨ NẾU CÒN Ở LẠI, EM
KHÔNG BIẾT ĐẾN BAO GIỜ EM MỚI
NGỪNG ĐƯỢC CẢM XÚC CỦA EM NỮA. EM
YÊU ANH, HUY Ạ! EM CÓ THỂ LÀM TẤT CẢ
ĐỂ KÉO ANH TRỞ LẠI BÊN EM. CHỈ TIẾC
RẰNG TÌNH YÊU CỦA EM DÀNH CHO ANH
DÙ LỚN BAO NHIÊU CŨNG CHỈ BẰNG HOẶC
CÒN KÉM HƠN TÌNH YÊU MÀ ANH ĐANG
DÀNH CHO ANH LONG.

HẾT MÙA ĐÔNG RỒI SẼ ĐẾN MÙA XUÂN

[AN YÊN]

LÊ DỌN ĐI ĐI RẤT XA, TRỐN KHỎI CĂN HỘ KHÉP KÍN TẦNG 2 TRONG MỘT CON PHỐ CỔ, TRỐN NHỮNG LÁ BÀNG SẮC ĐỎ. TRỐN CÁI LẠNH ĐẾN CAY XÈ MÁT. TRỐN MÙA ĐÔNG HÀ NỘI. HUY TỨC TƯỚC KHÓC TRONG ĐÊM ĐẦU TIÊN KHÔNG CÒN LÊ Ở BÊN. NHỮNG GIẤC MƠ ĐAN XEN. HUY NGHĨ VỀ LONG ĐANG MỘT MÌNH BÊN ÚC. NGHĨ VỀ LÊ, TRÁI TIM ĐANG VỠ Vụn VÌ KHÔNG ĐẾN ĐƯỢC VỚI TRÁI TIM.

LÊ DỌN ĐI. ÂM NHẠC CÙNG TẮT THEO. BUỔI TỐI, MỘT MÌNH HUY LẠC LÒNG TRONG CĂN PHÒNG. BỀ CẢ LÊ MÙA HỒM NÀO GIỜ CHỈ CÒN NƯỚC. NHỮNG CON CÁ ĐÃ CHẾT VÀ ĐƯỢC VÓT RA NGOÀI. CHỈ TOÀN NƯỚC. TRÔNG HOÁC.
LÊ DỌN ĐI. NHƯ LONG ĐÃ BỎ ĐI. LẠI THÊM MỘT KHOẢNG TRỐNG NỬA TRONG TRÁI TIM CỦA HUY. THÊM MỘT KHOẢNG TRỐNG NỬA.

MÙA ĐÔNG NƯỚC ÚC

Những ngày đầu tiên bên Úc, Long vật vã và không sao có thể tập trung học được. Cái ban công nơi Long trọ học, những vỏ chai rượu chất đầy. Long không biết mình nhớ ai nữa. Nhớ Lê hay nhớ Huy. Những giấc mơ đan xen. Có khi là Long ôm Lê rồi khi Lê ngược lên nhìn Long thì đó lại là khuôn mặt của Huy. Cũng có khi, như vô thức, Long gọi cho Huy chỉ để nghe giọng Lê. Cậu không còn nhận ra mình đang trong tình trạng nào. Những email gửi về cho Huy, Long nhắc nhiều đến Lê. Và những email gửi về cho Lê, Long lại nói về Huy. Như thể họ là ba thực thể không thể tách rời. Như Tai- Mũi- Họng. Một cơn hắt xì hơi, cả ba cùng thất lại. Như tam giác đuổi nhau. Trong email cho Lê, Long viết:

"Huy luôn là một phần trong cuộc đời anh. Một phần không thể phân định nổi là phần nào. Nó như máu. Chảy khắp người anh. Nó như những bó cơ, điều khiển thân thể anh. Đã bao lần anh ước mình cũng giống như Huy. Để có thể đáp lại tình yêu mà Huy đã dành cho anh"

Và email viết cho Huy, Long viết:

"Chưa có cô gái nào khiến Long bị ám ảnh như Lê. Ngay từ lần đầu gặp Lê, Long đã tin rằng Lê chính là người phụ nữ mà Long mong đợi sẽ đồng hành với Long đến cuối cuộc đời. Tình yêu, chắc Huy đã yêu Huy hiểu đúng không, nó là thứ mà không thể nào cắt nghĩa hay giải thích nổi. Kiểu như số phận. Kiểu như lực hút của Trái Đất. Kiểu như tự ngàn đời nay nó đã ở đấy rồi vậy. Huy biết không, Long đã đứng dưới đường nhìn lên căn hộ của Huy và Lê. Đứng suốt đêm. Nhìn lên và ước ao Long có thể là Huy. Để được ở bên Lê. Huy có buồn thì Long cũng phải nói: Long yêu Lê nhiều như Huy yêu Long vậy"

MÙA ĐÔNG HÀ NỘI

Lê đã dọn đi sau buổi chiều ngồi ban công và khóc. Mặc cho Huy cố giữ lại, Lê bảo:

- Em phải đi thôi! Chắc nếu còn ở lại, em không biết đến bao giờ em mới ngừng được cảm xúc của em nữa. Em yêu anh, Huy ạ! Em có thể làm tất cả để kéo anh trở lại bên em. Chỉ tiếc rằng tình yêu của em dành cho anh dù lớn bao nhiêu cũng chỉ bằng hoặc còn kém hơn tình yêu mà anh đang dành cho anh Long.

Lê dọn đi. Đi rất xa. Trốn khỏi căn hộ khép kín tầng 2 trong một con phố cổ. Trốn những lá bàng sắc đỏ. Trốn cái lạnh đến cay xè mắt. Trốn mùa Đông Hà Nội. Huy tức tưởi khóc trong đêm đầu tiên không còn Lê ở bên. Những giấc mơ đan xen. Huy nghĩ về Long đang một mình bên Úc. Nghĩ về Lê, trái tim đang vỡ vụn vì không đến được với trái tim.

Lê dọn đi. Âm nhạc cũng tắt theo. Buổi sáng khi Huy tỉnh giấc, cả một khoảng giường trống và lạnh. Cái bàn ăn cũng trống. Không một thanh âm. Chỉ toàn gió lùa. Buổi tối, một mình Huy lạc lõng trong căn phòng. Bể cá Lê mua hôm nào giờ chỉ còn nước. Những con cá đã chết và được vớt ra ngoài. Chỉ toàn nước. Trống hoác.

Lê dọn đi. Như Long đã bỏ đi. Lại thêm một khoảng trống nữa trong trái tim của Huy.

Thêm một khoảng trống nữa.

MÙA ĐÔNG NƠI KHÁC

Nhớ về Huy là nỗi nhớ thường trực trong mỗi ngày Lê đi qua. Nhưng nàng cũng nhớ cả về Long nữa. Không! Đó không phải là tình yêu. Không phải nhớ như Lê nhớ Huy. Chỉ là nhớ tình yêu mà Long đã dành cho mình, về tình bạn của Long với Huy, về tình yêu của Huy dành cho Long. Email trả lời của Lê cho Long là:

*Tôi đã hiểu được
rằng tình yêu - chứ
không phải thời
gian - chữa lành
mọi vết thương.*

"Em có quá ngốc nghếch không khi vẫn hy vọng và đợi chờ Huy hả anh? Vẫn hy vọng một ngày Huy sẽ thôi yêu anh để em còn có cơ hội bước vào trái tim của Huy. Trái tim của người chật hẹp anh nhỉ?"

Lê cũng viết cho Huy rất nhiều. Nhưng nàng không gửi. Nàng viết rồi gửi trả lại cho chính mình. Từng lá thư. Mỗi ngày. Thậm chí có ngày đến 5 lá thư. Cứ chồng chất lên. Đến nỗi không còn chỗ nào để cất giữ cả.

"Ngày hôm nay, khi em trắng trứng, em nhớ anh khủng khiếp Huy ạ! Em vẫn giữ thói quen dậy sớm làm bữa sáng. Nhưng bữa sáng giờ đây không có anh dù em vẫn sắp bát đĩa như thể anh vẫn còn ở bên em. Vẫn pha thêm cho anh một tách cà phê ấm. Vẫn nghe nhạc và nhớ đến quay quắt dáng điệu anh, hình ảnh của anh. Em thèm được thấy anh cười. Thèm được rúc vào chăn với anh để nghe hơi ấm lan tỏa".

HẾT MÙA ĐÔNG LÀ SẼ ĐẾN MÙA XUÂN

"Mùa Xuân! Để ta hái đem trao tặng nhau...."

Bài hát vang lên sau loạt pháo hoa đêm giao thừa. Huy, Long và Lê đang đứng cùng nhau trong đám đông. Họ mở một chai Champagne, rót cho nhau. Cụng ly để tiễn biệt những ngày u ám và sẵn sàng chào đón một mùa Xuân phía trước. Cả ba cùng cụng ly. Lê nói:

- Hết mùa Đông là sẽ đến mùa Xuân!

Huy cũng gật đầu:

- Dù mùa Đông có tàn nhẫn và lạnh lùng đến đâu thì cũng sẽ phải kết thúc. Chúng ta hãy nâng ly chúc mừng chúng ta đã đi xuyên qua mùa Đông để tới được với mùa Xuân!

Long cười rất tươi:

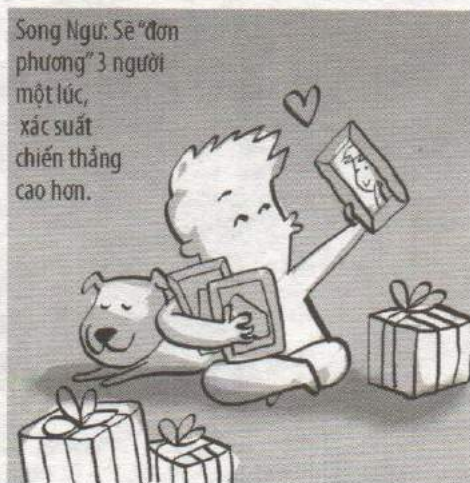
- Tin không, hai bạn của tôi, mùa Xuân sẽ chẳng còn ý nghĩa gì nếu như chúng ta chưa trải qua một mùa Đông như vậy! Hãy mừng vì chúng ta đã tới được mùa Xuân!

Mùa Xuân dù có thể vẫn còn sót lại những cái rét thì cũng đem đến cho mỗi người những hy vọng, những khát khao và cả những hân hoan. Những cành cây khô tưởng chừng như đã chết, sớm mai này lại hồi sinh bằng những chồi non xanh mơn man. Và vì thế, hãy gieo những hạt mầm hy vọng vào mùa Xuân. Hãy tự tạo cho mình một cái kết như bạn mong muốn về Long, về Huy và về Lê...

Kim Ngưu: Làm người hùng giấu mặt

TÌNH YÊU CỦA SAO ĐI VÀO ĐƯỜNG MỘT CHIỀU

NHỮNG CÂY DÙ VALENTINE

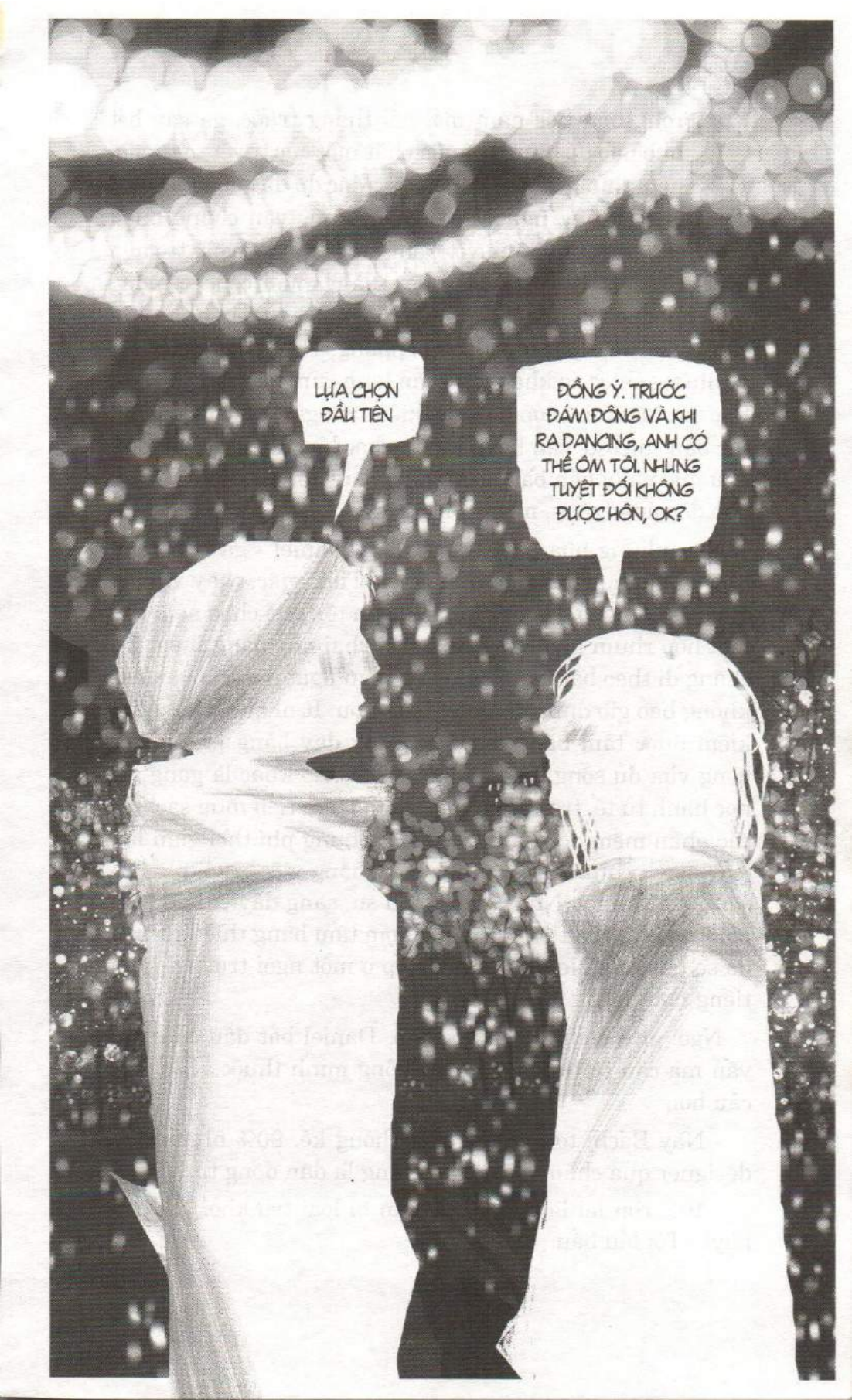
[PHAN HỒN NHIÊN]

TÔI LÀ DAWN. TÔI SẼ ĐI CÙNG
ANH TRONG TỐI NAY, THEO
THỎA THUẬN

TÔI ĐÃ NGHĨ CÔ
KHÔNG ĐẾN!

ANH MUỐN GIỚI THIỆU
TÔI NHƯ NGƯỜI YÊU,
HAY NHƯ MỘT BẠN GÁI

LỰA CHỌN
ĐẦU TIÊN

ĐỒNG Ý. TRƯỚC
ĐÁM ĐÔNG VÀ KHI
RA DẠNG, ANH CÓ
THỂ ỒM TÔI. NHƯNG
TUYỆT ĐỐI KHÔNG
ĐƯỢC HÔN, OK?

Trong bữa tiệc năm mới hồi tháng trước, gã say bê tông nhè nào đó hứng chí nén chặt một cục tuyết to tướng, ném thủng cửa sổ phòng tôi. Mặc dù đã gọi điện thoại đến lần thứ tám, người quản lý campus vẫn chẳng buồn xuất hiện thay tám kính vỡ. Đêm thức khuya vẽ bài trở nên khủng khiếp. Khủng khiếp hơn năm mươi con ác mộng cộng lại. Gió lạnh từ cánh rừng nhỏ phía sau dãy nhà cánh cung cuộn về, thổi từng đợt vào phòng. Tôi xỏ vào người tất cả những chiếc áo khả dĩ mà vẫn lạnh run, hết như con gấu Bắc cực bị đánh cướp bộ lông, kiên trì ngồi trước PC vẽ hết các bản thiết kế cần hoàn tất cho học kỳ này. Lắm hôm tôi ngủ gục ngay bên bàn. Tỉnh dậy, bầu trời ngoài kia từ lúc nào đã sáng trắng, mờ mịt hơi nước.

Sau những bữa party thâu đêm, Daniel - gã bạn cùng phòng, đánh giấc ngủ dài mê mết. Thức giấc, thay vì biến quách đi đâu đó, Daniel xán đến gần tôi, mời chào ném thử một hộp rum hạo hạng trong cái chai nhỏ bằng thép. Dù chẳng đi theo bất kỳ tôn giáo nghiêm ngặt nào, tôi vẫn thể không bao giờ đụng đến một hạt rượu. Ít nhất cho đến khi kiếm được tám bằng đại học. Sang đây bằng khoản học bổng vừa đủ sống, tôi chẳng có cách nào khác là gắng gỏi học hành tử tế, tranh thủ làm thêm kiếm tiền mua sách và các phần mềm đồ họa mới, không phung phí thời gian lẫn sức lực vào những trò vô tích sự. Chẳng việc gì tôi phải so sánh với Daniel. Nhà cậu ta giàu sụ, sang đây chỉ để trau dồi kha khá vốn tiếng Anh và lượm tám bằng thiết kế, sau đó sẽ bay qua New York học tiếp ở một ngôi trường danh tiếng hơn hẳn...

Ngồi ghéch chân bên góc bàn, Daniel bắt đầu cuộc tra vấn mà cậu ta tin chắc phần thông minh thuộc về kẻ đặt câu hỏi.

- Nay Bách, tớ mới đọc một thống kê. 90% những tên designer quá chăm chỉ có khả năng là dân đồng tính.

- 10% còn lại là bọn kỳ thị cần bị loại trừ khỏi thế giới này! - Tôi lầu bầu.

- Cậu tin là cậu hoàn toàn bình thường ư? - Daniel ném về tôi tia mắt quái gở.

- Im đi! - Tôi chộp headphones đeo vào, bỏ qua cuộc thảo luận ngớ ngẩn.

- Gượm đã! - Tên bạn nhe răng cười, đặc chí thông báo - Club *Những cây gậy* sắp tổ chức party cho ngày Valentine. Những thằng lớp mình đều tham dự. Tất nhiên phải dắt partner theo, trai hay gái đều okay. Lúc đó, ai là ai sẽ biết liền chứ gì...

Daniel đã đi khỏi, trả lại sự yên tĩnh cho căn phòng. Nhưng tôi không sao tập trung vào bản vẽ được nữa. Gió vẫn thổi qua lỗ thủng trên cửa sổ. Bên kia khoảng sân rộng, những dãy nhà bê-tông sáng lên màu xám nhạt. Những sinh viên uể oải sang giảng đường hoặc đến xưởng vẽ. Không thấy người đâu. Chỉ thấy đỉnh của những chiếc ô màu sắc u nhã trôi bồng bềnh trong làn sương mờ đục.

Mưa lất phất dai dẳng, đám cành nhánh tiêu huyền trĩu lá thêm thẫm đen. Trên khoảng không cao hơn, ngay sát bìa rừng, mây sà xuống trĩu nặng. Tôi thoáng rung mình. Cảm giác lạnh lẽo tỏa ra từ bên trong. Đột nhiên, phía sau những điều Daniel vừa nhạo báng thấp thoáng một phần sự thật. Mấy năm qua, tôi sống cô độc. Ngoài học hành và cắm đầu làm việc, tôi chẳng tạo dựng mối liên hệ khả dĩ nào. Thi thoảng, ý nghĩ về tình yêu, về một cô bạn gái vụt qua. Nào phải là không hay khi gã trai trẻ như tôi có một cô bạn gái. Tôi và cô nàng sẽ cùng dạo chơi lang thang trong cánh rừng ngoại vi, leo lên tàu điện đi khắp nơi chốn trong thành phố. Mùa Thu đến, mùa Đông lại, những tưởng tượng hiện ra thêm sống động. Nhưng suy cho cùng, chuỗi hình ảnh xa xăm vượt quá tầm tay. Ừ, chắc chắn tôi không thể đào đâu ra chút thời gian. Hò hẹn, rồi duy trì mối liên hệ đặc biệt với một ai khác ngoài bản thân mình hẳn vô cùng phức tạp...

Tôi nhìn ra chùm tia sáng bạc xuyên qua các cụm mây, gắng thoát ra khỏi tình trạng tê liệt. Tôi không có nhu cầu thật sự về tình cảm. Nhưng tôi không muốn trở thành con mồi của các trò chế giễu quái ác. Bằng mọi giá, tôi sẽ tìm một người cùng đến dự buổi đêm Valentine tại club *Những cây gậy* trong khoảng thời gian sớm nhất.

*

Bài tập thiết kế mẫu bàn ghế rốt cuộc cũng đã hoàn tất. Tối Chủ Nhật thành thoi. Tôi có thể nằm khườn, tha hồ nghe rock, đọc quyển sách mới của Coezee. Trên tay nắm tủ âm tường, chiếc áo sặc sỡ đắt tiền của Daniel khiến tôi chói mắt. Bất giác, tôi giật thót, nhảy chồm trên đệm. Ô, chính xác hôm nay tôi phải tham dự party mừng ngày Valentine. Trong chớp mắt, tôi chọn xong bộ cánh tử tế. Hai năm đi làm thêm tại nhà hàng sang trọng dạy cho tôi một kinh nghiệm khôn ngoan: Nếu anh không phải con sâu lấp lánh dạ quang trong một buổi tiệc, tốt hơn hết hãy đánh bộ thật giản dị. Chiếc giày Zara lạc rốt cuộc cũng lôi được ra khỏi gầm giường. Chỉ có đôi tất mới toanh là biến

mất. Hân Daniel đánh thố chúng vì cuộc hẹn hò khẩn cấp nào đó. Liếc nhìn đồng hồ. Còn mười phút để có mặt tại điểm hẹn với người mà tôi đã hợp đồng. Nếu tôi đến muộn, đương nhiên cô ta biến mất. Chẳng cần tất nữa. Sục chân vào đôi Zara vừa được đánh xi, tôi lao điên cuồng vào thang máy, phóng ra hành lang. Trạm xe buýt cách cổng campus một trăm mét. Khi tôi chạy ra đến nơi, chiếc xe hai tầng số 26 vừa trờ đến. Áp lên xe. Áp vội thẻ đi xe tháng vào đầu đọc, tôi chạy quáng quàng lên tầng hai. Không một bóng người. Trời lạnh, ai thềm ngồi trên đây chứ. Tôi ngồi thừ trên băng ghế đầu, vô vọng nhìn ra bóng tối loang loáng ánh đèn mà cái xe khổng lồ đang rầm rì xuyên qua.

Cách đây ba hôm, tình cờ đọc mẩu báo nhỏ, bất chợt tôi dừng mắt ở mục rao vặt. Dịch vụ cung cấp bạn đồng hành. Chuyên phục vụ những kẻ thích sống cô đơn, nhưng lại cần thiết xây dựng hình ảnh hoàn hảo tại các cuộc gặp gỡ, những buổi tiệc tùng. Tôi tò mò vào website, chẳng hy vọng gì. Những thông tin đơn giản, rành mạch và thật sự tiện ích. Luôn là vậy, sự đơn giản gọi lên trong tôi niềm tin cậy kỳ quặc. Thời khắc đó, chẳng hiểu ma quỷ xui khiến thế nào, tôi quyết định đăng ký dịch vụ. Ngay hôm sau, người ta gửi cho tôi hồi âm: Đồng ý cung cấp một cô bạn đồng hành, tuổi dưới 22. Hiểu biết vài loại hình nghệ thuật đương đại. Hoạt bát và có khiếu hài hước. Thù lao tính theo giờ, 90 euro trong ba tiếng. Đúng là tôi chẳng thể yêu cầu gì hơn trước phúc đáp hoàn hảo này. Thử nhìn lại mình mà xem. Trông tôi như một cái xoong, có gì nổi trội đâu. Tôi chỉ muốn tạo nên ấn tượng hoàn chỉnh trước lũ đồng môn trong cái party quái quỷ mà thôi... Tuy nhiên, dự định bé nhỏ đã tiêu tán thành mây khói. Mụ phù thủy cười chối cũng chẳng buồn bước lên thùng xe lạnh buốt này, đừng nói gì một cô gái theo tiêu chuẩn giấc mơ hoang đường. Bánh xe lăn êm trên mặt đường trải rộng. Tuyết khô và nhẹ bay giạt hai bên đường. Đúng lúc tôi kéo chiếc mũ len thấp hơn trước trán, một bàn tay chạm nhẹ vai tôi từ phía sau. Giật nảy lên như gặp ma, tôi ngoái phắt lại. Đó là một cô gái

châu Á. Mảnh khảnh. Tóc chấm vai, màu hạt dẻ, mềm và thẳng. Đôi mắt dài nhìn tôi chăm chú. Cô ta chìa cho tôi những ngón tay không mang găng, lạnh khô:

- Tôi là Dawn. Tôi sẽ đi cùng anh trong tối nay, theo thỏa thuận.

- Tôi đã nghĩ cô không đến! - Sau hồi lâu im lặng, tôi nói khẽ, rồi im bặt.

Bỗng, tôi bối rối khủng khiếp. Tưởng tượng đủ thứ, nhưng điều đơn giản nhất tôi đã bỏ qua: Chưa bao giờ tôi nói chuyện riêng biệt với một cô gái. Mặc dù tôi ở thế chủ động, nhưng câu nói tầm thường nhất cũng kẹt cứng trong cổ họng. Vẫn nhìn thẳng vào tôi, cô gái mỉm cười, nói thứ tiếng Anh của dân Eurasian sống tại Sing:

- Chờ ngay lối lên xuống, nhưng tôi không nhận ra anh. Tôi những tưởng khách hàng là một người Đức. Bach là tên thật, hay là nick của anh?

- Tên thật đấy - Tôi thở nhe nhẹ, cảm thấy dễ chịu đôi chút - Có gì lạ sao?

- Anh thích âm nhạc cổ điển? Anh say mê Johann Sebastian Bach?

Quái quỷ gì thế nhỉ. Cái cách cô gái này phát âm tên tôi mới kỳ quặc làm sao. Hình như cô ta nhắc đến tên một ông nhạc sĩ đã chết quách từ đời nào thì phải. Tôi chỉ biết giải thích tí chút:

- Tên tôi, theo ý nghĩa tiếng Việt, là một loại cây quý giá. Hmm... Cypress, gần giống như cây thông.

-Ồ, tôi hiểu rồi - Đôi mắt nheo lại, bất thần sáng lên thành nụ cười rạng rỡ - Loại gỗ thông làm ra những chiếc violin âm thanh hay nhất thế giới.

- Ừ! - Tôi gật bừa, rồi tắc tịt.

Xe dừng lại. Tôi và cô gái vội vã nhảy xuống. Cửa xe buýt khép nhanh, kẹp một đầu chiếc khăn phủ-la tôi quần quanh cổ, lòi đi mất. Tôi hét lên, giồng chân chạy. Dawn cũng đuổi theo. Nhưng chiếc xe nặng nề đã lặn vào bóng tối

sâu thẳm. Cả hai đứng dưới một gốc cây, thở dốc. Một con chim xám xanh bay vút qua đỉnh cây tiêu huyền, kêu thất thanh. Âm vang đột ngột làm tảng tuyết nhỏ trên một cành nhánh rơi xuống, khiến gương mặt tôi và Dawn phút chốc trắng xoá. Bất giác, cả hai cười phá lên. Cô gái đưa tôi chiếc khăn quàng cổ:

- Anh dùng nó đi, đừng ngại. Cổ áo tôi có lót lông thỏ, đủ ấm rồi.

Tôi từ chối. Nhưng cô gái xoay lại, đứng đối diện. Trong chớp mắt, Dawn đã quấn chiếc khăn len dài màu xám quanh cổ tôi. Hừm, hẳn tôi đã luống cuống ngớ ngẩn như một thằng nhóc. Nhưng cũng chính lúc ấy, tôi phát hiện ra, gương mặt cô gái nhìn gần đẹp kỳ lạ. Hệt như một chiếc đèn lồng phương Đông, toả sáng từ bên trong, với vệt bóng đổ nhẹ mờ, huyền hoặc...

Đi bộ trên vỉa hè, Dawn bước song song bên tôi. Tôi bật mở chiếc dù cô gái cẩn thận đem theo, che cho cả hai người. Cô ta hoàn toàn im lặng. Mái đầu nhỏ trên cái cổ cao kiêu hãnh vươn về phía trước. Các dây đèn điện rực rỡ từ các cửa hiệu mở rộng cửa, những quán cà phê ấm áp khiến đôi mắt người đồng hành lấp lánh ánh màu tím biếc. Chóp mũi nhọn và nhỏ thở ra vệt khói mỏng. Gương mặt chìm trong ý nghĩ bất động, không chút biểu cảm. Dawn chỉ nói những điều cần thiết, vào lúc cần thiết. Vì công việc của cô ta là vậy. Đột nhiên tôi hiểu ra. Sống ở xứ này, càng ít lạ lẫm ngạc nhiên, càng dễ thờ. Việc của Dawn cũng như muôn vàn công việc người ta vẫn phải thực hiện. Thế mà kỳ dị làm sao, ý nghĩ một cô gái đẹp lạ lùng làm nghề đồng hành chuyên nghiệp lại khiến tôi buồn bã đến nao lòng.

Club *Những cây gậy* hiện ra trước mắt. Dawn dừng lại, cất giọng rành mạch:

- Anh muốn giới thiệu tôi như người yêu, hay như một bạn gái bình thường?

- Lựa chọn đầu tiên - Tôi đáp vắn tắt. Bỗng dưng, tôi bị xâm chiếm bởi nỗi căm ghét pha lẫn hả hê nào đó.

- Đồng ý. Trước đám đông và khi ra dancing, anh có thể ôm tôi. Nhưng tuyệt đối không được hôn, OK?

Tôi gật. Lay Chúa, giá mà Dawn biết tôi chưa từng chạm vào một cô gái nào ra hồn, nói gì đến nụ hôn. Chúng tôi gửi áo khoác. Chỉ cần bước qua lớp cửa bọc da, đã là một thế giới hoàn toàn khác lạ. Ánh sáng xanh tím. Các vệt đèn hắt ra từ những tấm vách đỏ thẫm. Náo nhiệt kinh khủng. Chừng một phút, mắt tôi quen với bóng tối. Vô số gương mặt thân quen của đám bạn trong khoa. Dawn khoác nhẹ cánh tay tôi. Đột nhiên, những tiếng nói cười, la hét im bặt. Âm thanh bất tận nhạc Coldplay khiến bầu không khí căng phồng lên, như một khinh khí cầu chao đảo. Tôi ngạc nhiên nhìn quanh. Ai đó vẫy sáng hơn ngọn đèn trần. Lúc này tôi mới nhận ra tất cả những đôi mắt trong club hướng về tôi. Chính xác hơn, dán chặt vào cô gái đi cùng tôi. Chiếc váy đen dài tay và cổ cao. Đôi boots da mềm kín đáo. Khuôn đầu thanh tú với mái tóc lò xo. Gương mặt trắng muốt. Đôi mắt to điềm tĩnh. Hệt như một sinh vật từ hành tinh khác lạc vào cái club sặc mùi rượu và khói thuốc, đem theo làn hơi tinh khiết.

Daniel há hốc miệng nhìn tôi, sắp sửa đánh rơi quai hàm xuống đất. Những tên khác không che giấu ghen tị. Bọn họ bắt chuyện với Dawn. Hoàn toàn tự nhiên, cô nói về nhạc rock, về R&B. Nhận xét ngắn gọn của cô về media art được lắng nghe, gợi nên cuộc tranh cãi nho nhỏ. Sau đó, với vẻ mặt láu lỉnh, Dawn kể mẩu chuyện khôi hài về lũ cá sấu khiến đám bạn của tôi cười phá lên, đầy khoái trá bất ngờ. Có một khoảnh khắc, tôi ngỡ như cô là bạn gái của tôi. Bạn gái đích thực. Chẳng phải người đồng hành theo hợp đồng đâu. Mọi người ra sàn nhảy. Vài gã bỏ mặc partner, nhào ra mời Dawn. Cô nhìn tôi, dò hỏi: "Anh có nhảy không?". Tôi nhảy cũng khá. Thế nhưng, tôi chẳng muốn gì nữa. Không trả lời, tôi ngồi im, buồn khủng khiếp. Ngồi sát bên tôi, Dawn lắc đầu, từ chối các mời mọc. Bất chợt, cô luôn ngón tay mềm mại vào lòng tay tôi, siết nhẹ. Điều khoản

này không có trong hợp đồng. Suốt buổi party lạ lùng ấy, đầu óc tôi chệnh choáng như say sóng.

Ba tiếng đồng hồ sắp kết thúc. Tôi và cô gái đồng hành rời khỏi club. Chúng tôi đi bộ ngược lên ga tàu điện ngầm. Giờ này chẳng còn xe buýt nữa. Đúng lúc tôi rút ví lấy tiền thanh toán cho Dawn, vang lên tiếng gọi thất thanh. Cô gái ngoái nhìn. Đột nhiên, gương mặt cô như đông cứng lại. Chưa bao giờ tôi nhìn thấy vẻ mặt khiếp đảm đến thế. Bóng đen lao về phía chúng tôi. Trong phản ứng vô thức, tôi chộp nhanh bàn tay Dawn, điên cuồng kéo cô chạy về phía trước.

P.H.N

Lời yêu

Trong toán học
tình yêu, $1 + 1$ là
tất cả và $2 - 1$ là
vô nghĩa.

BẠN ĐỒNG HÀNH THEO HỢP ĐỒNG

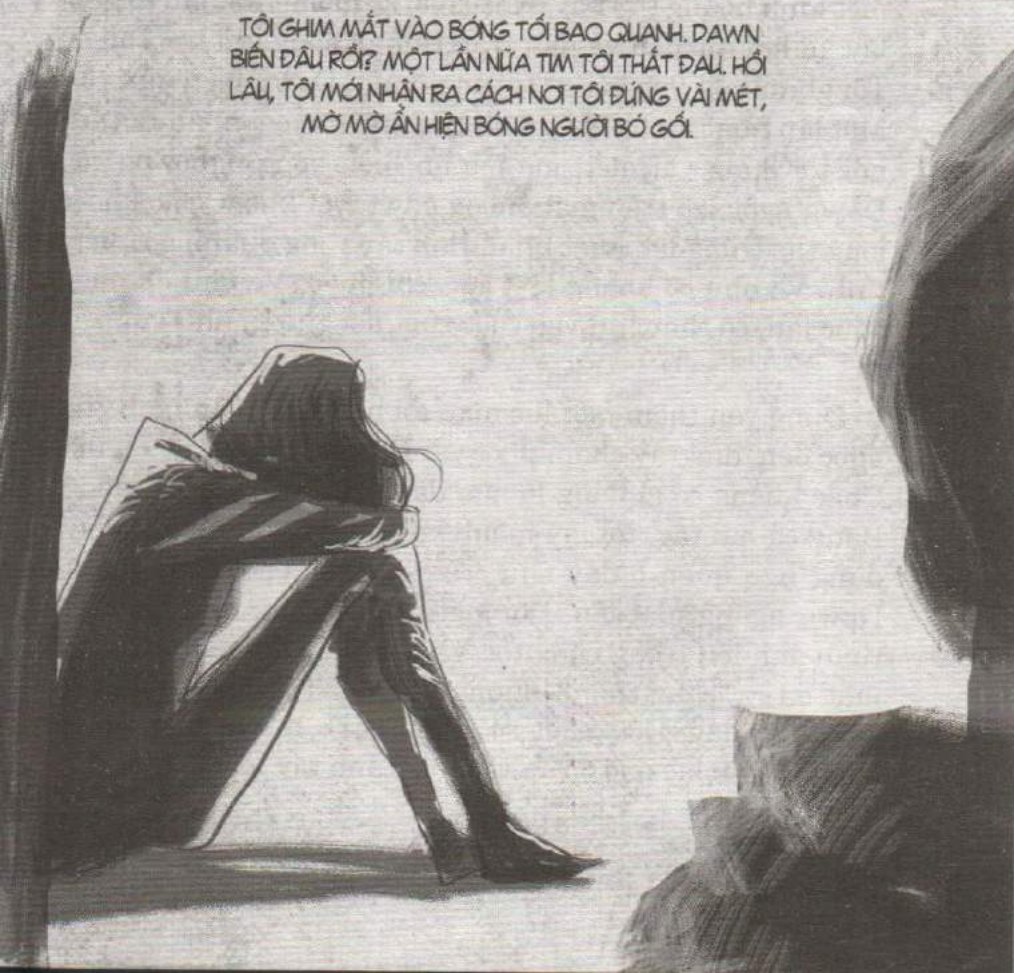
[PHAN HỒN NHIÊN]

MÁI HIỀN HÀNG RÀO TÔI OM
HIỆN RA LỖ MÒ, CỎ LÈ, KẼ
RƯỢT DƯỚI ĐÁ MẮT DẦU.
CHẲNG CÒN NGHE TIẾNG CHÂN
VÀ TIẾNG HỦ MA QUÁI CỦA
HẦN NỮA. CHÚNG TÔI DỪNG LẠI
Ở ĐÂY, DƯA LƯNG VÀO HÀNG
RÀO SẮT, TÔI BUÔNG THÔNG
TAY, NHẢM NGHIỀN MẮT, HÁ
MIỆNG THỞ ĐỐC. CHƯA BAO
GIỜ TÔI MỆT KINH HOANG THẾ
NÀY. KHÁC NÀO ÁC MỘNG.
RẤT LÂU TÔI MỚI LẤY LẠI HƠI
THỞ ĐỀU VÀ DẪN TRẦN TÌNH.
KHÔNG KHÍ TÌNH MỊCH.

TÔI GHIM MẮT VÀO BÓNG TỐI BAO QUANH. DAWN
BIẾN ĐỔI RỒI? MỘT LẦN NỮA TÌM TÔI THẤT ĐÁU. HỒI
LÂU, TÔI MỚI NHẬN RA CÁCH NƠI TÔI ĐỨNG VÀI MÉT,
MỜ MỜ ẪN HIỆN BÓNG NGƯỜI BỎ GỐI.

Chúng tôi cầm đầu chạy mãi miết. Dù hoảng hốt, tôi vẫn lơ mơ nhận ra kẻ đuổi theo là Raj học cùng khoa tôi. Một gã giàu có ăn chơi đình đám. Vĩa hè. Những đoạn dốc cao, rồi đột ngột xuống thấp. Thỉnh thoảng, một gốc cây hay vài đụn tuyết nhô lên khiến tôi lao đảo suýt ngã. Các gót giày sục trong tuyết hồi hả lạo rạo và hơi thở gấp gấp của Dawn tôi đậm cảm giác nguy hiểm bám sát. Tiếng gọi của kẻ đuổi theo kiên nhẫn chốc chốc vang lên, bị gió khuếch đại, làm méo mó như các tiếng hú trong đường hầm. Phổi tôi gần vỡ tung ra. Thế nhưng, bàn tay tôi vẫn nắm chắc bàn tay cô gái, không rời. Vượt qua block nhà cuối đường, bất chợt có con hẻm nhỏ. Tôi và cô gái rẽ ngoặt vào. Lại các lối rẽ nhỏ hơn. Mái hiên hàng rào tối om hiện ra lơ mơ. Có lẽ, kẻ rượt đuổi đã mất dấu. Chẳng còn nghe tiếng chân và tiếng hú ma quái của hẻm nữa. Chúng tôi dừng lại ở đây. Dựa lưng vào hàng rào sắt, tôi buông lỏng tay, nhắm nghiền mắt, há miệng thở dốc. Chưa bao giờ tôi mệt kinh hoàng thế này. Khác nào ác mộng. Rất lâu tôi mới lấy lại hơi thở đều và dần trấn tĩnh. Không khí tĩnh mịch. Tôi ghim mắt vào bóng tối bao quanh. Dawn biến đâu rồi? Một lần nữa tim tôi thất đau. Hồi lâu, tôi mới nhận ra cách nơi tôi đứng vài mét, mờ mờ ẩn hiện bóng người bó gối. Dawn ngồi xếp trên mặt đường đầy tuyết khô. Cổ áo khoác lông thỏ trắng lên nhợt nhạt. Bàn tay vòng quanh gối diêm tĩnh. Vẻ như cô không kiệt sức, chỉ buồn. Vẻ như đã hàng chục lần, cô tham dự vào cuộc rượt đuổi ghê sợ như vừa xảy ra.

Đứng yên thêm một lúc nữa, tôi bắt đầu thấm lạnh. Tôi bước đến, đưa tay chạm phớt vai Dawn: "Chúng ta về nhé. Chắc không có gì đáng lo nữa đâu!". Cô gái vẫn bất động. Bằng cả hai tay, tôi lay mạnh vai Dawn, cầu nhàu: "Này, đừng ngủ quên ở đây chứ. Tôi và cô sẽ chết cồng mất!". Dawn ngẩng mặt lên. Đôi mắt to đen sẫm, như hai viên than ánh lên trong bóng tối. Và bên dưới đôi mắt ấy, nước mắt ứa ra, chảy thành những vệt dài. Tôi đưa tay kéo cô gái đứng dậy. Đột ngột, có lẽ đôi chân tê dại mất thăng bằng, Dawn lao đảo đổ ập vào tôi. Cánh tay tôi bất giác đưa

ra, giữ cô không ngã xuống. Vàng trán lạnh toát áp lên vai. Các giọt run rẩy truyền qua mấy lớp áo dày cộm, thấm vào tôi, gọi nên cảm giác kinh hãi khó tả.

Tất cả diễn biến này hoàn toàn nằm ngoài dự tính. Tôi chỉ nghĩ đơn giản sau buổi party, chia tay người đồng hành, tôi có thể quay về campus, rúc vào cái giường quen thuộc và đánh một giấc no nê. Thế mà tôi lại lao đầu vào cuộc rượt đuổi kỳ dị này. Như một phần quan trọng trong nguyên tắc sống, tôi không bao giờ cho phép mình dính dấp đến phiền toái của người khác. Kể lạ càng không. Chẳng phải mỗi người giờ đây đã quá mệt mỏi với những nhiệm vụ và vấn đề của chính mình đấy ư? Chẳng phải tôi bỏ ra 90 euro cho dịch vụ kiếm người đồng hành, lờ mắt các đồng môn, cũng vì nỗi ngán ngại gần bó với một ai khác đấy ư? Trong đầu một du học sinh nghèo, cuộc sống chỉ có vài lựa chọn. Tôi đặt cược tương lai của mình vào cánh cửa học vấn, bằng cấp, sự nghiệp. Chẳng việc gì dành thời gian hiếm hoi cho xúc cảm hay các cuộc phiêu lưu liều mạng. Cuộc chạy và những lo lắng cho Dawn lúc này đây là dẫn chứng chính xác đến quái gở. Tôi chẳng thể nghĩ ngợi gì nữa. Dawn ngược lên. Đôi môi vừa bật khê tiếng thổn thức bỗng mím lại. Gương mặt ướn nhòen bỗng phủ lớp băng mỏng trong suốt. Nước mắt ấm nóng mau chóng đông cứng như tất cả cây cối và cảnh vật quanh đây, đông cứng như các suy tính trong lòng tôi lúc này. Cô đứng im, hai vai so lên, bất động tựa pho tượng.

- Chúng ta về nhé! - Tôi lặp lại.

Dawn lơ đãng đưa mắt kiếm tìm trong bóng tối điều gì đó.

- Đừng sợ, không ai đuổi theo chúng ta nữa đâu! - Tôi an ủi vu vơ, liếc nhìn đồng hồ. Kim đồng hồ dạ quang chỉ qua con số một. Đã qua một ngày mới.

Dawn vẫn không nói gì hết. Cô bắt đầu bước đi theo hướng ngược lại. Bộ trang phục đen tuyền ban nãy khiến cô xinh đẹp thanh nhã giờ đây đã biến thành lớp vỏ bọc

cứng rắn, bí hiểm và cay đắng. Sự im lặng của cô đẩy tôi vào nỗi lo sợ khó hiểu. Sợ hơn cả khi bị rượt đuổi. Tôi lẻo đẻo đi theo, gắng phá vỡ bầu không khí im lặng.

- Ghé đâu đó và uống chút gì nóng nhé. Tôi nghĩ là cô cũng mệt lắm đi như tôi...

Cô gái gật nhẹ. Thật may mắn, gần trạm xăng dọc đường có một quán cà phê nhỏ phục vụ cánh tài xế xe tải, bán suốt đêm. Chúng tôi tập vào. Gã phục vụ ngái ngủ tức khắc mang ra hai cốc cà phê nóng. Loại cà phê bột, hơi chua, nhưng tốt chán với tôi lúc này. Sự tỉnh táo ập đến mau chóng. Cái loa giấu kín phát ra bản nhạc *Những kẻ thức trắng* ngọt lịm, tuyệt hay. Trên một ô cửa sổ, thay cho tấm kính vỡ, người ta treo phiên bản cũ kỹ tranh Magritte, phong cảnh trăng mùa Đông. Sự phi lý gợi lên cảm giác kinh dị. Dawn vẫn lảng tránh. Tôi gọi thêm hai

bát súp nhỏ và mấy miếng bánh mì

nuống phết mứt. Cô gái nhìn

vội thức ăn trên bàn, môi nhợt

nhạt. Từ tối đến giờ, Dawn

vẫn chưa có chút gì vào

bụng. Cô chỉ nhấm tí chút

cocktail theo phép lịch sự,

lúc mấy gã bạn tôi tha

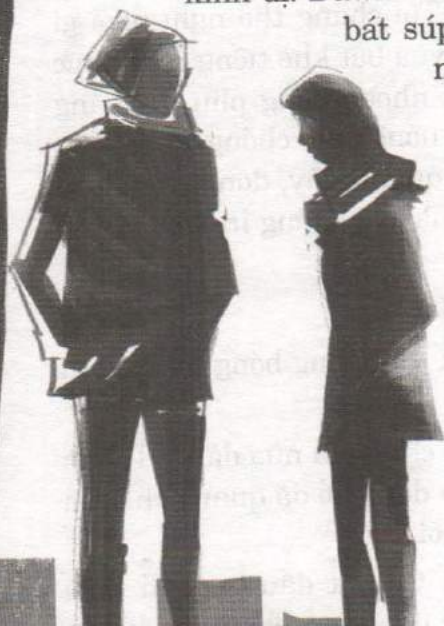
thiết mời mọc. Hình như

quy tắc của người đồng

hành là không ăn uống nếu

Nhớ em là sở thích của tôi,
chăm sóc em là công việc
của tôi, làm cho em hạnh
phúc là nhiệm vụ của tôi,

không thật sự cần thiết. Tôi đẩy thức ăn sang Dawn, lấy giọng thoải mái:

- Cô ăn đi, đừng ngại! Ăn cùng tôi cho vui.

- Cảm ơn anh. Tôi rất mừng vì anh mời tôi dùng bữa tối thế này. Tôi đói bụng lắm! - Cô gái đáp khê, thành thật.

Tôi chăm chú ăn, thỉnh thoảng nhìn vội sang Dawn. Cô ăn gọn ghẽ, cách cầm thìa và bánh thanh lịch không chê vào đâu được. Nhưng các ngón tay dài, xanh xao, hơi run nhẹ rõ ràng là của người thường xuyên thức khuya và làm việc quá sức. Uống hết chỗ cà phê còn lại trong đáy cốc, gò má Dawn hồng ửng. Cô tựa hẳn vào lưng ghế gỗ, lại nhìn tôi bằng đôi mắt thông minh đặc biệt, lấp lánh toả sáng từ bên trong.

- Anh muốn biết tôi bắt đầu công việc này như thế nào, phải không?

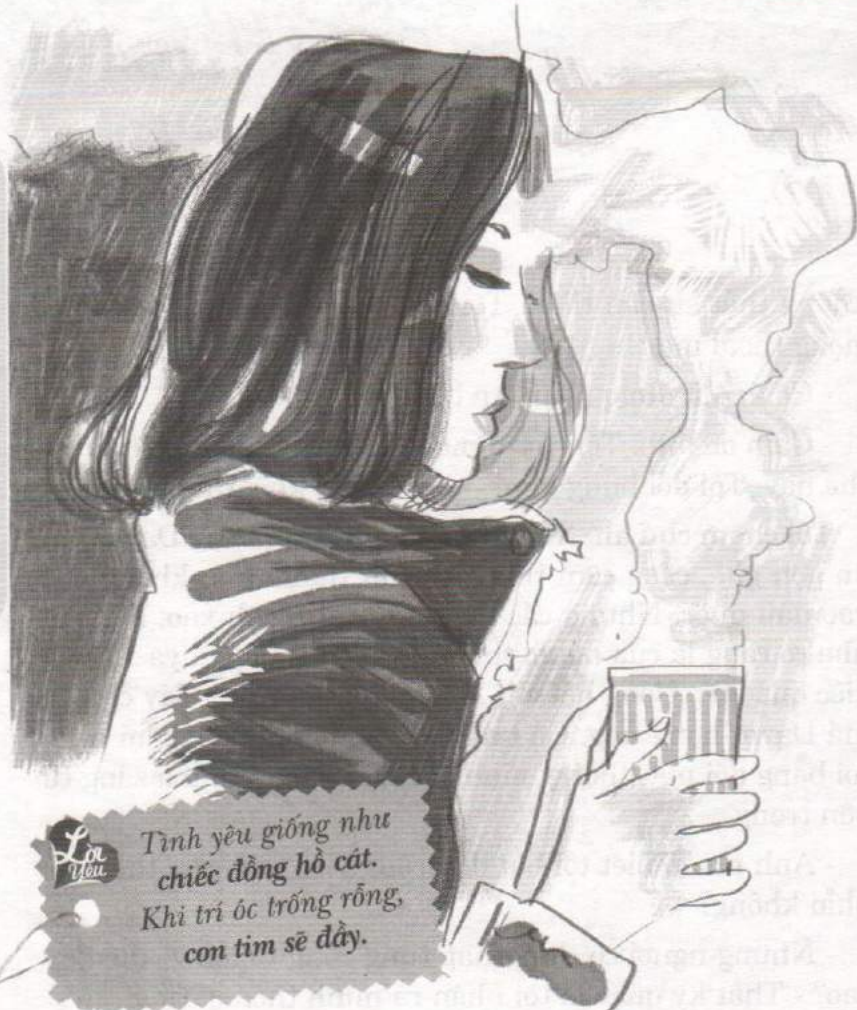
- Những người cô từng tháp tùng cũng tò mò về điều ấy sao? - Thật kỳ quặc là tôi nhận ra mình thoáng tự ái.

- Không, chẳng ai quan tâm đâu. Xong dịch vụ, là hết. Các mối liên hệ hoàn toàn cắt đứt. Hầu hết những người sử dụng dịch vụ đều tử tế. Họ không tò mò, không làm phiền. Đó là lý do tôi lựa chọn công việc làm thêm này.

- Làm thêm? Cô không phải dân chuyên nghiệp ư? - Tôi đặt cái cốc xuống bàn

- Tôi đang theo học trường nghệ thuật số Năm. Môn chính của tôi là cello. Tôi đăng ký học thêm bên khoa violon nữa. Học ngoài giờ thôi...

Quai hàm tôi trĩ xuống cả đốt tay. Mặc dù kiến thức âm nhạc cổ điển thấp như con vịt đội nón, nhưng đủ cho tôi biết vào học bên trường nghệ thuật số Năm không phải dân tầm thường. Học giỏi là đương nhiên.

Lời
Yêu

Tình yêu giống như
chiếc đồng hồ cát.
Khi tri ốc trống rỗng,
con tim sẽ đầy.

Mà còn phải có gia đình giàu nữa. Rất giàu! Chùng như đọc được ý nghĩ quái quỷ trong đầu tôi, Dawn nói khẽ:

- Lúc tôi thi đậu vào trường, gia đình chu cấp cho tôi sang đây học. Được ba năm, công ty cha tôi phá sản. Tiền ở nhà gửi sang ít lắm. Để ở lại học tiếp, tôi làm đủ thứ. Nếu không đi làm bạn đồng hành như hôm nay, tôi dạy nhạc cho mấy đứa trẻ gia đình châu Á. Tôi chẳng ngại gì đâu. Miễn là kiếm càng nhiều tiền càng tốt...

Tôi lặng đi. Người ta thường ngạo mạn tưởng bỏ biết hết ngọn nguồn mọi thứ, vậy mà chẳng nắm bắt được bao nhiêu sự thật. Trong cuộc sống đầy ắp quy chuẩn, dễ dàng phán xét người khác bằng công việc, bằng dáng vẻ bề ngoài, làm sao người ta giữ được thói quen lắng nghe và hiểu thấu

được nữa. Nỗi cảm thông, niềm thương xót dâng lên như vệt thủy triều bí ẩn. Nghe nhắc đến tiền, tôi sực nhớ. Rút ví, tôi lấy 90 euro ban nãy chưa kịp đưa, đặt vào tay Dawn. Cô nắm nhẹ mấy tờ giấy bạc. Thành linh, nỗi tò mò bay vụt qua đầu. Tôi nhìn thẳng mắt Dawn:

- Ban nãy, sao cô bỏ chạy khi có người gọi?

- Tôi rất sợ cái người đuổi theo tôi!

- Cô quen Raj ư? - Tôi khựng lại, hiểu ra - Cậu ta cũng từng xài dịch vụ này?

Dawn gật đầu. Cô lảng tránh mắt tôi. Không khí trong phổi tôi đông đặc lại như thứ cháo bột đáng nguyên rửa. Tôi khó nhọc nói thành lời phỏng đoán ghê sợ:

- Cô đã qua đêm với cậu ta chứ?

- Đó là một thỏa thuận - Cô gái thì thảo - Raj hứa cho tôi khoản tiền mà tôi cần để đóng học phí...

Tôi đến quầy thanh toán tiền cà phê và bữa tối. Dawn muốn share nhưng tôi gạt đi. Tôi lao đảo bước ra ngoài. Một chiếc xe tải nổ máy, sắp chạy vào thành phố. Người tài xế đồng ý cho cả hai quá giang vào nội ô. Đột nhiên, Dawn đứng trong vùng sáng đèn pha. Cô ngoảnh nhìn tôi. Ánh mắt cầu cứu, như một đứa trẻ sắp bị bỏ rơi, tội cùng buồn thảm và cô độc. Đôi môi Dawn mấp máy: "Tôi sẽ đi về một mình. Cảm ơn anh, Bách. Vì tất cả!". Tháo chiếc khăn len quàng ở cổ, một cách thản nhiên nhất, tôi đưa trả cô. Cô gái đi ra trạm điện thoại. Gọi taxi hẳn là một sự hoang phí với Dawn. Nhưng rõ ràng tôi làm cô kinh hãi. Tôi nhảy lên cabin xe tải. Ông tài xế có bộ ria hải mã cho cái xe kèn càng xuống lòng đường. Chiếc xe rùng rùng lao đi. Bóng đêm xanh thẳm trải rộng phía trước, cóng lạnh.

Nhịp sống thường nhật tiếp nối. Buổi sáng tôi vào lớp, tham dự các thảo luận nhỏ, đến xưởng vẽ ngồi máy vẽ bài, vui đầu làm mô hình cho đến tối mịt. Rồi còn làm thêm ở quán ăn người Hoa đến tận nửa đêm... Thế nhưng xuất hiện vài trục trặc nhỏ, khiến tôi như một cỗ xe chạy ngon trơn, bỗng nhiên khựng lại, đôi khi. Khuya về nhà, Daniel

cũng không để tôi yên. Như một ác thần tinh quái, cậu ta ngồi chồm chồm trên giường, ném sang giường tôi hàng lô hàng lốc câu hỏi về cô gái kỳ diệu của buổi party.

- Nay Bách, nhìn mặt thừa biết cậu yêu cô ta đến phát điên. Nhưng liệu một người như cô ta có thích cậu không nhỉ?

- Tớ không quyết định điều đó. Cậu lại càng không. Đứng tò mò nữa! - Tôi gắt.

- Cô nàng bỏ rơi cậu rồi hả? Chà, dẫn bạn gái mới quen tới party mà ngồi đực ra như con ếch! - Chẳng hiểu sao khi châm chích tôi, Daniel có lòng kiên nhẫn vô biên.

- Biến quách đi với mớ câu hỏi xuẩn ngốc của cậu! - Tôi cầu nhàu, với tay tắt phụt ngọn đèn ngủ và kéo chăn trùm kín đầu.

- Hmm... Bách, nghe đây! Nếu yêu được người xinh đẹp, cái đầu thông minh, và nhất là có đôi mắt trong veo như cô gái ấy, tớ đánh đổi tuốt... Thật đấy, hiểu không?

Tôi nằm im trong chăn, giả say ngủ. Thế nhưng giấc ngủ không thể đến. Một thứ gì đó len lỏi dưới da, trong lồng ngực, trong đầu óc. Từng mảnh nhỏ. Khiến tôi nhức buốt. Một vết nứt bé nhỏ mà nổi day dứt luồn vào, khiến tôi bất an. Sâu thẳm bên trong, tôi ngờ ngợ Daniel có lý. Dawn là cô gái mà một kẻ như tôi chỉ gặp được một lần duy nhất trong đời. Trong cái cách cô ấy đương đầu với bao nhiêu khó khăn, tôi nhìn thấy chính mình. Cũng phải chật vật để sống được, để học hành đàng hoàng. Chẳng có gì dễ dàng và thanh thoi như nhìn từ bên ngoài đâu. Tôi nằm úp mặt xuống gối, lặng lẽ khóc. Chưa có ai làm tôi vừa giận dữ vừa xót thương đến thế. Mất ngủ và giằng xé khiến tôi mệt nhoài, phát sốt. Một buổi sáng tôi đành nghỉ học, nằm im. Daniel mang lên cho tôi một lá thư. Phong bì của trường số Năm. Tim tôi đập cuồn lên. Bên trong, thư của Dawn. Cô viết vồn vện: "Bách ạ, em xin lỗi. Vô cùng xin lỗi!". Và kẹp bên trong một mảnh giấy khác, 90 euro mà tôi đã đưa cho cô.

Mùa Xuân về. Mùa Đông đang rời đi. Tôi vừa thi xong học phần quan trọng và đăng ký một khoá học mới. Mọi khi, thời điểm này tôi rất vui. Tôi sẽ mua một cái thẻ điện thoại gọi về Việt Nam, nói chuyện chán chê với một ai đó. Thế mà giờ đây, tôi trống trải lạ thường. Tôi đi lang thang qua những khu mua bán sầm uất, thọc tay vào túi áo, đứng xem những món hàng lạ mắt. Có hôm, tôi xuống dưới ga tàu điện ngầm. Vẳng đến tiếng nhạc cụ chơi live. Bản nhạc hòa tấu du dương, tiếng violon nghe tựa giọng hát ngân nga của một cô gái. Tôi vội bước nhanh hơn. Góc rẽ gần cầu thang, hai người già râu tóc bạc phơ mãi mê chơi nhạc. Tôi

Lời yêu

Đêm qua, anh đã ôm chiếc gối của anh và mơ về em...
Anh ước có một ngày anh sẽ
mơ về chiếc gối của anh khi
đang ôm em trong vòng tay.

đi tiếp. Bước chân đưa tôi lên một chuyến tàu vừa đỗ lại. Khi xuống ga, đi lên mặt phố, tôi nhận ra mình đã đứng trước hàng rào khu vực trường số Năm. Tôi lưỡng lự, như hàng trăm lần tôi hình dung mình lưỡng lự. Rồi chậm rãi, tôi đặt lên bàn nhận thư từ lá thư tôi vừa viết. Trên phong bì, tôi chỉ biết ghi tên Dawn, khoa Violoncello. Vậy thôi.

Raj và Daniel ngồi trong phòng, uống bia và phun khói thuốc mù mịt, đang nói chuyện ồn ào. Đột nhiên cả hai quay ra nhìn tôi đăm đăm. Raj lầu bầu: "Cô bạn gái của cậu còn làm dịch vụ người đồng hành không? Hôm party, tớ lỡ mờ nhận ra cô ta. Hồi ấy, tớ đề nghị trả tiền để qua đêm. Thoạt đầu cô ta đồng ý. Nhưng đến phút cuối, cô ta lại bỏ chạy như một con nhỏ quê mùa. Rõ chán!". Tôi không nói

Thương Để làm việc gì cũng
đều có mục đích. Người đã
tạo ra em, một thiên thần
xinh đẹp chỉ thiếu đi đôi
cánh, để khiến em mãi mãi
bên tôi.

Lời Yêu

gì cả. Bỗng dưng, tất cả những điều ấy chẳng còn giá trị gì nữa. Một khi tôi đã gửi đi lá thư...

Mùa lạnh sắp hết rồi. Những nhánh cây tiêu huyền đang ra đọt lá non. Cửa sổ các phòng học sáng bóng, phản chiếu Mặt Trời trắng nhẹ. Mọi người đã chuẩn bị cho mùa mới. Những mái tóc vừa cắt. Những đôi giày mùa Xuân gọn nhẹ... Tôi đi giữa chuỗi hình ảnh kỳ lạ ấy, thuộc về chúng, mà vẫn tách rời. Cuối tuần, tôi trèo lên tầng thượng của campus, nằm ngửa mặt lên trời. Quanh tôi, cũng có vài người lim dim phơi nắng. Trời đất ấm áp dần lên. Tôi nghĩ về những điều đã viết trong thư gửi Dawn, sự tha thứ, cảm thông và lòng thương yêu. Tôi đã nói thật lòng mình. Lúc này đây, tôi chờ đợi cô gái của tôi lên tiếng, với tất cả thiết tha.

P.H.N

Lời Yêu

*Cố gắng quên đi người
mình yêu cũng giống như
cố gắng nhớ người mà
mình chưa bao giờ gặp.*

Lời Yêu

*Nếu như mơ là cách
duy nhất để được ở bên
em, thì cứ để anh mơ
mãi mãi.*

DÂY DƯA VỚI CÁC SAO, HẬU QUẢ LÀ...

Bạch Dương:
Đeo găng
vào, quyết
mất một
mắt còn.

Kim Ngưu: Cửa trên không
thêm chấp

Song Tử: Lên
Facebook
tung tất cả
những gì xấu
nhất của kẻ
đó lên

Cự Giải: Tìm bằng được chuyện thâm cung bí sử
của kẻ thù để dọa ngược lại.

Sư Tử: Nói
chuyện phải
quẩy một lần
rồi thôi

Xử Nữ: Cứ cố cơ
hội là tung cú
đá xoáy, cho dù
đã 1000 năm
trôi qua

Thiên Bình: Tha thứ nhưng không
thèm nhìn mặt nữa

Thần Nông: Lời mĩa mai như ong đốt, khiến
đối phương thà chết còn sướng hơn.

Nhân Mã: Nay
xịt lớp xe, mai
để keo cao su
dưới ghế, kia
nhét chuột vào
túi áo kẻ thù.

Ma Kết: Thần cơ
điều toán, không
để đối phương có
đường thoát.

Bảo Bình: "Chim lợn" khắp
nơi, gây chia rẽ đoàn kết
trong nội bộ kẻ thù

Song Ngư: Viết nhật kí nội xấu "nó"
cho thỏa mãn cơn tức.

NU HÔN QUÁI VẬT

[BÍCH KHOA]

TRƯỚC KHI CHÚNG TÔI CHÀO NHAU LẦN
CỐI, CÔ NGHIÊNG NGƯỜI, VÀ ĐẶT LÊN
MÁ TÔI MỘT NỤ HÔN.

KHÁC VỚI TẤT CẢ NHỮNG ĐIỀU TÔI TỪNG
TƯỞNG TƯỢNG, DỜI MÔI CÔ MỀM VÀ
ẤM LÀN MỖI LƯỢT NHE LÊN MÁ TÔI
DỪNG HAI GIÂY, ĐỂ LẠI MỘT CON SÓNG
ĐIỆN TỬ CHẠY DỌC KHẮP CƠ THỂ. TÔI
KHÔNG THỂ DIỄN TẢ CẢM GIÁC MINH LÚC
ĐÓ. NÓ GIỐNG NHƯ THỂ MỘT ĐIỀU BẤT
NGỜ KHÔNG TRÔNG ĐỢI BÔNG DUNG
XẢY RA, NHƯ TUYẾT VÀO MÙA HẠ, HAY
GẤU BẮNG KEO BÔNG GÒN.

VẬY LÀ MAI ĐI, ĐỂ LẠI MỘT CHIẾC HỒN KỶ LẠ,
MỘT LY CÀ PHÊ LƯỚNG DỎ, MỘT VẢI NẾP NHÂN
TRÊN CÁI GỐI NGỒI CÔ LƯA THÍCH, VÀ MỘT
KHOẢNG TRỐNG MÈNH MANG?

K. Duân 2012

Mai vẫn thường đùa nghịch tự ví von mình một cách hài hước rằng cô là Mike Wazowski, anh chàng quái vật trong phim *Monster Inc.* mỗi khi có dịp. Những lúc như vậy, cô chu mỏ, phồng má hoặc nhe răng, ra vẻ đe dọa. Hàm răng với những chiếc răng nhỏ xíu, nhọn hoắt, khiến bạn có thể nhận ra ngay lý do tại sao.

Thỉnh thoảng khi nghĩ về điều đó, tôi lại thấy một cảm giác lạ lùng chạy dọc suốt cơ thể. Từ khi Mai là một cái phôi bé xíu trong bụng mẹ, một lỗi lầm trong bộ nhiễm sắc thể đã xé nát một đường sâu thẳm như bề mặt Trái Đất thời đứt gãy trên môi Mai. Cuộc phẫu thuật năm cô sáu tuổi đã chữa lành vết đứt, nhưng bộ răng lạ lùng với những cá thể khác biệt bất chấp sẽ không bao giờ chịu đầu hàng. Chúng quá mức lì lợm để có thể đáp ứng với bất kỳ phương pháp điều trị nào mà y thuật hiện đại có thể nghĩ ra.

Ngoài chuyện đó ra, gương mặt Mai nhẹ nhàng, làn da sáng tự nhiên và dáng cô nhỏ nhắn đáng yêu. Một cách nào đó, cô cũng khá dễ nhìn. Nhưng thường không ai đánh giá một quái vật là "xinh" cả.

Tôi gặp lại Mai ở trường Đại học, sau ba năm trung học xa cách. Có một người quen giữa một nơi xa lạ là một điều thật dễ chịu, nên không có gì đáng ngạc nhiên khi chúng tôi gần như trở thành một đôi bạn thân thiết dù trước kia, hầu như tôi và cô không hề trò chuyện với nhau. Mai từng tồn tại trong đầu tôi với ấn tượng "con bé trông kỳ kỳ trong lớp". Và tôi lúc đó với Mai nhạt nhòa như nước rơi giữa trời mưa. Vậy mà, cuối cùng hai con người chẳng có điểm gì chung lại bị ném vào cùng một nơi. Nhiều khi nghĩ lại, có những việc xảy ra mình cũng không hiểu là vì lý do gì.

Khác với vẻ ngoài của nhiều người, và cả chính tôi nữa, rằng Mai là một cô nàng khá nhút nhát và rụt rè, thực tế chứng minh hoàn toàn ngược lại. Mai thoải mái, tự nhiên, xông xáo trong mọi việc, và chu đáo tới hầu hết những người mà cô biết. Trong người cô, cứ như có một thứ lực đẩy hỏa tiễn vô hình, đẩy cô phóng vun vút về phía trước, đập tan mọi thành trì, hóa giải tất cả những chướng

ngại trên đường đi. Thành trì đầu tiên tôi được thấy cô phá tan hoang, hóa ra lại do chính tôi xây dựng.

*

Giữa năm học, mọi chuyện đang dần ổn thỏa thì tôi rơi vào một trạng thái tồi tệ sau một cuộc chia tay. Cô bạn gái, với gương mặt đáng yêu và đôi môi đỏ yêu kiều quen từ thời cấp ba nhưng học khác trường đại học, cuối cùng đã chấm dứt chuyện tình yêu lóng ngóng ngây ngô và đầy ngọt ngào ấy bằng một email ngắn gọn. Sau hàng loạt van nài nỉ non của tôi bị ném vào vũ trụ vô vọng, tôi quyết định tắt điện, co cụm, và chìm vào một giấc ngủ dài. Theo đúng nghĩa đen! Tôi khóa cửa phòng trọ, quyết tâm ngủ một giấc không biết gì nữa, không quan tâm tới bất cứ điều gì. Ngủ cho tới khi nào tôi quên hết mọi sự. Quả thật lúc ấy đối với tôi, mối tình nhỏ dại ấy thật là một thứ đáng giá ghê gớm. Cô bạn gái ấy là một cô gái tuyệt vời ghê gớm. Tôi đã từng trải qua suốt một tuần tra cứu, tìm cách viết chữ "I love you" bằng năm mươi thứ ngôn ngữ khác nhau. Sau đó, cắt ghép chúng ra thật đẹp, và dán đầy quanh chiếc xe máy của cô cùng một bó hồng đỏ thắm. Đó là món quà bất ngờ cho ngày sinh nhật của cô. Nửa năm sau, thì chúng tôi chia tay nhau.

"Nếu tớ là cô nàng ấy, chúng kiến cái trò quê mùa của cậu, chắc tớ cũng phải bỏ cậu mất!", Mai nói với một vẻ mặt khô hài, khiến tôi bật cười và phải đấm nhẹ cô một cái vào vai để trả đũa. Câu chuyện này Mai vẫn thường gọi lại, mỗi khi chúng tôi nhắc kỷ niệm cũ. Đó chính là khi Mai đập tan thành trì co cụm của tôi, và lôi tôi đi học trở lại, theo đúng nghĩa đen.

- Mà tớ cũng thấy lạ, sao lúc đó cậu lại có thể mở được khóa phòng trọ của tớ nhỉ? - Tôi hỏi.

Và câu trả lời của Mai luôn luôn là:

- Tớ dùng hàm răng quái vật cạp nát ổ khoá nhà cậu đấy!

Rồi cô ấy kèm theo một nụ cười kỳ lạ pha lẫn tình quái, mà tôi đã thân quen.

Quả vậy, ngày đó, Mai đã tháo tung ổ khoá nhà tôi, ủa vào đời tôi như một con lóc, như một quái vật có sức mạnh kỳ lạ, vực tôi dậy bằng một cách bí ẩn nào đấy, kéo tôi ra khỏi nỗi buồn tưởng chừng kéo dài cả trăm năm.

*

Rồi tôi lại tiếp tục yêu, lại một cô bé yêu kiều khác, dưới tôi một năm. Cô bé với đôi mắt tròn và đen, lúc nào cũng mở to như hai dấu chấm hỏi, và một hàm răng trắng đều như những viên ngọc bé xinh.

Mai bảo: "Cậu đúng là một thằng mê gái đẹp!"

Tôi phì cười. Nhưng suy rộng ra, trong thế giới tầm thường này, có thằng nào là không mê gái đẹp? Trong bóng chiều nhập nhoạng đổ qua khung cửa sổ phòng trọ, chảy ra thành những sợi chỉ chảy qua người, Mai và tôi cùng uống cà phê tự pha và xem bộ phim tài liệu. Mai rất thích những dạng phim về các vùng đất khác nhau trên thế giới, đặc biệt là về những phong tục kỳ quặc, thậm chí hơi bất thường. Chúng tôi cùng xem bộ phim về tộc người Kayan ở Myanmar, nơi mà những người phụ nữ tôn sùng chiếc cổ dài. Những thiếu nữ với những chiếc vòng nặng trĩu được quần lên từ lúc còn rất nhỏ, và họ sẽ mang những chiếc vòng ấy suốt đời, trên chiếc cổ nghèo nghẹn một cách phi thực tại nâng đỡ một chiếc đầu nhỏ thó.

- Kỳ lạ, quan điểm của một số người về cái đẹp! - Tôi lẩm bẩm, nhấp một miếng cà phê pha lần hai.

- Thật vậy! - Mai gật gù.

Rồi cô giải thích thêm:

- Mà cậu có biết là thực tế, chiếc cổ không hề dài ra thêm, mà chính là trọng lượng của các chiếc vòng đã trĩu nặng đôi vai xuống!

- Thật tệ khi người ta cho rằng cổ dài là đẹp! - Tôi nói với vẻ mặt trầm trọng một cách bông đùa.

- Cũng như sẽ có người cho những chiếc răng quái vật của tớ là đẹp! - Mai bỗng cười.

Tôi im lặng một giây. Có một chút ngại ngùng nào đó len giữa không gian phòng trọ chật hẹp.

- Cậu đẹp chứ! - Tôi nói - Ít ra thì chắc chắn đang có một người, là tớ đây, nghĩ rằng cậu đẹp!

Mai nhìn tôi, không tin:

- Thật chứ?

Tôi thích Mai như một người bạn. Rất thích. Tôi chưa bao giờ cảm thấy thoải mái và thân thiết đến vậy đối với một cô bạn gái xinh xắn nào, với bất cứ một cô bạn gái nào. Tôi không yêu Mai, nhưng tôi đã nói thật những gì mình nghĩ trong lòng lúc ấy.

*

Tháng Sáu năm ấy, khi cái nóng bắt đầu lan toả trong không gian, và tôi đã bắt đầu lên kế hoạch đi chơi những nơi đâu cùng bạn gái thì Mai báo tin cô chuẩn bị đi du học. Biết tin đó, trong lòng tôi nổi lên điều gì gần như một sự giận dữ.

- Sao lại bất ngờ như vậy? Tớ chưa nghe cậu nó về chuyện đó một lần nào cả! - Tôi nói với âm điệu cao hơn thường lệ.

- Vì thực ra tớ cũng chưa chắc chắn... - Mai lúng túng giải thích.

Nhận ra vẻ mặt hăm hè của tôi, cô tìm cách nói đùa:

- Với lại, tớ phải tìm ra được bộ lạc nơi mà người ta xem hàm răng quái vật của tớ là xinh đẹp chứ!

Nhưng lời nói đùa của cô rơi tõm vào khoảng không lấp đầy bởi thứ hơi nóng tỏa ra từ một vùng Mặt Trời mùa Hè. Tôi bực bội như thể một đứa trẻ bị bỏ rơi. Tôi chưa bao giờ nghĩ Mai sẽ có lúc ra đi. Cô tồn tại tự nhiên bên cạnh tôi đến nỗi, nhiều lúc, tôi có một cảm giác có phần vô lý rằng chúng tôi sẽ là một cặp bài trùng mãi mãi không thể tách rời. Cô sẽ luôn giấu cọt những trò ngốc nghếch và si mê của tôi dành cho các cô gái. Và tôi sẽ luôn là người tán thưởng với những trò đùa, với câu nói khôi hài hoặc ngớ ngẩn của

cô. Tôi sẽ luôn có Mai, vì Mai sẽ không đi đâu cả, không yêu ai cả.

Chắc hẳn Mai yêu mình, tôi nghĩ một cách cẩu kính, và vì thế cô ta mới bỏ đi.

Cách suy nghĩ này phần nào làm tôi có cảm giác dễ chịu và hả hê. Tôi quyết định im lặng. Tôi biết hành xử của mình có phần trẻ con, nhưng không thể kìm được. Tôi quyết định xây cất một thành trì mới, lần này chỉ để ngăn cách tôi với Mai.

*

Ngày cô đi, tôi không ra tiễn. Nhưng Mai đã bất ngờ đến nhà tôi. Đi cùng cô là một lô lủ khủ các va-li túi xách. Cô nhìn tôi, nói đơn giản:

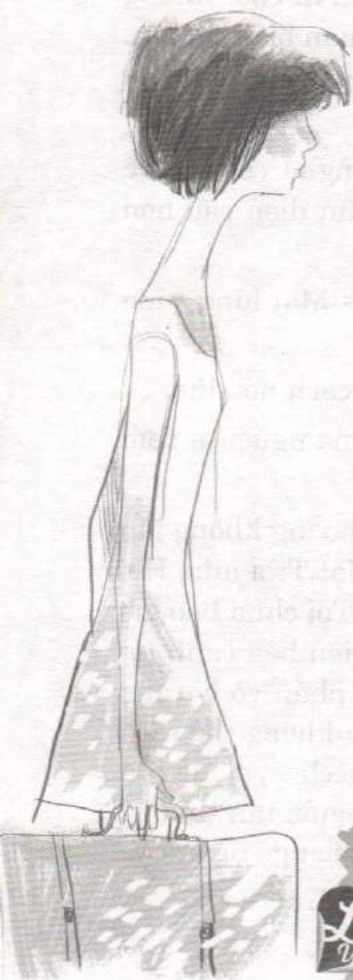
- Mình không ngờ cậu lại giận hờn đến thế đấy!

Tôi im lặng. Mai cũng im lặng. Rồi cô đi pha cà phê. Đồ đạc trong bếp nhà trọ của tôi, cô đã thuộc lòng. Tôi nghe tiếng lách cách ly tách. Tôi mở TV ngồi kiên nhẫn chờ đợi. Màn hình nhảy nhót một chương trình gì đó mà tôi cũng không rõ tên.

Hai đứa uống ly cà phê nóng và đắng. Chúng tôi không nói gì với nhau trong suốt năm phút. Năm phút không khí đông đặc. Tôi tưởng như mình có thể lấy khối không khí ấy mà nhào nặn thành một thứ gì đó.

*Yêu là khi bạn đang ôm
ai đó thật chặt trong
vòng tay mà vẫn thấy
như không đủ gần.*

**Lời
Yêu**

- Ít ra thì giờ mỗi khi tớ xem *Monster Inc.*, tớ sẽ nhớ tới cậu, Mike Wazowski! - Tôi nói, phá tan không gian im lặng dài như cả thế kỷ.

Mai bật cười. Tôi cảm giác như những bắp cơ trong người bỗng giãn ra như khi một làn nước ủa tới:

- Cảm ơn! Cậu đúng là fan hâm mộ cuồng nhiệt của tớ!

- Đúng vậy... - Tôi gật gù - Đúng vậy...

Tôi tiễn Mai ra cửa. Hôm nay Mai mặc một chiếc váy vàng giản dị và dễ thương. Trông cô như thể một cô gái mùa Hè. Tay xách chiếc va-li to, tôi cảm giác cô vừa đi về từ đâu đó, hơn là sắp ra đi.

Trước khi chúng tôi chào nhau lần cuối, cô nghiêng người, và đặt lên má tôi một nụ hôn.

Khác với tất cả những điều tôi từng tưởng tượng, đôi môi cô mềm và ẩm. Làn môi lướt nhẹ lên má tôi đúng hai giây, để lại một cơn sóng điện từ chạy dọc khắp cơ thể. Tôi không thể diễn tả cảm giác mình lúc đó. Nó giống như thể một điều bất ngờ không trông đợi bỗng dưng xảy ra, như tuyết vào mùa hạ, hay gấu bằng kẹo bông gòn.

Tôi chỉ có thể lắp bắp vài câu vô nghĩa gì đó để đáp lại.

Vậy là Mai đi, để lại một chiếc hôn kỳ lạ, một ly cà phê uống dở, một vài nếp nhăn trên cái gối ngồi cô ưa thích, và một khoảng trống mênh mang...

GA HỀ

[PHAN HỒN NHIÊN]

CHIẾC XE CON TỬ NGÀ RÈ LAO THẲNG
VỀ TRƯỚC, SUYT CHÚT NỬA ĐÂM SẦM
VÀO HAI NGƯỜI ĐANG BƯỚC THÔNG
THÁ TRÊN VÍA HÈ. HỌ GIẬT THÓT, LUI LẠI,
IM SỪNG.

KẾT

CỦ THẮNG XE THỎ BẠO KIẾN
CHIẾC XE TRƯỢT BÁNH GẮN HẾT BỀ
NGANG CON ĐƯỜNG, CHỖM BẬT
LÊN DẢI PHÂN CÁCH. RỐT CUỘC, NÓ
CHỈ QUAY NGANG GÓC VUÔNG VỚI
DÒNG XE ĐANG CHẠY CÙNG CHIỀU,
GÁC MỘT BÁNH LÊN RÌA GẠCH RỒI
DỪNG KHỊNH.

QUA LỚP KÍNH, HIỆN RA
MỘT GƯƠNG MẶT NHÌN
NGHIÊNG, KỶ QUẶC NHƯ
THUỘC VỀ MỘT GÀ HỀ.

Hầu như ai cũng muốn trở
thành vầng mặt trời làm
bừng sáng cuộc đời em, còn
anh thì làm vầng trăng soi
rọi em trong những giờ khắc
tăm tối nhất.

Lời
Yêu

1 Chiếc xe con từ ngã rẽ lao thẳng về trước, suýt chút nữa đâm sầm vào hai người đang bước thong thả trên vỉa hè. Họ giật thót, lùi lại, im sững. Cú thắng xe thô bạo khiến chiếc xe trượt bánh gần hết bề ngang con đường, chồm bật lên dải phân cách. Rốt cuộc, nó chỉ quay ngang góc vuông với dòng xe đang chạy cùng chiều, gác một bánh lên rìa gạch rồi dừng khựng. Qua lớp kính, hiện ra một gương mặt nhìn nghiêng, kỳ quặc như thuộc về một gã hề, với đôi kính râm gọng tròn và cái mũ ca-rô sụp xuống trán. Khi chiếc xe đã dừng hẳn, tắt máy, bộ mặt và một bàn tay của gã hề sát nhân vừa lao ra khỏi một vỏ xiếc kinh hoàng ấy bỗng áp chặt vào khoảng kính cửa. Về cấu kính pha lẫn hoảng loạn hiện rõ, tìm cách thoát ra khỏi không gian tù bức chật chội của chiếc xe. Đó chỉ là một chiếc hatchback loại nhỏ, mẫu xe phổ thông, dành cho việc di chuyển trong thành phố. Chỉ có điều, vị chủ nhân kệch cỡm của nó đã đổi màu sơn, biến chiếc xe thành một con bộ hung xanh vert bóng loáng. Và có lẽ, ấn tượng ghê sợ mà nó gây nên bắt nguồn từ sự biến hình kỳ dị này.

Hai người đi trên vỉa hè dừng hẳn, lặng xe quan sát mọi việc vừa diễn ra. Thực sự, không có va chạm nào. Tuy nhiên, âm vọng của tiếng bánh xe nghiêng vào mặt đường nhựa, mùi khói khô khốc vẫn bám vào các phân tử không khí cùng vẻ mặt lộ bạch khác thường của kẻ điều khiển xe

đã kịp gọi nên sự căng thẳng mơ hồ, ít nhất đó cũng là cảm giác bám lại trong Hưng lúc này. Anh nắm nhẹ khuỷu tay Minh, lên tiếng: "Chúng ta đi tiếp!". Cô gái trẻ vẫn đứng im, nhìn trừng trừng con bộ hung với cái kẻ tự nguyện chui vào bụng nó giờ đây đang giận dữ xoay xở để đưa xe xuống khỏi dải phân cách. Đôi kính hai bên cửa xe được điều khiển tự động từ bên trong để quan sát chung quanh đang xòe ra cup vào, khiến chiếc hatchback càng giống tình cảnh bị đất của con bộ hung vùng vẫy đôi cánh phụ, nhưng mãi mãi không thể nhấc mình bay lên vì thân hình đồ sộ nặng nề.

- Muộn rồi, chúng ta phải xuống tầng hầm trước khi người bảo vệ khóa cửa! - Hưng nhắc lại, thoáng mỉm cười khi nghĩ gã lái xe hợm hĩnh đã bị trừng phạt đáng kể - Sẽ không có gì trục trặc với cái xe ấy đâu, em đừng bận tâm!

- Người bên trong xe sẽ không sao chứ?

- Anh ta mới biết lái. Chắc chắn. Đây có thể xem như kinh nghiệm nhỏ.

- Làm sao anh biết điều đó? - Minh bỗng chăm chú.

- Vì anh từng lái xe.

- Nhưng anh đâu có xe! - Cô thốt lên.

Sự ngạc nhiên được bày tỏ bằng một nhận xét thuần túy sự thật, không hàm ý nhạo báng hay bất kỳ điều gì tương tự, Hưng biết. Anh ngoảnh nhìn chiếc xe kỳ khôi một lần nữa. Rốt cuộc, con bộ hung cũng tuột xuống, chậm chạp trườn vào đúng làn đường. Đột ngột như khi hiện ra, gã tài xế lại nhấn ga. Lão đảo đôi chút, rồi con vật có gắn động cơ cũng tan lẫn vào hàng ngàn cỗ động cơ khác. Biến thành một dòng chảy rầm rĩ, chen chúc, chúng cuộn cuộn trôi về phía bờ sông.

Cho tới khi cái xe mất hút, họ mới tiếp tục rảo bước dọc theo vỉa hè con đường với những cửa hiệu sầm uất. Anh nhận ra mình đi nhanh hơn. Thẳng hoặc dừng khựng, say mê ngắm một món hàng lạ mắt vừa mới trưng bày trong ô kính, cô gái buông tay khỏi anh. Giấu bàn tay khô lạnh

trong túi áo khoác, anh giữ nhịp bước đều đặn. Chỉ vài giây thôi, trong đám đông đang túa ra từ các cao ốc và trung tâm thương mại, Minh sẽ vượt lên, bắt kịp anh. Hoàn toàn chẳng có gì bất ổn. Chỉ có điều, sự thăng bằng trong anh không còn như cũ.

2 Theo một giao ước ngầm từ vài tháng nay, đến cuối tuần, Minh đón xe buýt qua văn phòng nơi anh làm việc. Rồi họ sẽ cùng về căn hộ phía nam thành phố. Được mua theo hình thức giao nhà thô, chủ nhân sẽ tự thực hiện phần nội thất, cho đến thời điểm này, mọi thứ bên trong căn hộ của Hưng đang đi vào giai đoạn hoàn thiện. Sau khi các đồ đạc thiết yếu đã đầy đủ, đến lượt những vật dụng nho nhỏ cần trang bị. Chúng hiện ra mỗi ngày, với tên gọi đơn giản hoặc kỳ khôi, nhiều đến mức anh cảm thấy bối rối. Đi nhiều, sống qua các vùng đất khác nhau trong những khoảng thời gian ngắn hạn, đời sống độc thân không để anh bận tâm đến các tiện nghi vật vãnh. Thế nên khi đối diện với các chi tiết cụ thể, cho thấy thay đổi thói quen sống là điều không thể lảng tránh, anh bỗng rơi vào trạng thái hồ nghi. Lẽ nào mọi nỗ lực của cuộc đời, lẽ nào sự ổn định tốt lành, rốt cuộc chính là sự gắn kết với những thứ thực ra không đáng giá? Phát hiện này khiến anh cười phá lên một mình, giận dữ phát điên. Tốt nhất là để mặc cho người sắp sửa chung sống lo liệu các chi tiết phức tạp. Việc duy nhất anh có thể làm mà không tự tổn thương là không ngừng làm đầy các thẻ tài khoản anh đã giao cho Minh nắm giữ.

Thoạt đầu, Minh khá hồ hững với viễn ảnh trở thành chủ nhân căn hộ. Cũng như anh, thói quen sống không trách nhiệm, nỗi sợ hãi phải ràng buộc với những điều cụ thể chưa bao giờ khiến Minh thấy dễ chịu. Nhưng, khi đứng im trước ngưỡng cửa căn hộ rộng lớn, cô thay đổi. Với cái nhìn thực tế của người làm thiết kế, cô đột ngột nhìn thấy những hứa hẹn hấp dẫn trong sự trống rỗng đang hiện ra trước mặt. Thay cho thói quen săn lùng sách hội họa hay băng đĩa cũ xưa trên các trang mạng, giờ đây cô

chuyển hướng tìm kiếm. Bằng thẻ visa của anh, cô đặt mua trên eBay một loạt đồ dùng nhà bếp hiện đại, các mẫu thiết kế vật dụng nhà tắm lạ lẫm, các tiện ích khó ngờ của những chiếc kệ modul tháo ráp...

Anh làm việc liên tục, nhận thêm các dự án phụ trợ, để đảm bảo các khoản tiền trong tài khoản luôn đầy. Mỗi khi một món đồ mới ship về văn phòng của cô, Minh gần như hét lên qua điện thoại, báo ngay với anh. Ngay cả khi gặp, cô vẫn nói không ngớt, mặt đỏ ửng. Họ cùng nhau tháo lớp bao gói, ngắm nghía chúng, đọc hướng dẫn sử dụng và mày mò thử nghiệm công năng. Hơn mọi chia sẻ cảm xúc, những hành động đơn giản gắn kết anh và cô ta với nhau theo cách đặc biệt. Thỉnh thoảng, khi chỉ còn một mình, ngắm nhìn căn hộ đang ngày một đầy thêm, chi tiết rõ ràng thêm, bất giác anh nhận ra anh đang quan sát chính cuộc đời mình, như một kẻ bộ hành tình cờ đứng trước khung cửa sổ xa lạ, nhìn vào cuộc đời riêng tư của một kẻ xa lạ.

Anh đã giữ sự bình thản suốt thời gian dài, cho đến khi con côn trùng màu xanh vert hiện ra. Chưa bao giờ anh nghĩ cần phải có thêm một đồ vật nào đấy. Nhưng Minh đã nhắc đến nó. Và anh sẽ biết cách để có được nó.

3 Từ cửa phòng giám đốc của công ty dược phẩm, tay trợ lý của tổng giám đốc đưa Hưng sang khu vực kế toán. Sau khi đưa ra vài câu khen ngợi trình tự về chất lượng bản dự án cũng như việc anh đã làm xong chỉ trong một tháng, gã ta hỏi dò xem anh muốn chuyển khoản hay nhận tiền mặt.

- Tiền mặt! - Anh đáp ngắn gọn.
- Bằng ngoại tệ được không? - Tay trợ lý hỏi thẳng.
- Càng tốt!

Khi nói, bỗng hiện ra trước mắt anh cái showroom với hàng chục chiếc hatchback ngay hàng thẳng lối, thiết kế nhỏ gọn, màu sắc trang nhã, từng chi tiết rõ nét đến mức có thể chạm tay vào. Cảm giác ngẹt thở khiến cơ mặt anh co lại trong tích tắc. Điều đó không thoát khỏi cặp mắt tinh ranh của tay quản lý:

- Có cần chúng tôi đưa về không?
- Tôi ổn. Cảm ơn!

Thực ra anh biết mình bất ổn. Cách đây một năm, hẳn anh sẽ không nhận viết dự án chương trình truyền thông cho một nhãn thuốc điều trị cảm cúm sắp ra thị trường.

Các kế hoạch dài hạn không cho phép anh chia sức vào đầu việc vụn vặt kiểu vậy.

Nhưng giờ đây, mọi thứ đã khác. Anh thực hiện một số dự án đến tay, với mức giá thấp hơn tầm của anh đôi

chút. Đổi lại, người thuê anh không đưa ra các đòi hỏi phức tạp. Chỉ cần anh hoàn tất đúng tiến độ hợp đồng là ổn. Điều này đơn giản. Thời gian là thứ anh muốn càng nén chặt càng tốt. Chỉ nửa năm, kế hoạch sở hữu một chiếc xe con càng gần hơn bao giờ hết. Những khoản kiếm được, anh không gửi vào thẻ mà cất riêng trong ngăn kéo bàn viết. Mừng tượng khoảnh khắc đưa Minh chìa khóa chiếc hatchback hay buổi sáng cuối tuần bày cho cô lái xe trong các con đường vắng vẻ, bất giác anh mỉm cười. Những mục tiêu cụ thể biến người ta thành kẻ trưởng giả. Sự thỏa hiệp luôn có nguy cơ biến thành thói quen, Hưng biết. Nhưng chúng cũng làm cho cuộc sống đôi chút ý vị và cũng đáng để trông chờ. Miễn đừng tự phân tích quá nhiều. Chỉ những đêm khuya làm việc, thắng hoặc rời mắt khỏi màn hình dày đặc chữ, anh nhìn lơ đãng qua cửa sổ. Màn đêm như lớp thủy ngân trắng sau lớp kính dày. Hiện lên lơ mờ một gương mặt xa lạ, chăm chú nhìn anh bằng đôi mắt trống rỗng, kiệt sức. Mất một lúc, anh sực hiểu đó chỉ là hình ảnh phản chiếu của chính mình.

Sau khi ký tên vào các loại giấy tờ, anh bình thản cầm lên chiếc phong bì. Ba ngàn đô. Anh quyết định sẽ không mở nó ra đếm trước nữ nhân viên kế toán có gương mặt vô cảm. Tay trợ lý có vẻ thất vọng khi anh bỏ qua hành động tầm thường này. Đưa anh vào tận thang máy xuống tầng hầm, hắn ta bồng vòng tay qua eo lưng anh. Dù cách lớp áo jacket, sự tiếp xúc kỳ quặc này vẫn khiến anh thoáng khó chịu. "Chào nhé!" - Hắn lên tiếng khi anh sắp sửa bước ra ngoài. Hưng không ngoảnh lại. Nhưng qua hình ảnh phản chiếu trong cánh cửa kim loại, anh nhận ra vẻ quen thuộc của gương mặt này. Khi bước trên con dốc thoải thoải xuống bãi lấy xe, anh chợt nhớ ra đó là bộ mặt của gã hề sát nhân điều khiển con bộ hung màu xanh vert. Thiếu đôi kính và chiếc mũ ca-rô kịch côm. Nhưng vẻ tươi tỉnh giả trá, sự can đảm bất chấp, và cả sự tàn nhẫn thì không thể nhầm lẫn.

4 Thời gian còn lại trong ngày, Hưng quay lại văn phòng làm việc cho đến tối. Các công sự chờ anh về để hỏi rõ thêm vài chi tiết trước khi chuyển dịch sang tiếng Anh. Trừ một số chi tiết cần chỉnh sửa cho rõ nét hơn, mọi việc diễn ra theo đúng tiến độ. Trừ vẻ căng thẳng và mệt mỏi hẳn rõ trên những gương mặt, không có gì đáng phải phàn nàn.

Thời gian giải lao giữa buổi chiều, một nữ nhân viên trẻ bỗng nói về dự định mua sắm khi được nhận tiền thưởng cuối năm. Những kế hoạch nghỉ ngơi hay du lịch bỗng được chia sẻ quanh bình cà phê và khay bánh mặn bữa xế. Không khí hoạt bát hẳn. Ở tâm điểm của các giọng nói chồng lên nhau, những tiếng cười thoải mái chốc chốc rộ lên, Hưng chỉ lắng nghe, mỉm cười. Một ai đó bỗng hỏi anh về kế hoạch cho riêng mình sắp tới. "Tôi sẽ mua một chiếc hatchback loại nhỏ!" - Anh thành thật. Không có ngạc nhiên nào. Điều anh nói lọt thỏm vào những thông tin khác. Với chung quanh, đó là việc đương nhiên. Hết thấy chung quanh cũng sẽ làm điều đó, khi đến một thời điểm nào đó. Phát hiện đơn giản này khiến anh lặng đi.

Anh rời văn phòng cuối cùng. Anh lấy áo jacket, đi ra bãi gửi xe. Lúc cho tay vào túi áo tìm chìa khóa, chợt anh nhận ra chiếc phong bì ba ngàn đô la đã biến mất.

5 Anh ngồi im trên băng ghế công viên, cách bãi gửi xe không xa. Vài cuộc điện thoại của Minh. Nhưng anh không trả lời. Đầu óc hoàn toàn tỉnh táo, anh rà soát lại những điều đã làm, cả những thứ anh đã đánh mất trong quãng thời gian gần ngủ khi dốc sức theo đuổi hình ảnh chiếc hatchback. Đám trẻ ồn ào gần đây đang tranh nhau một quả bóng da. Quả bóng chốc chốc bay về phía băng ghế, sượt qua. Đúng vào lúc Hưng không để ý nữa, thì quả bóng đập mạnh vào vai. Anh chậm rãi cúi nhặt nó. Bọn trẻ im bặt. Cầm trên tay một lúc, anh đột ngột ném trả quả bóng cho những đứa trẻ căng thẳng. Tiếng cười và cả

những tiếng tranh cãi lại vang lên, vô tư lự. Anh thông thả bước ra khỏi công viên.

Theo thói quen hơn nửa năm nay, anh không ngủ trước mười hai giờ đêm. Các dự án làm thuê đã hoàn tất. Không còn gì đòi hỏi bận tâm. Anh mở ngăn kéo. Các món tiền công nằm nguyên trong phong bì, khô khan, xa lạ. Điện thoại bàn làm việc vang lên đột ngột. Minh gọi.

- Em mới mua được món gì sao? - Anh nhận ra giọng mình vẫn bình thường.

- Không!

- Có chuyện gì vậy?

- Em đã rất sợ hãi! - Cô bỗng hét lên chói tai.

- Không có gì phải sợ! - Anh bình thản - Minh này, em có muốn sắp tới chúng ta đi đến một nơi nào đó không?

- Em muốn. Nhưng chúng ta có đủ tiền ư?

- Có đủ.

- Anh không sao chứ? - Minh hoang mang.

- Anh ổn.

- Nghe em nói đây. Chúng ta không cần nhiều đồ đạc. Không cần nhiều tiền. Cũng không cần đi du lịch... - Đầu máy bên kia run bần lên - Miễn là mỗi người được dễ chịu.

- Anh hiểu!

Anh gác máy, ngồi im bên cửa sổ. Gã hề bên trong tấm kính vẫn nhìn anh chăm chú. Nhưng hần dần lùi xa, cho đến khi tan biến vào bầu trời sâu thẳm.

P.H.N

NGƯỜI CHAY

[PHAN HỒN NHIÊN]

BỨC ẢNH ANH MUỐN TÌM THỰC RA TREO NGAY CẠNH CỬA SỔ. DÙ ĐƯỢC PHÒNG LỚN, GẦN NHƯ LỚN NHẤT SO VỚI CÁC BỨC ẢNH KHÁC, THÌ CŨNG KHÔNG THỂ ĐÒI HỎI CÁC CHI TIẾT TRONG NÓ SẮC NÉT. TUY NHIÊN, CÁC NHÂN VẬT TRONG ẢNH THÌ VẪN CÓ THỂ PHÂN ĐỊNH RÕ TỪNG NÉT MẶT.

CÔ GÁI TRẺ ĐÃ TIẾN ĐẾN, DỪNG SÁT SAU LƯNG ANH TỪ BAO GIỜ. GIƯƠNG MẶT CÔ TA GẦN NHƯ TRÙNG KHÍT VỚI NGƯỜI PHỤ NỮ TRONG ẢNH, THEO MỘT SỰ TÌNH CỜ GHE RỌN.

CHẮC CHẴN BÀ TA LÀ
NGƯỜI CHẾT ĐẦU TIÊN
TRONG BỌN HỌ!

CÔ BIẾT RÕ NHỮNG GÌ
ĐÃ XẢY RA? BẰNG
CÁCH NÀO?

ĐÔI KHI MỘT VÀI
THÔNG TIN TỰ
NHIÊN HIỆN RA
TRONG ĐẦU EM!

CÔ TỪNG ĐỌC QUA VỀ
NHÓM NGƯỜI MẤT TÍCH?

VẬY CÔ TÌM GÌ Ở ĐÂY?

KHÔNG GÌ CẢ!

Bắt đền anh đấy! Chẳng hiểu sao hình bóng anh cứ xuất hiện trong mắt bằng tâm trí em. Trả tiền thuê cho em đi, nhưng tiền đấy phải làm bằng những nụ hôn cơ!

Lời Yêu

1 Trạm nghỉ giống như cái lều gỗ được phóng to, với hai gian cân xứng. Bên trong vắng lặng. Dù vậy người đàn ông trẻ vẫn quyết định ghé vào để tiêu cho hết một giờ, khi chuyến tàu lên núi tạm dừng để chuyển khách và nhận khách. Không có quán cà phê như anh hy vọng, thậm chí máy bán hàng tự động cũng không. Kỳ thực, người ta sử dụng không gian này như một bảo tàng. Không một hạt bụi, hết thảy mọi hiện vật đều toát lên vẻ xưa cũ, thiếu vắng hơi người.

Đọc theo bức tường phủ gỗ, những khung hình treo san sát. Ngoại trừ một số bản đồ vẽ tay, phần lớn các bức ảnh chụp người và cảnh sinh hoạt ít nhất sáu mươi năm trở về trước. Chính giữa căn phòng, trên chiếc bàn tròn phủ thứ dạ xám bạc, một quyển tư liệu đóng bìa gỗ, lưu giữ các nghiên cứu cũng như một số bài báo viết về vùng đất có độ cao 2600 mét so với mặt biển. Trang báo được mở sẵn, đột nhiên lôi kéo sự chú ý của anh. Một bài báo viết về vụ mất tích của nhóm các nhà khảo cổ trong một chuyến thực địa. Phải nhiều năm sau, người ta mới tìm thấy họ, hay chính xác hơn là những gì còn lại của họ, trong một hẻm núi bí mật bị che phủ bởi những tán cây rậm rạp vươn ra từ vách đá.

Trong ánh sáng trắng đục chiếu xiên qua ô kính, những dòng chữ in kiểu xưa như một bầy kiến đen nối tiếp nhau,

rùng rùng băng qua sự kiện bi thảm. Trang giấy báo ố vàng, sắp bỏ vụn vì thời gian và thứ ánh sáng mờ ảm. Thế nên anh bỏ qua ý định lật sang một trang khác. Anh dừng lâu ở bức ảnh chụp nhóm người mất tích, to chưa đầy bàn tay. Một ô xám nhòe mờ. Sự hiểu có thể chính là một trong những khung hình được treo trên các bức tường quanh đây, anh đưa mắt tìm kiếm xem nó đặt ở nơi đâu.

Ở góc nhà, phía sau anh, có hai người đang đứng quay lưng lại. Anh giật mình. Họ đã bước vào khi anh chăm chú đọc bài báo. Họ đi cùng nhưng không quá gần nhau. Người đàn ông trung niên và cô gái trẻ. Bố và con. Người bảo trợ và nhân vật được bảo trợ. Hoặc thứ gì tương tự như thế. Dù sao thì cái nhìn thoáng qua cũng biết giữa họ có mối dây liên hệ đặc biệt. Không hẳn bởi trang phục du lịch họ mặc cùng hãng thiết kế đắt tiền hay đôi mắt cùng có ánh nhìn sắc bén hiếm thấy. Một điều gì khác mơ hồ, băng láng bao quanh hai con người ấy, giống như một câu đố đơn giản nhưng gọi lên cảm giác bất ổn nếu không giải được. Nhưng, cũng có thể chẳng có gì hết. Họ chỉ là hai du khách bình thường, như hàng ngàn du khách vào đầu mùa Xuân vẫn ưa thích đắm mình vào thời tiết trong lành trên dãy núi nổi tiếng, hay đi săn lùng cảm giác mạnh trên những đoạn đường đèo hiểm trở. Việc họ ghé vào đây chỉ là phút ngẫu hứng nằm ngoài chủ định. Chẳng qua không khí tù đọng trong bảo tàng nhỏ cộng với dư âm bài tường thuật trên trang báo nửa thế kỷ trước đã tạo ra trong anh ấn tượng sai lệch. Theo thói quen của người làm công việc thiết kế, chỉ tập trung vào những gì thực sự thiết yếu, anh nhanh chóng bỏ qua hai người lạ.

Bức ảnh anh muốn tìm thực ra treo ngay cạnh cửa sổ. Dù được phóng lớn, gần như lớn nhất so với các bức ảnh khác, thì cũng không thể đòi hỏi các chi tiết trong nó sắc nét. Tuy nhiên, các nhân vật trong ảnh thì vẫn có thể phân định rõ từng nét mặt. Và theo đúng kiểu những bức ảnh xưa cũ, đôi mắt các nhân vật luôn hướng về phía người xem, dù ở bất kỳ góc độ nào. Anh bước đến gần hơn, quan

sát kỹ. Đó là nhóm ba thành viên. Hai người đàn ông đội casquette. Người lớn tuổi quần quanh cổ tấm khăn len dày, khoanh tay trước ngực, hướng vào điểm nhìn mờ mờ bên tay trái mình bằng đôi kính không gọng. Người trẻ hơn mang trên vai chiếc ba-lô rất lớn, cao vượt đầu. Gương mặt điển trai nở nụ cười nửa giấu cợt, nửa mong đợi sự tán thưởng từ kẻ đối diện về tình trạng hoàn hảo vượt trội của mình. Nhưng ấn tượng hơn hết, khiến người ta không thể rời mắt chính là người phụ nữ duy nhất trong ảnh. Đứng giữa hai người đàn ông nhưng vẫn tách rời bằng cách tiến về trước một bước, bà ta nhìn thẳng vào ống kính. Trên khuôn mặt được viền bởi tấm khăn vuông quần che kín tóc, đôi mắt trở thành điểm nhấn mãnh liệt và đáng sợ. Chúng sáng rực, chứa đầy thứ tham vọng lớn lao cộng với một nỗi giận dữ ngấm ngấm nào đó. Bên dưới khung ảnh, chú thích cho biết bức ảnh được tráng rọi từ cuộn phim Kodak đen trắng, nằm trong chiếc máy ảnh Leica còn nguyên vẹn được tìm thấy của những nhà nghiên cứu tử nạn. Có lẽ trước khi tiến vào khu rừng rậm rạp bên dưới chân núi, họ đã quyết định chụp kiểu ảnh này, bằng chế độ cài đặt tự động. Tất cả đều theo đuổi ý tưởng, suy nghĩ hay tâm trạng khác nhau. Chỉ có điều duy nhất là không ai trong số họ có thể tiên đoán về chuyến đi sau chót của cuộc đời mình.

- Chắc chắn bà ta là người chết đầu tiên trong bọn họ!

Vang lên bên tai anh tiếng nói rành rọt, hơi khản đục của một người nhiễm lạnh. Nhìn thẳng vào khung hình, lúc này anh mới nhận ra trong lớp kính phản chiếu, cô gái trẻ đã tiến đến, đứng sát sau lưng anh từ bao giờ. Gương mặt cô ta gần như trùng khít với người phụ nữ trong ảnh, theo một sự tình cờ ghê rợn. Anh chậm rãi quay lại:

- Cô biết rõ những gì đã xảy ra? Bằng cách nào?

- Đôi khi một vài thông tin tự nhiên hiện ra trong đầu em!

- Cô từng đọc qua về nhóm người mất tích?

Cô gái nhún vai, phủ nhận thờ ơ.

- Vậy cô tìm gì ở đây? - Người đàn ông trẻ ngờ vực.

- Không gì cả!

Dưới vành mũ bê-rê hất về phía sau, đôi mắt đen thẫm của cô ta loé lên tia sáng tinh quái, rất nhanh, rồi tắt ngấm. Gương mặt nhỏ thó với gò má xanh xao và đôi môi có sắc đỏ thắm thái quá lại chìm vào sự bình lặng hoàn hảo.

Anh đưa mắt tìm người trung niên, bố của cô gái. Ông ta đã rời khỏi bảo tàng. Hẳn ông ta không tìm thấy gì hứng thú trong những bức ảnh và các món hiện vật ám màu thời gian. Cô gái hơi lùi về sau, một bên khuỷu tay chống lên chiếc bàn tròn, dáng vẻ lơ đãng thanh thoi. Quả lắc của chiếc đồng hồ treo trên khung cửa ra vào đứng im bất động. Anh luồn tay, tìm điện thoại nằm đâu đó trong chiếc áo khoác nhiều túi. Đường như đọc được ý định im lặng của kẻ đối diện, cô gái lên tiếng cho biết bây giờ mới 1 giờ 15 chiều. Vẫn còn 45 phút nữa, trước khi tàu tiếp tục chạy. Anh chợt hiểu, hai bố con cô ta không phải khách bộ hành. Cũng như anh, họ đi chuyến tàu lên khu nghỉ dưỡng nằm trên đỉnh rặng núi. Chỉ có điều họ mua vé ở khoang đắt tiền được phục vụ riêng, nên anh đã không nhìn thấy cả hai trong suốt hành trình. Tuy nhiên, ngay cả khi biết rõ như vậy, anh cũng không hề có ý định làm quen hay kết thân. Chẳng dễ làm gì một khi anh chỉ muốn được yên tĩnh, trong thời gian biến khỏi môi trường làm việc, không bản vẽ, không mô hình, không họp đột xuất, và quan trọng nhất, không va chạm với bất kỳ kẻ nào.

Anh xoa nhẹ hốc mắt. Mặt và môi anh khô khốc. Anh chợt nhớ ý định ban đầu, tìm một cốc trà nóng và đọc cho xong chương cuối cùng quyển sách bỏ túi bìa mỏng. Thật kỳ quặc là mình đã bỏ phí hơn chục phút, bị lôi cuốn vào một sự vụ chẳng còn ai đoái hoài, anh tự nhủ. Bước nhanh ra khỏi bảo tàng nhỏ, anh chẳng buồn tạm biệt cô gái vẫn đứng im lìm phía sau. Tuy nhiên, ngay khi mũi giày chạm vào thanh đồng chắn giữa bậc cửa, anh nhận ra một bàn tay kéo mình theo chiều ngược lại. Trước khi anh kịp hiểu xảy ra điều gì, đôi môi mềm mại đỏ thắm đã áp thẳng lên

Em có một món quà dành tặng
riêng anh, nhưng em cần phải
mượn vòng tay anh để làm
giấy gói quà.

Lời
Yêu

118
truyện dài Valentine

môi anh. Một tiếp xúc mềm mại nhưng mạnh mẽ, hồi thúc và nóng bỏng. Từ sự ngạc nhiên chờ đợi, anh rơi thẳng vào nỗi choáng váng, rồi sau đó là cơn đáp trả cuồng nhiệt. Tự động vòng quanh eo lưng cô ta, cánh tay anh ghì mạnh, siết chặt. Một sự đứt gãy đột ngột, khiến trạng thái cân bằng trong anh bị phá hủy. Nao bộ nghiêng lệch về một bên. Dương khí trong phổi bỗng chốc bị rút kiệt. Máu chạy rần rật trong huyết mạch. Chung quanh, những mảng màu u ám cũ xưa bỗng trở nên chói chang, đến mức mắt anh phải nhắm chặt. Xung động mãnh liệt. Cơ thể anh như sắp vỡ tung. Không! Anh mở choàng mắt, đẩy mạnh, rời xa cái thân thể đang tựa hẳn vào mình. Khi hôn anh, mắt cô gái vẫn mở trừng trừng, với đồng tử nở rộng, tối sẫm

như cặp côn trùng vừa ngoi lên từ lòng đất. Họ sững sờ nhìn nhau. Không kịp lấy lại hơi thở, anh hấp tấp quay lưng bước như chạy ra khỏi trạm nghỉ.

2 Cốc trà làm từ loại giấy trắng lác đác các sợi gỗ mỏng. Vành đai quần quanh thân cốc sậm màu hơn, có tác dụng giữ nhiệt cho thức uống bên trong và không làm người cầm bị bỏng khi nước quá nóng. Một thiết kế nổi bật của văn phòng nơi anh làm việc từ ba năm trước, đến nay vẫn tiếp tục được nhiều nơi mua bản quyền. Một trong các phần việc của anh cũng liên quan đến chiếc cốc này, với việc thiết kế các mẫu đai quần mới. Chẳng hạn, với một thương hiệu kem, nó sẽ biến thành quai xách để người ta mang đi. Còn với chuỗi tiệm cà phê Ý, nó có thể cài thêm những cái hộp tí hon đựng sẵn đường ít năng lượng, bột kem và ống hút. Rẻ hơn. Khác thường hơn. Nhiều hơn. Hấp dẫn hơn... Những yêu cầu đặt ra liên tục, bủa vây, buộc anh phải theo đuổi chúng từng ngày từng giờ. Ở một lẽ nào đó, công việc dần dần biến anh trở thành một kẻ im lặng và hơi giễu cợt. Con người, với những đòi hỏi nảy sinh bất tận, luôn khiến anh ngạc nhiên. Một số yêu cầu quả thực tốt đẹp và hữu dụng. Nhưng phần lớn đều xuất phát từ các mong muốn vô độ, phi lý, thậm chí điên rồ. Chung quanh đôi khi vận hành theo các động cơ mà anh không sao hiểu nổi. Tuy nhiên, người như anh chỉ được phép nhận biết, phân tích, mà không thể làm gì để chống cự con lũ quét đang cuốn phăng cả thế giới vào một nơi chốn ngày càng trở nên lạnh lẽo và hỗn độn.

Cốc trà trước mặt anh còn non nửa, bớt nóng nên có thể uống từng hớp dài. Từ khi bắt đầu đi làm, anh duy trì thói

*Không ai muốn trò chuyện
với anh - Không ai thích
anh - Không ai yêu anh -
Tên của em chính là
"không ai".*

*Lời
Yêu*

quen uống thứ trà nguyên chất, không thêm sữa hay chanh. Nó giúp anh tỉnh táo và tốt hơn trong việc kiểm soát bản thân.

Rời khỏi cái trạm nghỉ một cách vội vã, gần như chạy trốn, anh đi thẳng sang tiệm cà phê cạnh cổng vào ga. Người trung niên sang trọng đã ngồi sẵn ở đấy, giữa các hành khách đông đúc rì rầm trò chuyện. Ông ta đang đọc một tờ báo tài chính. Chỉ thoáng ngẩng lên nhìn anh, ông ta lại tiếp tục chú mục với bài bình luận đang dở. Tìm được một chỗ khá dẽ, anh đặt lên bàn quyển sách, sau đó đến quầy mua một cốc trà cỡ trung. Ngang qua bàn người trung niên, một lần nữa, anh có cảm giác tia nhìn sắc lạnh đặt lên lưng mình. Ông ta đang nghĩ gì? Ông ta có nhìn thấy việc vừa xảy ra giữa anh và cô con gái kỳ dị của mình hay không? Nét mặt bình thản bởi vì ông ta không hay biết, hay chỉ là thái độ kín kẽ của người được giáo dục tốt, không bao giờ phô bày xúc cảm nơi công cộng? Tuy nhiên, vài phút phân vân, rốt cuộc anh cũng gạt qua chuỗi câu hỏi khó chịu. Suy cho cùng, đó là vấn đề giữa những kẻ khác, không phải anh. Trà nóng trong cốc giấy và chương cuối quyển sách trình thám tức khắc giúp anh bong ra khỏi không gian mà anh đang hiện diện...

Anh uống nốt cốc trà. Qua miệng cốc, anh nhìn sang bàn người trung niên. Cô gái cũng đã có mặt. Người đàn ông đang cúi nửa người về phía trước, như cố gắng thuyết phục cô gái một việc gì đấy. Nhưng cô ta liên tục lắc đầu. Cái bê-rê đã tháo, để lộ mái tóc xanh sẫm, cắt ngắn trước trán và hai bên vành tai. Nhìn nghiêng, cô ta càng giống đứa trẻ bướng bỉnh, với vầng trán dô và đôi lông mày mờ nhạt chốc chốc nhăn lại khó chịu. Người trung niên đột nhiên ngưng nói. Những ngón tay đặt trên bàn của ông ta run nhẹ. Bất giác, chúng co lại, giận dữ, buồn bã, hoặc chấp nhận. Cô gái đối diện cầm lên hộp trái cây nghiền, bắt đầu uống bằng ống hút. Hai hốc má hóp lại. Đôi mắt vẫn thật trong trẻo. Sự tham lam bày tỏ vô tư lự. Một cảnh huống tương phản phổ biến của đời người. Tuổi già thông thái

nhưng bất lực. Tuổi trẻ tàn nhẫn và thờ ơ. Anh không thể rời mắt khỏi gương mặt cô gái sống động. Rõ ràng, cô ta biết anh ở đâu, nhưng không một lần cô ta đưa mắt về phía anh ngồi. Bất chợt, anh nhận ra người trung niên đang xuyên qua đám đông, nhìn thẳng vào mình.

Tiếng gọi loa bên trong ga, thông báo tàu chạy trong vài phút nữa. Những nhóm người rùng rùng di chuyển. Anh đứng dậy sau cùng. Ngang qua quầy giải khát, anh tấp vào, mua thêm một cốc trà nóng, loại có nắp đậy. Bấm máy tính tiền, tay pha chế kiêm đứng quầy bỗng hất cằm về hai cha con vị khách trung niên vừa đi qua: "Dù cô nàng rất trẻ, thì tớ cũng không bao giờ trông mong một quan hệ kiểu như thế!". "Kiểu gì?" - Anh khựng lại. Người đứng quầy đưa cho anh cốc trà, nhún vai: "Vợ và chồng!". Một lần nữa, trong vòng chưa đầy một giờ, anh lại rơi thẳng vào nỗi choáng váng. Giờ thì anh đã hiểu vì sao hai kẻ ấy vừa tương đồng, vừa cách biệt nhau đến vậy. Tay đứng quầy không tìm đủ tiền lẻ trả lại nên lục tìm trên kệ gỗ sau lưng, đưa bù cho anh một quyển sách sờn gáy có cái tựa là *Người chạy*, cười: "Viết về nhóm thám hiểm mất tích bảy chục năm trước. Nếu may mắn, khi đọc, cậu sẽ sờn gai ốc và dễ ngủ trong đêm đầu tiên trên đỉnh núi!"

Anh lên toa của mình vừa kịp tàu rùng rùng chuyển bánh. Tay trái đau rát. Các đầu ngón phồng rộp. Anh đã

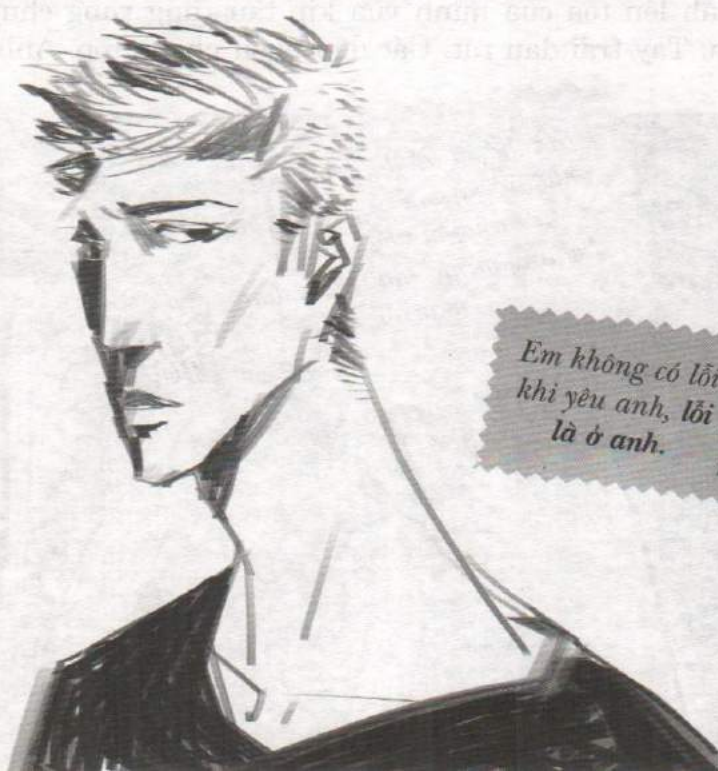
Tình yêu là khi "em/anh"
không còn tồn tại trong vốn
từ vựng của bạn nữa vì
"chúng mình" đã chiếm đóng
mất rồi.

Lời
Yêu

189
tặng đôi Valentine

cầm trực tiếp cốc giấy đựng thứ nước gần trăm độ C, quên lấy đai quần. Mẫu đai quần đem lại tiện ích và an toàn, do chính anh thiết kế.

3 Anh lại chạm mặt hai người du khách ở sảnh lớn, khi check in nhận phòng. Những người phục vụ hết sức tận tình với vị khách trung niên đặt phòng thượng hạng. Trái ngược với người đàn ông điềm tĩnh, cô vợ trẻ vẫn giữ vẻ mặt khó chịu, khăng khăng tự xách túi hành lý nhỏ trang trí sắc sỡ, không cho phép ai chạm vào. Giờ thì anh không còn ngạc nhiên gì nữa. Hầu hết những ai quyết định trải qua kỳ nghỉ mùa Xuân trên núi đều tập trung dồn về cụm khách sạn này. Qua hệ thống mạng hỗ trợ du lịch, anh cũng đã đặt trước một phòng hạng trung bình thuộc dãy phụ, phía sau tòa nhà lớn. Tuy vậy, việc cửa sổ nhìn ra cánh rừng bạt ngàn trên các sườn núi trùng điệp khiến người ta chẳng còn bận tâm đến việc một vài khe hở lùa vào phòng không khí lạnh cóng, hoặc những đợt gió thốc lên từ vực núi thường huyết lên tựa một bầu trời khổng lồ. Sau khi thay trang phục đi đường bằng bộ cánh dễ coi hơn, anh rời phòng. Anh muốn nhìn thấy đôi vợ chồng đặc biệt ấy. Chính xác hơn, cô gái trẻ kỳ dị đã thực sự trở thành một lực

Em không có lỗi
khi yêu anh, lỗi
là ở anh.

Lưu
Yêu

hút, khiến người ta khó thể ngồi yên. Điều này thì anh không phủ nhận.

Anh cầm quyển *Người chạy*, theo lối đi bậc thang, đến café Terrace, khu vực phục vụ ăn nhẹ và giải khát trong nhà lầu ngoài trời. Từ thung lũng lên, như một món trang sức pha lê, tiệm café xanh biếc bởi những bức tường và mái vòm kính in bóng bầu trời trong vắt, vốn chỉ có thể nhìn thấy ở độ cao trên hai ngàn mét so với mặt biển. Bên trong dường như khá đông. Mọi du khách đều muốn ăn chút gì đấy sau cuộc hành trình. Có một đốm đỏ giữa bức tường kính. Khi lên gần hơn, anh nhận ra đó là áo khoác của cô gái trẻ. Vợ chồng họ đã xuống café. Ông chồng tiếp tục đọc báo, còn cô gái thì áp trán lên kính, nhìn trùng trùng xuyên qua bức tường. Ánh mắt cô ta chăm chú đến mức anh không khỏi nghĩ rằng cô ta tìm kiếm, chờ đợi sự xuất hiện của anh.

Café đông hơn anh tưởng. Không còn bàn trống. Theo gợi ý của người phục vụ, nếu không ngại, anh có thể ngồi chung bàn với cặp vợ chồng kia. Anh đồng ý. Người trung niên gật nhẹ khi anh bước đến, còn vợ ông ta ngạc nhiên. Có lẽ cô ta không nghĩ anh lại bạo dạn đến vậy. Anh nhìn hai phần thức uống có trên bàn, quyết định gọi món ca cao nguyên chất giống như người trung niên. Cô ta nhăn mặt, nhận xét: "Một thức uống chán phèo!". Anh bật cười còn ông chồng cô ta gấp lại trang báo: "Em không thể tôn trọng lựa chọn của người khác ư?". Cô ta ngồi sâu vào lòng ghế: "Em không thể nói lên ý nghĩ thực của mình?". Sau đó áo jacket đỏ im lặng, hết sức buồn bình, dù hơn một lần, người trung niên tìm cách gọi chuyện với người đồng hành trái tính trái nết.

Một vài trao đổi giữa hai người đàn ông diễn ra theo chiều hướng dễ chịu. Về thời tiết mùa Xuân, vẫn còn rất lạnh nhưng ánh nắng hiện diện trên các sườn núi cho đến bảy giờ tối. Về những con đường mòn được hướng dẫn trong bản đồ sẽ dẫn đến khu bảo tồn rừng quốc gia. Về một đỉnh thác khởi nguồn dòng suối trắng xóa đang chảy trong

thung lũng, có thể nhìn thấy từ café này. Không quá dễ dặt, họ cũng chia sẻ một vài thông tin về bản thân mình. Người trung niên cho biết ông ta đang quản lý một công ty tài chính. Cô vợ trẻ vốn là con gái một cộng sự lớn tuổi. Ông và bố cô ta đã sát cánh bên nhau từ những ngày đầu tiên công ty vận hành. Khi vị cộng sự đáng kính qua đời vì bệnh hiểm nghèo, ông muốn duy trì cho cô ta một đời sống yên ổn, được chu cấp đầy đủ, đồng thời chấm dứt cuộc sống độc thân. Họ đã sống cùng nhau hơn một năm. Mọi thứ đều ổn thoả. Cô vợ tiếp tục học nghệ thuật ở một đại học ghi danh. Còn ông luôn bận rộn với công ty. Hết sức khó khăn, ông mới thu xếp để có vài ngày rảnh rỗi, đưa vợ đến đây nghỉ ngơi.

- Cô ấy cần được đi đây đi đó, gặp gỡ những người mới mẻ! - Ông ta mỉm cười - Còn với tôi, làm công việc quen thuộc trong môi trường quen thuộc chính là đang nghỉ ngơi! Còn anh thì sao?

- Anh ta làm nghề thiết kế. Điên rồ. Nhạc rock. Tự do. Ý tưởng. Tốc độ. Sự thừa nhận. Nói chung, tất cả những người thiết kế đều có

cuộc sống hay tuyệt! Anh ta sẽ nói như thế cho mà xem! - Jacket đỏ bỗng ngoảnh lại, xen vào một cách thân nhiên.

- Cô biết nghề nghiệp của tôi? - Anh thực sự kinh ngạc.

- Em từng đọc bài viết về các thiết kế xuất sắc của anh, và về chính anh, trên tạp chí *Style and Living*, số mùa Hè, năm ngoái.

- À, tức là cô có một trí nhớ tốt!

- Trong vô số thông tin tiếp nhận, cô ấy luôn biết mình cần phải nhớ gì!

- Người trung niên điềm đạm.

- Nhưng không để làm gì cả! - Cô ta cúi kính.

Người trung niên mượn anh quyển sách anh cầm theo, lật sơ qua vài trang. Ông ta dừng khá lâu ở các bức ảnh tư liệu đen trắng, nét mặt không biến đổi. Thậm chí ông ta còn chỉ cho anh xem ngọn núi nơi họ đang ngồi, được nhìn qua ống kính máy ảnh Leica của những nhà thám hiểm mất tích.

- Thật tồi tệ với một kết thúc như vậy! - Anh nhận xét khi cả hai xem lại bức ảnh chụp nhóm ba người, cũng là bức ảnh được phóng to, trưng bày ở trạm nghỉ.

- Tôi tệ không phải là cái chết. Mà là một cái chết không như mong muốn.

- Hai trong số họ còn quá trẻ. Ý ông là vậy?

- Phải. Họ chưa làm được gì nhiều. Rõ ràng, họ cũng chưa định cho mình một kết thúc như thế nào. Những ghi chép trong tư liệu cũng như các câu chuyện mà người về sau viết về nhóm thám hiểm phần lớn xoay quanh người lớn tuổi nhất trong cả ba.

- Ông biết nhiều về những người ấy?

Người trung niên tháo đôi kính trắng, hơi nheo mắt, giọng nói đều đều với sự giấu cợt mơ hồ:

- Tôi đã đọc quyển sách tương tự quyển anh đang đọc, hồi hai mươi tuổi, khi tôi một mình đi lên vùng núi này bằng mô-tô thể thao. Ở độ tuổi

ấy, mọi thứ đều để lại ấn tượng sâu đậm. Ấn tượng là vì không giải thích được. Tuổi tác sẽ khiến người ta dễ dàng tìm thấy các lời giải. Nhưng việc biết nhiều cũng là lý do mọi điều chung quanh đáng buồn hơn. Nhưng thôi, anh cứ tận hưởng thời gian nghỉ ngơi. Đừng bận tâm gì. Cho dù vụ mất tích của nhóm thám hiểm được xem là bi thảm, thì nó cũng có ích ở khía cạnh tạo nên một sự kiện, khiến rừng núi này trở nên giá trị hơn chỉ là một khu nghỉ dưỡng đơn thuần.

Bên ngoài bức tường kính, những vật nặng lìm dìm trên các sườn núi. Người đàn ông trẻ chào tạm biệt. Anh sẽ mua một hộp thức ăn của dân địa phương, về phòng và đọc quyển sách cũ. Cô gái trả lại anh quyển *Người chạy* vừa mượn xem, không nói một lời.

Về đến phòng, ngã lưng xuống giường, anh mới nhận ra giữa các trang sách có một mẩu giấy nhỏ, xé ra từ đai quần của một chiếc cốc giấy. Mẩu thư hẹn gặp, ngay đêm nay, 10 giờ. Cô ta sẽ đến tìm anh, ở căn phòng của anh.

Quyển sách cũ thực sự hấp dẫn. Câu chuyện được dẫn dắt hợp lý, kết hợp giữa những ghi chép tìm thấy của người lớn tuổi nhất trong nhóm thám hiểm, và việc phục dựng mối quan hệ giữa các thành viên. Một số giả thuyết về nguyên nhân vụ mất tích. Các phỏng đoán về sự tranh đua ngầm ngầm giữa hai người đàn ông một già một trẻ, vai trò của người phụ nữ duy nhất. Mọi phương án đều có vẻ đúng đắn. Chính vì thế, không thể đưa ra kết luận cuối cùng. Thời gian. Các dấu vết bị xóa nhòa. Những lời kể mâu thuẫn từ thân nhân của từng người mất tích. Tất cả đều bị phủ lên màn sương mù mờ. Đúng như lời gã pha chế khi trao quyển sách, câu chuyện được viết rất tốt, bởi những khoảng trống mặc nhiên, cho phép người đọc tự do suy nghĩ

và hình dung. Giữa những dòng chữ, hơn một lần anh sờ gai ốc bởi phán đoán của chính mình. Máy lúc như thế, anh nhìn sang màn hình điện thoại. Kim đồng hồ nhích dần đến 10 giờ. Không khí dần trở nên đặc sánh. Chuyển động chậm chạp của thời gian. Qua 10 giờ. Không có tiếng gõ cửa nào cả. Anh gấp quyển sách, nằm im, nhìn thẳng lên trần nhà.

Cô ta đang bày ra trò gì?

Vì lẽ gì một kẻ hoàn toàn xa lạ bỗng lao thẳng vào thời gian bình lặng của anh. Chỉ một vài động tác, cô ta đã làm cho mọi thứ xáo trộn?

Và tại sao muốn được an toàn, tránh xa mọi phiền toái đến từ thế giới hỗn độn, mà lúc này đây, anh lại mong chờ cô ta đến thế?

Nỗi thất vọng trĩu nặng trên lồng ngực. Cảm giác đau đớn tỏa ra từ các đốt sống, trườn đến cổ, rồi lan tỏa trong vùng xương sọ. Đột nhiên, anh nhận ra mình đang cảm nhận trọn vẹn trạng thái của một trong những nhà thám hiểm khi rơi xuống vực núi.

4 Anh ngồi chờ trong sảnh lớn. Vài phút nữa sẽ bắt đầu cuộc trekking theo con đường của những nhà thám hiểm mất tích, với sự dẫn đường của một người chuyên nghiệp. Đây là dịch vụ cộng thêm khách sạn dành cho khách của mình. Vì giờ khởi hành khá sớm, không có nhiều người hứng thú.

Em nghe thấy ai đó thì thầm gọi tên anh, nhưng khi quay lại, em chỉ thấy đơn độc mình em. Và rồi, em nhận ra chính là trái tim em đang bảo với em rằng: em nhớ anh.

Lời Yêu

Anh ra ngoài với người dẫn đường. Áo jacket đỏ hiện ra. Cô ta bước rất nhanh trên các bậc thang, phía sau là người đàn ông trung niên. Họ đều mặc ấm kỹ lưỡng, đi giày có đế bám, thậm chí mang theo cả gậy đi đường. Tất cả nhập bọn cùng nhau. Người dẫn đường nói sơ qua về hành trình, báo trước thời tiết ngày hôm nay, lưu ý một vài đoạn đường trên núi trơn trượt nguy hiểm vì băng chưa tan hoặc rêu bám dày.

Nhóm người đi thông thả trong ánh sáng ngày đang hửng. Anh tiến lên ngang hàng jacket đỏ, giữ nhịp bước cùng cô ta. Đội chiếc mũ casquette bằng nỉ ấm áp, người trung niên đi nhanh hơn, trao đổi đề tài nào đó với tay dẫn đường một cách hứng thú.

- Em đã không thể đến gặp anh tối qua, dù em rất muốn.

- Tôi đã chờ cô! - Anh không thể nói gì hơn trước sự thẳng thắn và thành thật.

- Em biết. Nhưng ông ấy mệt. Và em không thể bỏ ông ấy một mình.

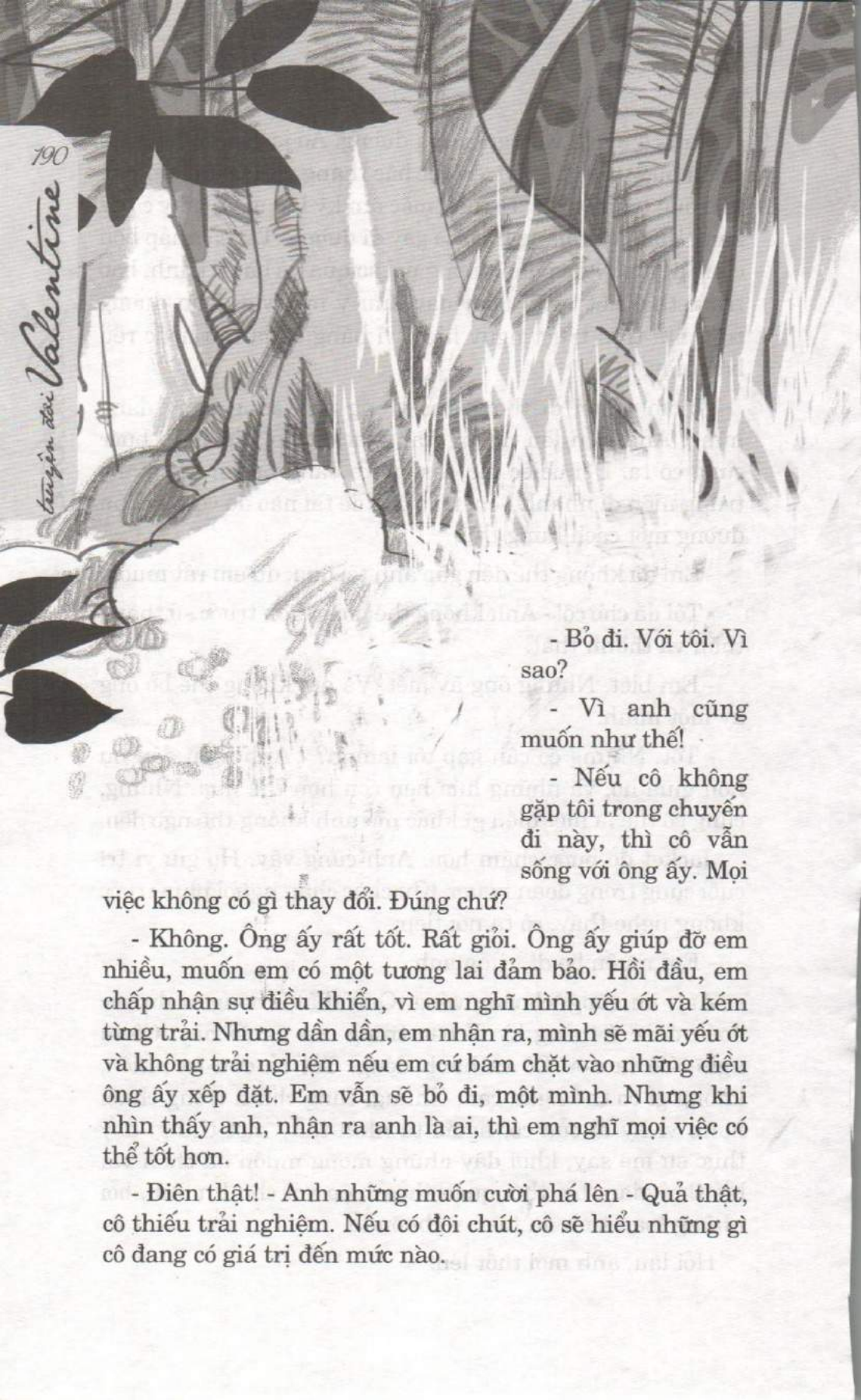
- Tốt. Nhưng cô cần gặp tôi làm gì? - Anh nghĩ đến nụ hôn giữa họ, và những hứa hẹn còn hơn thế nữa. Nhưng, cũng có thể là một điều gì khác mà anh không thể ngờ đến.

Jacket đỏ bước chậm hơn. Anh cũng vậy. Họ giữ vị trí cuối cùng trong đoàn người. Khi chắc chắn người phía trước không nghe thấy, cô ta nói tiếp:

- Em muốn bỏ đi, cùng anh.

Anh im sững, choáng váng. Quả thật, không ai đủ sức đoán được ý tưởng kỳ dị bên trong con người này. Cô ta nghĩ. Cô ta nói. Cô ta hành động. Tất cả đều tự nhiên, không gì có thể ngăn cản. Nhưng, cũng chính trong chuỗi hành vi kỳ dị của cô, người ta nhìn thấy một thứ gì đấy thực sự mê say, khơi dậy những mong muốn đã chôn vùi bởi thời gian, bởi thói quen thỏa hiệp với chính mình, bởi những toan tính an toàn và buồn tẻ.

Hồi lâu, anh mới thốt lên:

- Bỏ đi. Với tôi. Vì sao?

- Vì anh cũng muốn như thế!

- Nếu cô không gặp tôi trong chuyến đi này, thì cô vẫn sống với ông ấy. Mọi

việc không có gì thay đổi. Đúng chứ?

- Không. Ông ấy rất tốt. Rất giỏi. Ông ấy giúp đỡ em nhiều, muốn em có một tương lai đảm bảo. Hồi đầu, em chấp nhận sự điều khiển, vì em nghĩ mình yếu ớt và kém từng trải. Nhưng dần dần, em nhận ra, mình sẽ mãi yếu ớt và không trải nghiệm nếu em cứ bám chặt vào những điều ông ấy xếp đặt. Em vẫn sẽ bỏ đi, một mình. Nhưng khi nhìn thấy anh, nhận ra anh là ai, thì em nghĩ mọi việc có thể tốt hơn.

- Điên thật! - Anh những muốn cười phá lên - Quả thật, cô thiếu trải nghiệm. Nếu có đôi chút, cô sẽ hiểu những gì cô đang có giá trị đến mức nào.

Cô ta ngoảnh sang nhìn anh. Dưới vành mũ bê-rê, đôi mắt đen sẫm với các vệt sáng lấp lánh phản chiếu, như loài côn trùng cất cánh bay lên.

Lời nói tắt ngấm trong anh. Nhưng, đó cũng là khoảnh khắc anh hiểu, anh có thể làm tất cả, để giữ được một người như cô ta, ở cạnh bên mình.

Những cột ánh sáng rực rỡ lọc qua dải sương mù dày đặc. Lối đi xuyên rừng nhỏ và ngoằn ngoèo. Bóng người đồ dài, vắt qua các gò đất hoặc đứt đoạn khi ngang qua các miệng vực. Một vài quãng, khung cảnh bỗng tối sầm bởi các tán lá âm u. Mọi thứ chỉ còn hai màu đen và trắng. Thật lạ lùng khi nhận ra mình đang bước vào những bức ảnh trong quyển sách mang theo. Ở ngã ba, nơi phải quyết định tiếp tục đi lên đỉnh ngọn núi cao nhất hay rẽ sang gò đồi, đoàn người tách ra hai nhóm. Tay dẫn đường của khách sạn sẽ đưa mấy vị khách đi sang khu gò đồi lọt thỏm trong cánh rừng già, nơi hình vẽ totem của các bộ lạc bản địa được khắc trên những phiến đá tảng khổng lồ, được phát hiện bởi nhóm thám hiểm bảy mươi năm trước. Ái ngại nhìn cặp vợ chồng giàu có và người đàn ông trẻ có vẻ mặt lạnh lùng, tay dẫn đường khuyến cáo:

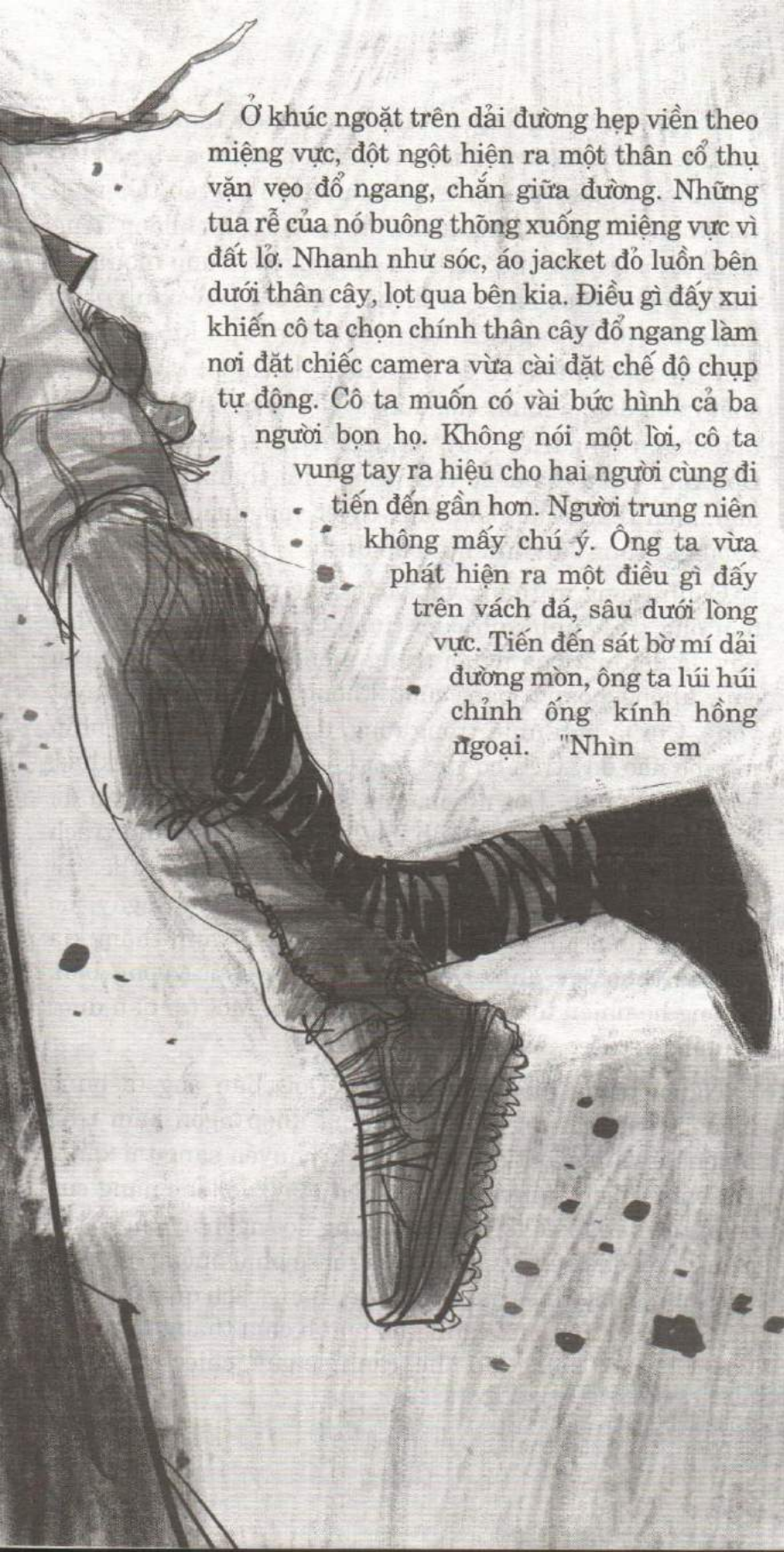
- Không mấy ai đi lên đỉnh núi vào mùa Xuân. Băng đang tan. Một vài đoạn sạt lở vì nước chảy xiết. Có một số đoạn hiểm trở rất chóng mắt nếu nhìn xuống khe núi hẹp. Thêm nữa, ai cũng biết, ở con đường ấy, đã...

- Đã xảy ra vụ việc của nhóm thám hiểm! - Người đàn ông trẻ tiếp lời, mỉm cười.

Tay dẫn đường gật đầu, rùng mình. Không ai nói gì thêm. Hai nhóm chia tay, tiếp tục con đường của mình.

Áo jacket đỏ hăm hờ đi trước. Cô ta sử dụng GPS định vị và dò đường, liên tục chụp ảnh bằng chiếc Canon cầm tay. Hai người đàn ông đi sau, cách cô ta mười mét, bước

thong thả hơn. Người đàn ông trẻ không thể rời mắt khỏi đốm lửa sống động phía trước. Còn trong túi hành lý mang theo của người trung niên có một chiếc ống nhòm hồng ngoại. Ông ta thì thoảng sử dụng nó quan sát đỉnh núi đối diện cũng như vài dòng suối chảy cuộn cuộn theo các vách đá dốc đứng. Đế giày có đinh bám bằng cao su của anh lún sâu vào đám lá mục bở vụn. Những tán cổ thụ bất động. Chỉ có tiếng ngân của sự im lặng loang đi trong làn không khí loãng mỏng.

Ở khúc ngoặt trên dải đường hẹp viền theo miệng vực, đột ngột hiện ra một thân cổ thụ vạm vỡ đổ ngang, chắn giữa đường. Những tua rễ của nó buông thõng xuống miệng vực vì đất lở. Nhanh như sóc, áo jacket đỏ luồn bên dưới thân cây, lọt qua bên kia. Điều gì đấy xui khiến cô ta chọn chính thân cây đổ ngang làm nơi đặt chiếc camera vừa cài đặt chế độ chụp tự động. Cô ta muốn có vài bức hình cả ba người bọn họ. Không nói một lời, cô ta vung tay ra hiệu cho hai người cùng đi tiến đến gần hơn. Người trung niên không mấy chú ý. Ông ta vừa phát hiện ra một điều gì đấy trên vách đá, sâu dưới lòng vực. Tiến đến sát bờ mé dải đường mòn, ông ta cúi húi chỉnh ống kính hồng ngoại. "Nhìn em

194
tuyên đời Valentine

này!" - Tiếng gọi đột ngột vang lên, xé toạc tấm màn tĩnh mịch bao trùm. Người trung niên giật mình, xoay người lại. Túc khắc, để giày ông ta trượt mạnh trên lớp rêu tiếp màu với phiến đá dốc. Cái ống nhòm lẩn lộn, rơi không tiếng động. Trong chớp mắt, cả thân hình người trung niên tuột xuống miệng vực. Phản xạ chóng vánh của bộ óc tinh nhạy khiến ông ta, trong tích tắc nguy khốn, vẫn kịp đưa tay tóm lấy một nhánh rễ cổ thụ buông lơ thiên, tay kia búi chặt mỏm đá nơi mình vừa đứng. "Nhìn em này..." - Trong tiếng ngân vọng trả từ đáy vực, người trung niên cúi xuống. Đôi kính trắng bám hờ trên sống mũi thanh mảnh tuột hẳn, biến thành hai đốm sáng tuyệt vọng, đảo nhẹ rồi rơi xuống khoảng sâu hun hút bên dưới.

Cảnh tượng in thẳng vào vũng mạc mở căng của người đàn ông trẻ. Hình ảnh cuối cùng, chiếu hắt lên anh lúc này, là đôi mắt của người trung niên. Đôi mắt không cầu cứu, không hoảng loạn, cũng không đau đớn hay tuyệt vọng. Chỉ là ánh nhìn trống rỗng, đặt vào một điểm nhìn mù mờ nào đấy trên bờ vực. Một kẻ khác. Là một kẻ khác, bên ngoài mình. Đột nhiên, anh hiểu, mình có thể rời đi. Anh được phép chạy nhanh, bỏ lại sau lưng những trách nhiệm mà ngoài anh, không ai hay biết. Và như thế, cái thân thể trong chiếc jacket đỏ kia, cái bộ óc vừa ngây thơ vừa tinh quái lẩn khuất bên dưới mái tóc xanh thẫm kia vẫn sẽ thuộc về anh. Dễ dàng. Không chút vương bận. Không hề phiền toái. Chỉ là một tai nạn. Một tai nạn được cảnh báo trước.

Người trung niên vẫn im lìm. Đôi chân ông ta bung biêng trong khoảng không. Những khớp ngón bám trên phiến đá và rễ cây từ trắng bệch đã chuyển sang tái xanh. Dù bám chắc đến mấy, nỗ lực đến mấy, với sức nặng của thân thể đang kéo trĩu xuống, những đốt ngón ấy chỉ có thể cầm cự tối đa thêm vài phút nữa rồi sẽ phải buông rời. Anh chợt nhìn thấy chiếc mũ casquette. Bằng cách quái quỷ nào đấy, nó mắc trên một cành khô mảnh chia thẳng ra miệng vực. Chỉ một luồng gió nhẹ, cành sẽ gãy, chiếc mũ sẽ rơi

xuống, sẽ biến mất dưới những tán lá rậm rạp lưng chừng vách núi. Ý nghĩ đột nhiên khiến anh nhận ra mức độ kinh hoàng của tình huống trước mặt. Anh lao đến, nằm phục trên mặt đường. Tôm chặt cánh tay và cổ áo người trung niên, anh gắng sức kéo mạnh lên. Không thể. Thậm chí, anh còn bị kéo tuột theo khối trọng lực sắp rơi xuống vực. Đốm lửa vẫn chập chờn trong tầm mắt. "Đến đây!" - Anh gào lên. Thoát ra khỏi trạng thái tê liệt, jacket đỏ cũng loạng choạng chạy đến. Cùng với anh, cô ta tóm chặt cánh tay đang bám vào rễ cây của người trung niên. Dùng hết sức lực, họ kéo ông ta lên khỏi miệng vực.

5 Người đàn ông trẻ check out khách sạn. Còn hai tiếng nữa mới đến giờ tàu chạy. Anh đi bộ một mình ra ga. Thời gian nghỉ trên núi đã hết. Đến lúc anh trở về thành phố ồn ào, với văn phòng, với những công sự mà anh có thể nhớ chính xác tên từng đầu việc họ nhận mỗi dự án, nhưng lại không sao nhớ nổi tên thân mật của họ. Nhưng ít nhất, đó vẫn là một thế giới an toàn, bằng phẳng, nơi anh có thể kiểm soát những sự kiện đang và sắp diễn ra. Trong thế giới ấy, không có các khúc quanh và vực thẳm đột ngột.

Ở café tự phục vụ trong ga, anh mua cốc trà nóng, uống chậm rãi, đọc nốt vài mươi trang cuối quyển sách về nhóm thám hiểm, lại rơi vào vài ảo giác sai lệch về thời gian. Quãng ngày ở trên núi hay việc đọc quyển sách này khiến đôi khi anh ngỡ mình đang ở thời điểm bảy mươi năm trước. Hoặc có lúc nhìn qua cửa sổ phòng khách sạn, anh nhận ra mình đang chờ đợi sự xuất hiện của một, hay cả ba người từ nhóm thám hiểm mất tích. Nhưng thường sau thời khắc chuyển dịch giữa những điểm gặp khúc ấy, anh ngồi im, suy nghĩ về thời gian sống của chính mình. Về những thứ đã chọn và cố gắng đạt được. Về những thứ vì không lựa chọn nên anh sẽ vĩnh viễn mất đi.

Trang cuối cùng của *Người chạy* đã hết. Anh gấp nó lại, đặt lên kệ gỗ đóng dọc tường, đẩy chặt những quyển sách mà dân du lịch để lại cho người đến sau. Sẽ lại có vài người

đọc quyển sách này, tự đặt ra những phỏng đoán, liều lĩnh thử đi con đường của những kẻ mất tích. Người ta sẽ không bao giờ xác định nổi nguyên nhân trực tiếp vì sao cả ba nhà khảo cổ rơi xuống vực, nhưng có một điểm anh tin lời người trung niên, khi họ cùng đi trên con đường mòn lên núi: Không ai có thể gài bẫy người trưởng nhóm khảo cổ. Với ông ta, cú rơi xuống vực núi không phải tai nạn. Ông ta chủ động lựa chọn một kết thúc kiểu như thế...

Đột ngột cuối cùng nhắc hành khách lên tàu. Anh đứng dậy, nhìn xuyên bức tường kính. Những ngọn núi xanh thẳm. Bầu trời không một gợn mây. Vài vệt thác trắng nổi bật trên vách đá sẫm. Hình bóng phản chiếu của chính anh, chuyển động chậm rãi giữa khung cảnh ấy, tiến dần về lối dẫn lên tàu. Đột nhiên, ở góc cuối khung hình, hiện ra một đốm đỏ chuyển động. Một người đang chạy. Cái mũ trùm sau áo jacket của cô ta phồng lên trong gió. Cô ta tiến vào sân ga, đưa mắt nhìn quanh, khựng lại khi nhận ra anh. Đưa cho anh túi hành lý nhỏ vẽ những hình thù sặc sỡ, cô ta nói nhanh trong hơi thở hộc lên:

- Ông ấy bảo em phải chạy, nếu không muốn muộn chuyến tàu của mình!

- Được rồi. Chúng ta lên tàu thôi!

P.H.N

Khi yêu ai, đừng viết tên người ấy vào hình trái tim mà hãy viết vào hình tròn. Bởi hình tròn không có điểm bắt đầu lẫn điểm kết thúc. Bạn chẳng biết khi nào tình yêu bắt đầu và không có hồi kết thúc sẽ tốt hơn.

Sân bay luôn khiến hồn tôi rung rinh! Chốn
đấy, bao chia ly. Chốn đấy, bao đoàn tụ. Chốn
đấy, bao kỷ ức dừng lại phía sau. Chốn đấy, niềm
tin về ngày mới tươi sáng được cất cánh.

Vào một chiều tháng 12 hồi hỏ, tôi đứng giữa
một sân bay mênh mông, quan sát dòng người
cuốn đi trong nhộn nhịp. Chàng trai, cô gái.
Thanh niên xinh đẹp đeo tai nghe, trầm mặc trong
cõi âm nhạc của riêng mình. Nữ tiếp viên hàng
không yêu kiều, đôi mắt cứ man mác. Ông già Tây
lặng lẽ bên kiện hành lý. Muôn vàn người.

Tôi tưởng tượng...

Và tôi chợt hình dung, cuộc sống như được đan
dệt bằng...

NHỮNG BÍ MẬT MİM CƯỜI

[PLOY]

Nếu em đứng
trước gương
cùng 11 đoá
hồng, em sẽ
nhìn thấy 12
điều đẹp đẽ
nhất thế gian.

CHECK-IN

1. TRÁCH

ANH CỬ TÌM. CÔ CỬ TRÓN.
CÓ CÁI KẾT NÀO KHÔNG TÀN
NHẪN? CÓ KHÓI ĐÁU NÀO
KHÔNG VƯƠNG VẤN ĐÔI
MÁNH QUÁ KHỦ?

Trong tình yêu, điều con
trai quan tâm nhất là số
lượng những mối tình,
còn điều con gái quan tâm
nhất chính là chất lượng
của mối tình.

Lời
Yêu

199

thiên đại
Valentine

Chàng trai hót hải chạy lẫn vào đám đông ở sảnh tiền
đưa. Tiếng khóc cười nhộn nhạo. Tiếng chào nhau. Tiếng
hứa hẹn. Anh lơ lửng giữa bao la người, quay trái quay
phải, mắt nôn nóng tìm một bóng hình. Anh len thân giữa
người và người, dáo dác muôn hướng...

Thời gian tích tắc trôi. Người đi, kẻ về. Người ra, kẻ vào.
Chàng trai lạc lõng giữa những thân yêu và tiễn biệt, ánh
mắt hóa màu vô vọng. Anh khép mi, lặng lẽ chờ cảm giác
lực bất tòng tâm thấm dần vào tâm dạ. Rồi anh quay đi.

Cô gái bước khỏi góc khuất của chiếc cột lớn, sau bao nỗ
lực trốn ánh tìm của chàng trai. Cô dõi theo tấm lưng anh
ẩn hiện sau màn người, dần mất hút... Mắt cô không ướt,
nhưng đôi mi cứ nặng nặng. Cô quay đầu, lẳng lặng kéo va
li vào khu thủ tục xuất cảnh.

Ngay ngưỡng phân cách đi và ở, một bàn tay vội vã và
mạnh mẽ chộp lấy cổ tay cô. Chưa tròn một chớp mắt -
chẳng đủ cho cô rành mạch cảm xúc trong lòng: Ngỡ ngàng,
hoảng sợ hay hoan hỉ. Chưa tròn một chớp mắt, cô đã quay
lại, chìm vào đôi mắt mừng rỡ của chàng trai.

Chàng trai thở một luồng rất nhẹ, trút hết căng thẳng
khỏi lồng ngực. Anh soi bóng trong mắt người yêu - "Ờ..."

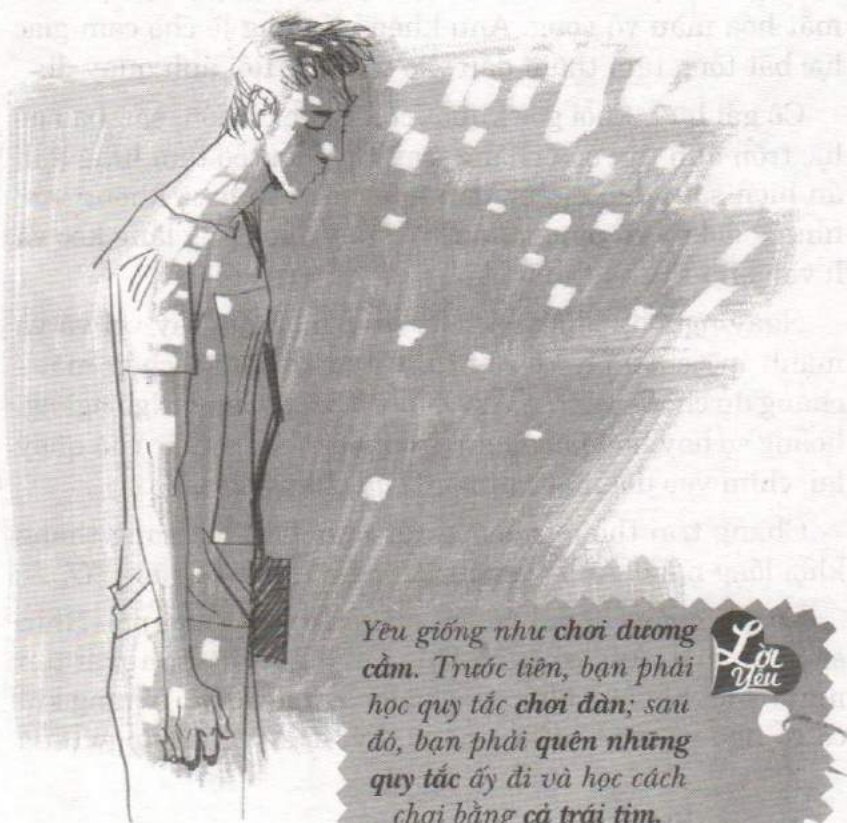
Cô gái nhón chân, hôn lên môi anh, chặn câu nói. Nhìn
sâu vào mắt anh, cô trầm lặng vài giây xác định trái tim
mình. Một khoảnh khắc, cô yếu lòng muốn ở lại. Nhưng khi
cô cố nhớ về ngọt ngào xưa cũ, ký ức đã bị một ngọn lửa

thieu rụi thành tro. Chỉ còn cảm giác trống rỗng và xa lạ khi sáng sáng chải đầu trước gương vẫn bóng rât.

Yêu anh, cô nhún nhường và chịu đựng. Yêu anh, cô đánh đổi và đánh mất. Yêu anh, cô càng lúc càng nhớ nụ cười bùng sức sống thuở chưa quen nhau. Cô chọn chấm dứt, dù mỗi ngày phải thức giấc trong mệt mỏi vì não và tim lệch nhịp. Cô chọn chấm dứt, dù chưa thể hình dung phía trước không có anh sẽ thế nào. Cô chọn chấm dứt, bất chấp giác quan thứ sáu mách bảo anh có thể mãi mãi đi lại trong tim cô. Cô chọn chấm dứt, chỉ rõ ràng duy nhất một điều: Cô không thể tin anh. Đã quá đủ!

"Em đi!" - Cô kiên quyết mà nhẹ nhàng rút tay khỏi cái nú giữ của anh.

Sân bay chiều cuối năm... Cô gái tan vào ánh dương đang chảy tràn trong khu xuất cảnh. Chàng trai thần thờ, trân mắt nhìn một điều quý giá vượt khỏi tay mình, rồi loảng xoảng xuống nắng.

Yêu giống như chơi dương cầm. Trước tiên, bạn phải học quy tắc chơi đàn; sau đó, bạn phải quên những quy tắc ấy đi và học cách chơi bằng cả trái tim.

Lời Yêu

2 HỨA

CÔ THUỘC VỀ
MỘT THẾ GIỚI
LỚN, NHƯNG
TRƯỚC MẸ, CÔ
VẪN THẬT BÉ
BỎNG.

Đôi khi chúng ta hay nói:
**"Tôi luôn mong bạn hạnh
 phúc"**. Nhưng từ sâu thẳm
 trái tim mình, chúng ta
 vẫn muốn là **hạnh phúc**
 của họ...

Lời
 Yêu

Đêm Giao thừa. Chiang Mai - Đóa hồng phương Bắc của Thái Lan.

Dòng sông chảy quanh thành phố phản chiếu lung linh vạn ánh đèn lấp lánh, trông như chiếc khăn choàng kim tuyến khổng lồ quấn ấm cho Chiang Mai ngày Đông. Chợ đêm trung tâm người kéo nườm nượp, không gian nổ bùng nô nức. Trong nhà hàng trên tầng cao nhất của khách sạn nằm sao bên sông, rộn ràng tiếng dao nĩa chạm leng keng, tiếng cụng ly, tiếng chúc tụng, tiếng cười nói. Chỉ bàn ăn hai người cạnh cửa sổ như thuộc về một thế giới khác, phẳng phát tĩnh lặng.

Cô gái trẻ tiếp những món ngon nhất cho mẹ. Mái tóc mây hất bên vai, son môi cam tươi đúng mốt, ánh mắt sắc sảo, váy lụa màu ngà đài các - hình mẫu chuẩn của phụ nữ trẻ hiện đại và thành đạt mà xã hội vẫn ca tụng. Mái tóc người mẹ đã điểm mấy phân bạc. Bà nhẹ cười mỗi khi con gái hoàn thành phần giới thiệu ngon-bổ-lạ của từng món. Nhìn mẹ cười cô cũng nhoẻn môi, khoe nụ cười thừa hưởng từ bà - duyên dáng và hồn nhiên. Bất giác, cô thấy mình vẫn thật bé bỏng: Bao tháng năm qua, dù chuyện nhỏ hay lớn, cô luôn cố gắng hoàn thành thật tốt để làm vui cha mẹ. Nụ cười của hai đứa sinh thành là phần thưởng lớn nhất, là động lực để cô nỗ lực đạt được cái này, vươn lấy điều kia. Nhưng giờ đây, cô chỉ còn mỗi nụ cười của mẹ.

Người mẹ âu yếm nhìn con liên thoảng về món cua vừa đem ra. Mắt cô rực sáng như tinh tú. Đôi mắt sâu, to, biết nói biết cười rất đẹp - đường nét nổi bật nhất của chồng bà vẫn còn sống động trên thế gian. Bất giác, bà nhìn sang

cạnh bàn trống giữa hai mẹ con, chạnh buồn. Bằng giờ này năm trước...

Người mẹ lại quay sang con gái. Cô gái nhỏ của bà luôn đĩnh đạc và khôn ngoan, luôn quá tham vọng, luôn đi quá nhanh - bà biết cô như thế vì muốn sớm đem cho cha mẹ những điều tốt nhất. Bà chẳng đồng ý quan điểm ấy - lấy vật chất thể hiện tình cảm, nhưng chỉ khuyên nhủ vài lần. Bà để cô được yêu thương theo cách bản thân vừa ý. Có những việc chỉ cuộc đời mới có thể mách bảo cô, lời dạy của cha mẹ khó mà thấm thía.

"Mẹ đừng nghĩ nhiều về bố quá. Bố ham đi đó đi đây, chắc giờ đã lái máy đi trượt tuyết ở trời Âu rồi!"

"Không, mẹ đang nghĩ về con. Khi nào thì con sẽ du lịch và ngồi ăn thế này với một chàng trai, chứ không phải với mẹ?" - Người mẹ cười dịu dàng, bỗng như thấy hình ảnh của vài mươi năm trước.

"Con thuộc về một thế giới lớn" - Cô gái nhìn lên bầu trời - "Phụ nữ sớm vướng bận chồng con khó mà thăng tiến. Con không muốn tốn thời gian yêu đương lung tung. Yêu là cưới, chuyện của nhiều nhiều năm nữa".

"Tuổi trẻ không yêu thì lãng phí! Tuổi trẻ nên bùng bột, ủy mị một chút, có cái để nhớ, có cái để nuôi tiếc".

Cô gái nhìn xoáy ngọn nến trên bàn, suy ngẫm giây lát. Ký ức chập chờn vây lấy cô. Những tháng ngày xao xuyến, những giờ phút điên rồ, những khoảnh khắc vui lên mây và đau nát lòng - cô đã trải qua không ít, nhưng chưa từng

chia sẻ cùng cha mẹ. Cô thấy ngượng nếu phải tự thú sự lớn của mình. Cô càng chẳng muốn cha mẹ buồn khi biết có người từng không trân trọng "nàng công chúa" họ nâng như trứng hứng như hoa. Và vẫn như mọi lần, cô quyết định chôn kín chuỗi bí mật của mình. Cô đoán, biết đâu mẹ đã lơ mờ nhận ra điều cô muốn giấu, bởi bà cũng từng có một tuổi trẻ mà cô không biết đến.

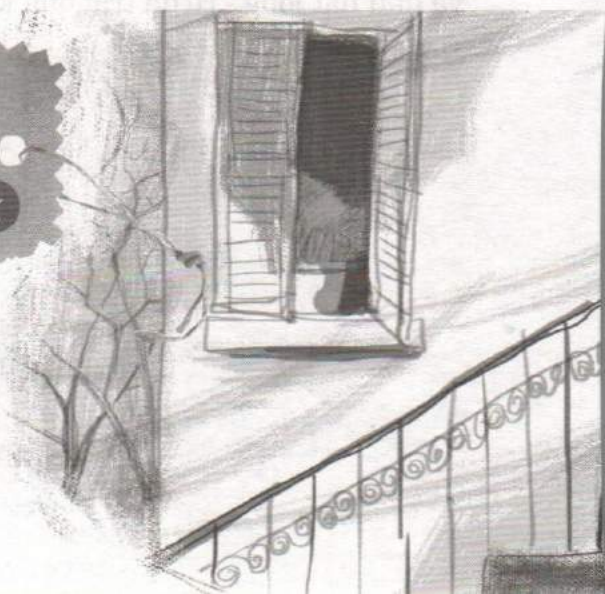
"Cười, để có người bên mình trải qua khó khăn, rồi cùng nhau tận hưởng hạnh phúc. Nhưng bố bỏ đi quá sớm. Con xin lỗi, nhưng có lúc con nghĩ đấy là một vụ đầu tư lỗ. Đến ngày được hưởng thành quả thì mẹ phải bước một mình trong nhớ nhung và kỷ niệm" - Cô gái mông lung nhìn ra khoảng không ngoài cửa sổ - "Có sao người ta cưới nhau?"

"Mình đi, mình ngã rồi đứng lên, mình thành công và thất bại, mình sung sướng và khổ đau..." - Người mẹ dạo bước qua những trang ảnh vô hình - "Những thời khắc đó trong cuộc đời mỗi con người đều vô nghĩa, nếu không được lưu giữ trong trí nhớ của một ai đó".

Cô gái ngắm mẹ hồi lâu, đếm từng nếp nhăn trên gương mặt bà. Mắt cô long lanh nhiều điều, nhưng ý nghĩ cứ rối vào nhau, chẳng biết phải sắp xếp từ ngữ thế nào cho mạch lạc. Cô muốn hứa, nhưng bản thân cũng mơ hồ điều mình muốn hứa, dù lòng (kỳ lạ thay!) rất phấn chấn và tự tin. Cô muốn mẹ được an tâm, nhưng lại chẳng biết nên nói thế nào cho yên lòng bà. Cuối cùng, cô mỉm cười nắm lấy tay mẹ - "Chúng ta sẽ ổn thôi, mẹ à!"

Chỉ mất 3 giây để
nói lời yêu, nhưng
phải mất cả cuộc
đời để chứng minh
lời nói đó.

Lời
Yêu

3. HẸN

ANH TRỞ VỀ ĐỂ
ĐÒI MÓN NỢ
"MÃI MÃI"...

Tình yêu, đơn
giản chỉ là có
em để yêu
thương.

Giờ liên hoan cuối năm. Vừa nhận phần kẹo chia từ tay lớp trưởng, Toàn phóng ngay lên bàn trên, chia ra cho Minh - "*Cậu thích màu xanh lá, cho cậu kẹo xanh lá của tớ này!*".

"Hi!" - Minh nhón lấy viên kẹo xanh lá trong suốt, cười tươi và đặt que kẹo hình cây gậy Giáng sinh vằn xanh vằn đỏ của mình vào tay Toàn - "*Đổi này! Cậu thích màu đỏ!*".

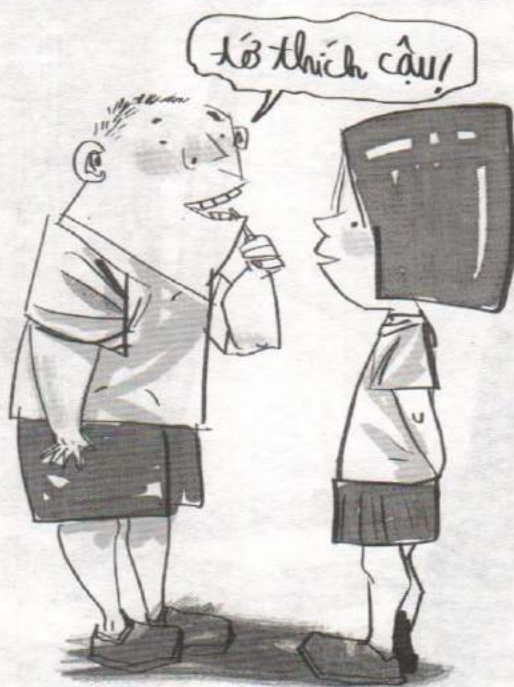
"*Tớ thích cậu!*" - Miệng cắn cắn que kẹo, Toàn nói khề. Má cậu hồng lên.

Minh nhìn Toàn, tròn mắt một hồi rồi thở thở - "*Cậu có thể chờ không?*" - Ánh mắt trẻ con trong veo, thấp thoáng vui mừng mà ẩn hiện buồn bã.

"*Mãi mãi! Tớ hứa!*" - Toàn mạnh mẽ nói nhanh, gật gật đầu hết sức nam nhi.

Hôm sau, Minh nghỉ học. Một tuần sau, Minh theo gia đình xuất cảnh sang Canada. Chẳng lâu sau, Toàn hoàn toàn quên viên kẹo màu xanh lá mình từng cho. Trẻ con 10 tuổi!

...

Buổi họp lớp cuối năm, những "người lớn mới" vẫn tíu tít như thời tiểu học. Nay ai cũng tốt nghiệp đại học, đi làm. Có người từ nước ngoài về. Có người nhân tiện phát thiệp cưới. Có người mười mấy năm không gặp, thi nhau ồ ồ trước thay đổi của chúng bạn: Cô bé hoa khôi giờ béo và xấu, cậu chàng choắt con giò thật ngon lành, kẻ học giỏi nhất giờ lết đệt, kẻ đội sổ giờ học bổng tiến sĩ trời Tây.

Toàn lấy đây một đĩa sushi, ra đứng ở góc phòng nhìn một đám bạn túm tụm lại giới thiệu người yêu. Những ánh mắt, nụ cười, những xã giao và so đo lén lút - tự dưng anh thấy mình xấu tính, vì ế mà ghen ghét hạnh phúc của người khác, tâm trí chơi trò phỏng đoán lý do và thời gian những cặp kia chia tay.

"Cậu vẫn ăn uống thật quái lạ!" - Một giọng tiếng Việt lơ lớ

vang cạnh Toàn. chàng trai - trắng như trứng gà bóc, mảnh khảnh, tóc nhuộm nâu vàng tôn lên gương mặt nhỏ nhắn rất đẹp, áo len màu nâu đất xé khéo vài vết ở ve áo vận cùng skinny jeans xanh lá - mỉm cười nhìn thẳng vào anh. chàng trai xinh đẹp hướng mắt xuống đĩa sushi chỉ còn những cục cơm trên tay Toàn - *"Kẹo mút thì ngày xưa cậu cắn. Giờ sushi thì nhặt hết cá thịt, chừa cơm. Cơm là để cân bằng vị và dinh dưỡng, có biết không?"*

"Cậu..." - Toàn không tin vào mắt mình. Cái khoe môi mỏng cong cong rất duyên của chàng trai bên cạnh... Một cảm giác thân thuộc. Một tràng chuông gió reo khẽ bên tai anh - *"Cậu..."* - Tim toàn đập bình bịch. Anh chẳng biết nói gì, cứ cười ngơ ngác miệng.

"Trông thấy cậu từ nãy khi tớ bước vào, nhưng cậu cứ mãi bám mắt vào bọn họ. Thương lắm ai trong ấy à?" - Minh hất mặt về đám bạn đang tùm tùm giới thiệu người yêu.

"Cậu thế nào rồi?" - Toàn vẫn cười lớn, ngạc nhiên và vui sướng lồ lộ trên từng cơ mặt.

"Ngày xưa có người hứa chắc là sẽ chờ tớ mãi mãi đấy!" - Minh nguyền Toàn, ánh nhìn sắc lẹm - *"Lần này tớ về đòi nợ!"*

Tiếng nhạc chúc mừng năm mới bỗng vang khắp phòng tiệc. Trong một góc, hai nụ cười dập dềnh nhảy múa cùng những nốt hoan ca.

Vì sao chúng ta lại nhắm mắt khi ngủ, khi khóc, khi tưởng tượng, khi hôn nhau, khi nguyện cầu? Bởi vì, những gì đẹp đẽ nhất thế gian chẳng thể nào nhìn được bằng mắt, mà phải được cảm nhận bằng con tim. Và với anh, em chính là điều đẹp đẽ nhất trên thế gian này

Lời Yêu

4. LẠC

ÔNG TRỞ LẠI VÙNG ĐẤT MÀ MÌNH ĐÃ
ĐÁNH MẤT CẢ TRÁI TIM. ÔNG NÁN LẠI
SÀI GÒN DÔI BA NGÀY, RỒI SẼ LÊN TÀU
LỬA ĐI DỌC DẢI ĐẤT CONG CONG HÌNH
CHỮ S.

CÓ KHI NÀO, ÔNG GẶP LẠI CÔ?

Hơn 2 giờ sáng, đoàn tàu từ Nam ra Bắc vào ga Nha Trang. Xavier tranh thủ vài phút tàu dừng, xuống thăm thú ga nhỏ buổi đêm, sẵn mua mì ly lên ăn đỡ buồn miệng. Tàu cứ dập dình rất khó chịu, anh đoán chắc mình sẽ khó chợp mắt cho đến khi lả hẳn.

Trở lại toa, Xavier thấy ông già người Pháp giường bên - Philip, ông giới thiệu khi mới lên tàu - đã thức, đang ngồi nhìn ra cửa sổ. Tàu dần chuyển bánh. Sân ga bị bỏ lại phía sau, những bóng cây đu đưa trong đêm nối đuôi nhau lấp đầy khung cửa sổ hình chữ nhật. Xavier ngồi đối diện, miệng sì sụp mì nóng, mắt ngắm

gương mặt hồi-
trẻ-hẳn-điển-
traoi của
Philip. Anh
thoáng tò
mò về
những câu
chuyện mà
đôi mắt sâu
thẳm ấy đang
cất giữ.

"Giờ là sáng đầu năm rồi! Sao ông không ở Pháp cùng gia đình, lại sang Việt Nam đón năm mới một mình trên tàu lửa?" - Xavier bắt chuyện.

"Sao cậu cũng vậy?" - Philip nhìn Xavier tỉnh quái.

Xavier lấy từ trong túi một lọ thủy tinh nhỏ, mở nắp ra và đặt lên bàn ăn giữa hai giường - "Tôi đến đem quê hương về cho bà. Bà nội tôi người Việt, ông nội người Pháp đã bỏ đi khi bố tôi chưa chào đời. Sau khi hai miền thống nhất, bà đem bố sang Mỹ. Mấy năm nay bà sống ở Paris, bảo nước Pháp cho bà cảm giác được gần người yêu" - Xavier nheo mắt nhìn ra bức tranh phong cảnh ma quái bên ngoài cửa sổ, chợt thấy kỳ cục, chẳng hiểu sao mình lại kể gia cảnh cho một ông già lạ hoắc. Có lẽ vì ông cũng là người Pháp - "Tình yêu của phụ nữ thật vĩ đại. Dẫu bị từ bỏ, họ vẫn yêu, vẫn ngóng chờ, vẫn tôn thờ".

"Đàn ông, dù sống hết một đời vẫn là đứa trẻ chưa trưởng thành. Chúng ta xuôi theo những cảm dỗ, những mục tiêu cho là to tát, bỏ quên vòng tay ấm áp ở nhà, đến khi nhận ra thì quá trễ..." - Giọng Philip nhỏ dần.

"Ông từng bỏ quên một mối tình ở đây, đúng không?" - Xavier đoán với giọng chắc cú.

"Tôi đã đánh mất cả trái tim ở đây!" - Philip nhìn thẳng vào mắt Xavier, rồi thở dài. - "Cô ấy nền nã, thanh mảnh như một dải lụa trắng, nhưng sức hấp dẫn mạnh mẽ hơn bất cứ cô đào phương Tây ngôn ngôn nào. Một tiểu thư Hà thành danh giá. Tôi khi ấy gần ba mươi, sang Việt Nam làm phóng viên. Tôi yêu ngay ánh mắt đầu tiên. Kỳ diệu thay, cô ấy cũng yêu tôi. Gia đình cô ấy phản đối, chúng tôi tính trốn cùng nhau thì tôi được cử vào Sài Gòn. Chuyển đi đúng ra chỉ vài tháng, nhưng rồi tôi gặp tai nạn khi đưa tin ở chiến trường gần Huế. Người ta đem tôi về Pháp. Chuyện này, chuyện kia. Đến năm 1982 tôi về Hà Nội tìm cô ấy nhưng tin tức thất lạc hết. Hơn nửa thế kỷ... Tôi muốn được nhìn lại đất nước của cô ấy một lần trước khi nhắm mắt. Giờ này năm sau..."

"U hùm..." - Xavier không biết tiếp lời thế nào, khi Philip tự nhiên trút hết câu chuyện cuộc đời với mình. Anh ngẩng đầu nhìn quanh buồng tàu, rồi chợt nhớ đến chiếc lọ trên bàn. Anh đóng nắp nó lại trong cái nhìn kỳ dị của Philip.

"Bạn làm gì thế?"

"Tôi gói không khí" - Xavier nẩy nẩy chiếc lọ con trong lòng bàn tay - "Trước khi sang Việt Nam, bà tôi đưa mười mấy chiếc lọ thế này, bảo đem không khí của những vùng đất Việt về cho bà"

Philip trừng mắt nhìn chiếc lọ trên tay Xavier, rồi dò xét nhìn thẳng Xavier. Xavier nhúm mày bối rối, chuyển thành khó chịu. Trước khi anh kịp phản ứng, Philip lấy trong túi áo ra một chiếc lọ con đầy nắp thiếc đã cũ - "Năm xưa trước khi tôi đi, cô ấy cũng muốn tôi đem về chút khí trời phương Nam..."

Đoàn tàu Nam - Bắc vẫn nhịp nhàng trên đường ray. Buổi bình minh năm mới dần rực rỡ phía chân trời.

Khí có em, anh chợt nhận ra, thứ giúp anh đứng vững trên Trái đất này không phải là trọng lực...

Lên Yêu

5. TỎ

KHI LÀ BẠN GÁI, CÔ YÊU
NGƯỜI KHÁC RỒI THỦ NHẬN
VỚI ANH. CHIA TAY. CHIA
XA. NHƯNG VẪN LÀ BẠN,
RẤT THÂN.
VẪN CÒN YÊU NÊN CÓ THỂ
LÀ BẠN? HAY TÌNH CẢM
XƯA LÀ NHẠT NHEO NÊN
MỚI CÓ THỂ LÀ BẠN?

Anh gửi cho em tấm thiệp này để nói rằng ...

Lời Yêu

ANH TỪ BỎ! Anh chẳng thể nào gạt bỏ em ra khỏi tâm trí anh.

"*Vì sao chúng ta chia tay?*" - Trên taxi về từ sân bay, Shaun vu vơ hỏi, mắt tò mò nhìn nội đô Hà Nội đông như mắc cửi.

"*Chúng ta đâu có chia tay, chỉ từ từ thành bạn*" - Trần nhìn anh xét nét trước khi trả lời, xem anh liệu có hàm ý sâu xa gì chẳng.

"*Thà chia tay tốt hơn. Ít nhất nó có nghĩa cảm xúc vẫn đầy cho đến khi chấm dứt. Trở thành bạn nghĩa là tình cảm đã nhàm chán, mọi rạo rức hóa nguội lạnh...*"

"*Này bạn trai cũ, em không ra đón anh để nghe lý sự!*" - Trần bấu môi cắn ngang, cảm giác rất dễ chịu mà cũng rối rắm. Thoải mái thân thuộc, nhưng vẫn lấp ló ngại ngùng. Tình cũ...

"*Nhưng ở góc độ khác thì thành bạn tốt hơn. Chúng ta sẽ chẳng bao giờ mất nhau. Em là bạn gái cũ tuyệt vời nhất thế giới!*" - Shaun cười tươi, vỗ mạnh vào đầu như vừa nảy một ý siêu sáng tạo. - "*Năm sau sinh nhật em, anh sẽ trao em chiếc cúp Bạn Gái Cũ Tuyệt Vời Nhất Thế Giới nhé!*"

"*Đừng mĩa thẳng vào mặt em thế!*" - Trần lườm anh, tê tái nhớ về những điều tồi tệ nhất mà một cô gái có thể làm với bạn trai mình. Vâng, cô đã từng là bạn gái tồi tệ nhất quả đất.

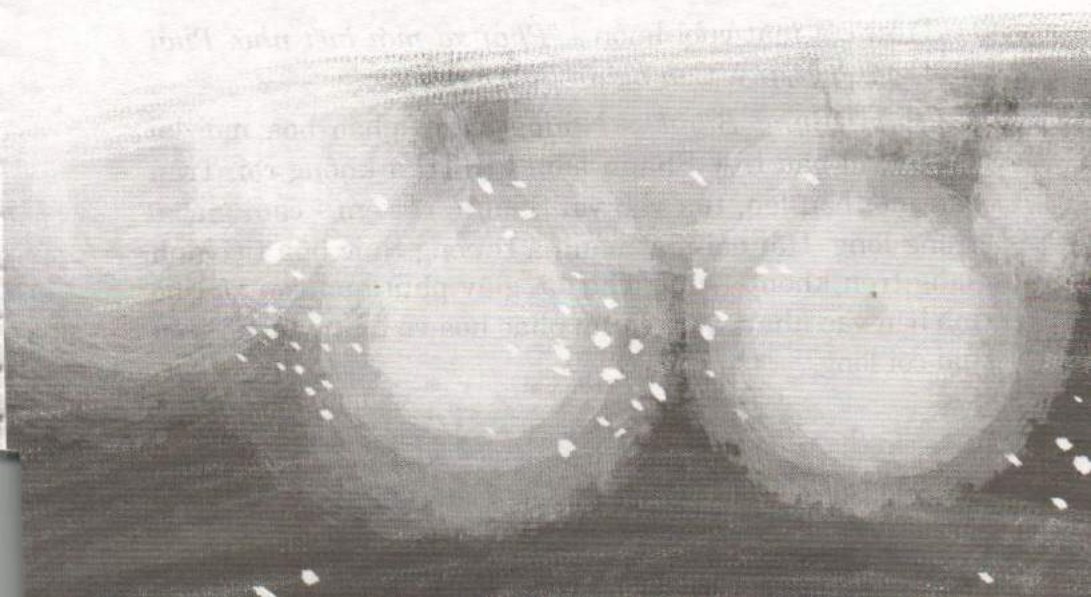
Du học, yêu, học hạc, phải lòng người khác rồi ngang nhiên và trơ tráo tự thú với bạn trai, trở thành bạn, tốt nghiệp, ai đi đường nấy - Họ vẫn thường xuyên email, chat chit và cập nhật mạng xã hội. Bạn bè đa phần đều xem mối quan hệ này kỳ dị: Quá khăng khít cho tình cũ. Nhưng kể

trong cuộc, dù đối nhau chan chất, lại chung một quan điểm: Người yêu cũ từng rất thấu hiểu mình, cùng trải qua ngọt và đắng, cùng chia sẻ một đoạn đời, cùng trưởng thành và thay đổi, vậy ai cấm tiếp tục bên nhau trong một vai khác?

Trân rất vui mừng khi Shaun chọn Hà Nội trú chân trong kỳ nghỉ Đông. Cô hồ hởi sắp xếp công việc, dọn trống lịch để tung tăng cùng anh.

Đêm giao thừa, Trân và Shaun hòa vào dòng người ùa ra Bờ Hồ ngắm pháo hoa. Chật ngạt thở. Lạnh thấu xương. Và giữa những cặp uyên ương, lần đầu tiên đôi tình nhân cũ thấy lạc loài. Mấy lần hai người vô ý chạm vào nhau, bỗng dưng sừng sững. Cuối cùng, Trân níu lấy cánh tay Shaun, dung dăng như đôi anh em.

"Bùm! Bùm! Bùm!" - Những chùm sáng nổ rực bầu trời. Trân rạng rỡ chiêm ngưỡng những đóa pháo hoa. Shaun

nhìn Trân. Đôi mắt cô lấp lánh. Anh mỉm cười rồi hướng mắt lên trời. Bàn tay cô siết chặt thêm vào cánh tay anh.

"Anh nghĩ... mình vẫn rung động vì em!" - Shaun cố ý nói lẫn vào tiếng bắn của tràng pháo hoa mới. Anh muốn nói, nhưng chẳng muốn Trân nghe. Quan hệ của hai người quá an toàn và vững chắc. Cô quá đáng giá, anh không muốn mối yêu đương đồng đẳng phá hỏng nó. Mà chính anh cũng nghi ngờ, cảm xúc bao năm qua tuy dễ chịu, nhưng quá bằng phẳng và êm đềm - liệu đúng thật là tình yêu?

Trân cười to, sung sướng nhìn chùm pháo hoa tuyệt mỹ trên không - "Vì sao chúng ta chia tay?" - Bỗng cô quay sang, xuyên thẳng vào mắt Shaun.

"Vì em luôn mong một tình yêu có sóng gió, có thử thách. Một dạng Romeo Juliet. Nhưng anh quá bình ổn, khiến em chán!" - Shaun siết bàn tay Trân nhỏ nhắn đang bám vào cánh tay mình.

Trân cúi mặt cười buồn - "Phải xa mới biết nhớ. Phải mất mới biết quý. Con người thật ngu ngốc!"

"Bùm! Bùm! Bùm!" - Những chùm pháo hoa mới lại giăng kín bầu trời. Shaun nắm tay Trân không rời. Trân cắn môi bên lên, tựa vào vai Shaun, rất êm - cảm giác ở trong lòng. Hai đôi mắt nấn ná thưởng thức bữa tiệc ánh sáng trên không trung, chờ đợi giây phút qua cơn xấu hổ mà bện vào nhau... Có chùm pháo hoa vô hình vừa nổ giữa hai cõi lòng.

Khi em nhắn "Em yêu anh",
không phải bản phim của em
hồng, mà là em muốn tình yêu
em dành cho anh không bao
giờ có khoảng cách.

Lời
Yêu

6. CHÚC

"MÀ THÌ LÀM
SAO MÀ ẤM"

Ngọc đi một vòng kiểm tra hành khách, rồi trở lại buồng trữ vật dụng phục vụ trong chuyến bay. Cô đứng tư lự bên bàn nước, rồi nhìn đồng hồ. Còn hơn một tiếng nữa là giao thừa. Cô pha cho mình tách cà phê, cười thầm với ý nghĩ *"Thành truyền thống rồi đây, bốn năm liền uống cà phê đón năm mới trên không!"*

Tuân lặng lẽ nhìn Ngọc nhấp môi dần hết món nước nâu sánh và đắng nghét. Nhìn đôi mắt cô man mác, anh tự dưng rất cảm ơn cốc cà phê máy bay dở tệ ấy. Ít nhất, nó sưởi ấm cô trong thoáng chốc, cứu vãn phần nào cái lạnh do anh phủ chụp lên cô suốt bao năm qua. Anh đưa tay vuốt nhẹ bầu má cô, vội vã rút lại khi thấy cô khẽ rùng mình vì lạnh.

Ngọc trở lại khoang hành khách, ngồi vào ghế tiếp viên, nhìn mọi người - ngủ, đọc sách, nghe nhạc, đếm kim đồng hồ nhích chờ giao thừa. Đêm chuyển giao năm cũ - năm mới mà máy bay chật cứng, vé lại không hề khuyến mãi. Quan sát những mặt người, cô cố vẽ ra cái cố mà họ chọn đón giao thừa giữa những đám mây, lòng tự nhiên chùng xuống - *"Mong không ai có lý do như mình"* - Cô lặng lẽ thở dài.

Tuân quỳ xuống trước Ngọc, nắm bàn tay cô đang úp ngay ngắn trên đùi. Siết tay cô, anh cắn chặt môi, gồng căng thân người, mong có thể tạo ra một tia ấm truyền sang. Bỗng thấy cóng, Ngọc co nắm tay lại. Tuân hấp tấp buông tay cô ra. Anh cười khẩy mĩa mai mình - *"Ma thì làm sao mà ấm!"*.

Mắt Ngọc rảo một vòng quanh khoang máy bay, rồi dừng lại nhìn chằm chằm vào đám không khí trước mặt. Trong suốt. Cô mở tròn mắt, gắng tìm một nét lơ mờ nào đó trong không khí. Vẫn trong suốt. Cô cúi mặt, thầm rửa

mình ngu ngốc. Sung sướng gì chuyện có một hồn ma bám theo, dù đấy là Tuấn. Nhưng bấy lâu, cô luôn linh cảm rằng Tuấn vẫn kề bên. Cái linh cảm kỳ dị ấy làm cô ảm.

Tuần nhìn ánh mắt đờ đờ của Ngọc, xót xa và hối hận. Chiều giao thừa của năm năm trước, Ngọc nhận tin anh bị nước cuốn trôi trong chuyến phượt.

Giao thừa của bốn năm trước, Ngọc bay vượt đại dương, đem bạn rợn khỏa lấp nỗi nhớ. Giao thừa của ba năm trước, Ngọc bay ngang Bắc Mỹ buốt giá. Giao thừa của hai năm trước... Giao thừa năm ngoái... Giao thừa năm nay.

Giao thừa đầu tiên bay cùng Ngọc, Tuấn rất cảm động khi cô không quên được mình. Nhưng những năm sau đấy, anh chỉ biết nguyên rủa bản thân - một con ma - khi nhìn cô đăng ký đi bay xuyên hai năm: "Có sao em

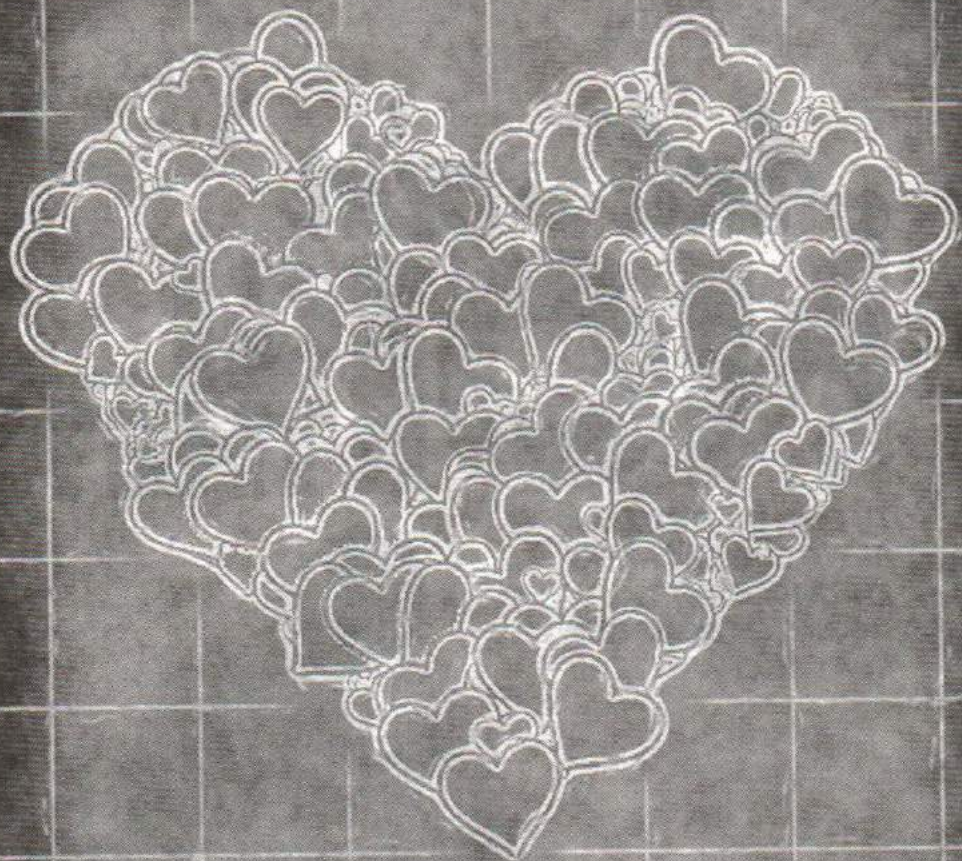
cứ bước bình hướng về kẻ chỉ biết làm em lạnh?". Và anh theo cô, bỏ bao cơ hội tái sinh, nguyện làm thiên thần hộ mệnh cho cô, chờ đến ngày cô tìm được một trạm dừng an toàn. Nhưng anh cứ mãi chờ...

Ngọc nhìn ra mảnh trời đen kịt bên ngoài một ô cửa sổ, ánh mắt thoáng nở nụ cười. Cô đang ở cách mặt đất hàng cây số, liệu đã chạm đến thiên đàng? Tuấn mất, Ngọc thì làm tiếp viên hàng không. Mỗi năm cô đều bay giao thừa, mong được gần thiên đàng, được gần anh thoáng chốc, được chúc anh năm mới bình yên bên nàng thiên thần nào đấy. Còn cô, có lẽ ngang dọc bầu trời thêm nhiều chuyến nữa, lớn thêm chút nữa, thì sẽ tìm được được yên bình thật sự.

Qua vùng thời tiết xấu, máy bay khẽ giật mình. Ngọc đứng dậy đi trấn an hành khách. Tuấn bước theo cô, chờ đồng hồ điểm 0 giờ để thầm thì vào tai cô lời chúc vô thanh "Năm mới, tình mới, hãy quên anh đi!", như bao năm anh vẫn làm.

Lời Yêu

Con trai ước mình là tình yêu đầu tiên của cô gái, con gái ước được là tình yêu cuối cùng của chàng trai.

LOVE MAGAZINE

Anh - vừa NOI GÌ THỀ?

**TỪ ĐIỂN BỎ TÚI DÀNH
RIÊNG CHO CÁC NÀNG
CHƯA HIỂU HẾT THỨ
NGÔN NGỮ BÓNG GIÓ
CỦA CÁC CHÀNG TRAI.**

1

Anh ấy nói: “Anh và cô ấy không còn hợp nhau nữa rồi”.

Thực ra có thể là: “Anh muốn có một mối quan hệ với em, nhưng anh vẫn đang có bạn gái đấy”.

Nên hỏi lại cho chắc: “Cô ấy có biết chuyện của chúng ta không?”, “Anh và cô ấy đã thật sự chia tay chưa?”.

Anh ấy nói: “Đừng gọi đến điện thoại nhà anh, cứ gọi vào máy di động ấy!”

Thực ra ý của anh ấy là: “Anh không muốn em gọi đến nhà anh”.

Câu bạn nên hỏi: “Có phải anh còn đang có một cô bạn gái nào khác không?”

Anh ấy nói: “Đàn ông rất sợ ràng buộc đấy”

Thực ra có thể là: “Anh thích em, nhưng anh không thích một mối quan hệ ổn định đến mức anh không thể được để mắt đến những cô gái khác”.

Bạn nên hỏi: “Anh có vượt qua được nỗi sợ ràng buộc ấy không? Hay là để khi nào anh hết sợ thì mình nói chuyện tiếp nhỉ?”.

(Khi bạn hẹn trước từ ngày thứ Hai để gặp anh ấy vào Chủ Nhật)

Anh ấy nói: “Anh phải xem lại lịch Chủ Nhật anh có việc gì không đã, đến tối thứ Bảy anh sẽ báo em biết”.

Thực ra có thể là: “Anh còn phải đợi xem có cuộc hẹn nào thú vị hơn cuộc hẹn với em không đã”.

Bạn nên nói: “Hay là khi nào anh không bận thì tự hẹn em nhé?”.

Anh ấy nói: “Con gái cứ hay kén chọn”.

Thực ra có thể là: “Tại sao các cô gái không chịu thích anh?”.

Bạn nên hỏi: “Tại sao anh lại chia tay với cô bạn gái cũ?”.

6

Anh ấy nói: “Em mặc bộ đó là đẹp lắm rồi!”.

Thực ra có thể là: “Bạn anh mời đám cưới từ lúc 5h và bây giờ đã là 5h30 chiều, xin em nhanh lên để chúng ta đi được không?”.

Bạn nên hỏi: Còn hỏi gì nữa, bạn nhanh lên đi chứ!

Anh ấy nói: “Em làm anh nhớ đến nhân vật chính trong phim...”
(Phim “Friends” hay một tựa phim Hàn Quốc nào đó chẳng hạn...).

Thực ra có thể là: “Anh hy vọng em cũng có cùng suy nghĩ và cách xử lý như cô ấy về vấn đề mà anh sắp nói ra đây”.

Bạn nên hỏi: “Anh nghĩ thế nào về nhân vật đó?”.

7

Anh ấy nói: “Vấn đề không phải là ở em, mà là ở anh”.

Chính xác là: “Vấn đề chính là ở em”.

Bạn nên hỏi (một cách thẳng thắn): “Có phải anh muốn được tự do và gặp gỡ những người khác nữa?”.

9

Anh ấy nói: “Anh cần thời gian và không gian cho riêng mình”.

Ý thế này này: “Anh muốn chia tay”.

Bạn nên hỏi: Trong trường hợp này, tốt nhất là không nên hỏi gì cả. Hãy cho anh ấy thời gian và không gian riêng của anh ấy để anh ấy tự suy nghĩ, còn bạn hãy đi tiếp trong cuộc sống của mình.

Anh ấy nói: “Chuyện cũ của em kết thúc từ bao giờ?”.

Thực ra có thể là: “Tóm tắt cho anh nghe chuyện người yêu cũ của em đi, để anh có thể quyết định xem chúng ta có nên tiếp tục không”.

Bạn nên hỏi: “Tại sao điều đó lại quan trọng đến thế đối với anh?”

10

TRẮC NGHIỆM

TÔI CÓ MỘT TÌNH
YÊU. TÌNH YÊU ĐÓ
BÂY GIỜ ĐÃ CHẤM
HẾT. TÔI CÓ MỘT
BÀI TRẮC NGHIỆM.
BÀI TRẮC NGHIỆM
ĐÓ CHỈ CÓ MỘT
LỰA CHỌN CÓ KẾT
QUẢ RÚT RA
TỪ CHÍNH BẢN
THÂN MÌNH.

ĐÃ CHẤM HẾT

Mối tình đầu từ
thời học phổ thông
không đi đến đâu
nhưng trong mắt
bạn đến giờ, mối tình đó
như thế nào?

1

- a) Rất đẹp đáng nhớ.
- b) Chuyện vợ vẫn trẻ con ấy mà.
- c) Anh ấy vẫn luôn là người hoàn hảo nhất.
- d) Cả a và c

Tôi chọn d. Sau khi chia tay mối tình đầu, tôi đã rất đau khổ, đến mức tôi nghĩ sẽ không yêu ai nhiều bằng anh ấy được. Và quả vậy thật, những bạn trai của tôi sau đó chỉ có thể gọi là bạn trai chứ không thể gọi là người yêu. Tôi đã tự hủy hoại mình về sự đặc biệt của mối tình đầu mà quên mất rằng tình yêu cuối mới là tình yêu đẹp nhất dù nó là đầu hay thứ mấy.

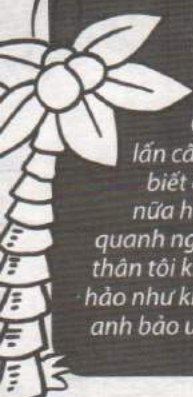

Tôi lại chọn d. Năm năm sau gặp lại, vị thế giữa tôi và anh đã khác. Tôi không còn là con bé ngày xưa ngoan ngoãn ở kế bên anh, anh nói gì cũng gật. Tôi bây giờ tự lập, năng động hơn nhiều. Tôi đã tự đi làm thêm, và có một công việc kinh doanh nho nhỏ. Thế nhưng anh thì vẫn vậy, vẫn nói những chuyện đao to búa lớn như thay đổi thế giới, cứu cả nhân loại nhưng hàng ngày, anh vẫn bỏ ra 4, 5 tiếng đồng hồ ngồi quán cà phê để nghiền ngẫm... cuộc đời và vẫn xòe tay xin tiền chị khi cạn túi. Chính điều này đã làm tôi lần gần trong quyết định không biết có nên yêu anh thêm lần nữa hay không. Bạn bè xung quanh ngăn cản tôi rất nhiều. Bản thân tôi không còn thấy anh hoàn hảo như khi tôi chưa biết gì và nghe anh bảo ước mơ của anh là lên núi ...trồng rừng.

2

Rất lâu sau
gặp lại người
cũ, bạn sẽ
phản ứng
thế nào?

- a) Vui vẻ ôn lại chuyện cũ.
- b) Coi như không quen.
- c) Thấy xao xuyến nhưng rồi thôi.
- d) Nếu anh ấy vẫn còn tình cảm với bạn. Bạn sẵn sàng yêu lần nữa.

Tôi đã chọn phương án b. Chính hình ảnh cực kì dễ thương của anh từ thời phổ thông là sức mạnh khiến tôi gạt đầu đồng ý. Tôi nghĩ là khi tôi ở bên cạnh anh, tôi có thể làm cho anh suy nghĩ thực tế đi một chút.

Nhưng, tôi đã không thể đi nốt bài trắc nghiệm của mình vì anh đã lẩn trốn.

Yêu nhau được đúng hai mươi ngày, anh tránh mặt tôi với lý do anh bận làm đồ án tốt nghiệp. Điện thoại anh tắt máy, gửi email cho anh thì không thấy trả lời. Tôi vật vờ suốt một tuần vì không gặp được anh. Những người bạn của tôi vừa an ủi tôi vừa đi hỏi thăm tin tức của anh cho tôi. Không một dấu vết.

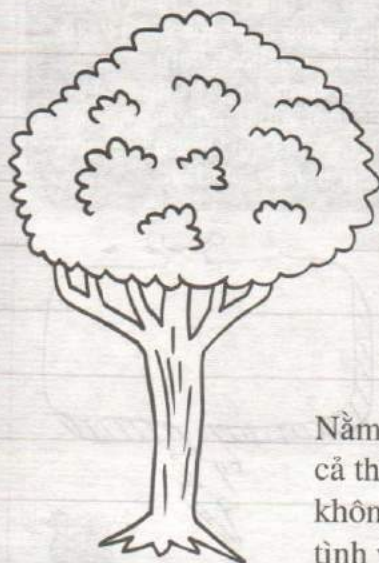
Tôi không hiểu anh quay trở lại với tôi vì say nắng hay vì anh muốn chứng tỏ anh có thể quay lại nhạt tình yêu ngay đúng nơi anh đã vứt đi, và chứng tỏ xong rồi thì anh chẳng có việc gì để làm nữa. Dù lý do có là một trong hai điều này, hoặc tệ hơn nữa thì đối với tôi anh đã thật hèn nhát trong tình yêu.

Tôi đau, đau kinh khủng. Đau không phải vì anh bỏ tôi ra đi mà là vì tôi đã đặt niềm tin nhầm chỗ. Hình ảnh lý tưởng của anh mà tôi đã gìn giữ trong suốt bao nhiêu năm đổ sụp trước mặt tôi không thương tiếc.

3

Nếu bạn nhận ra người bạn yêu có quá nhiều khuyết điểm bạn sẽ:

- a) Tìm một người khác.
- b) Giúp anh thay đổi tật xấu.
- c) Cần thời gian suy nghĩ xem có sống chung với khuyết điểm của anh ấy không.

Nếu bạn rơi vào trường hợp trên bạn sẽ:

4

- a)
- b)
- c)

Nằm khóc suốt cả tháng và không muốn tin tình yêu nữa. Dẹp quá khứ đi, chờ một tình yêu mới. Cố gắng tìm người kia và hỏi cho ra nhẽ.

4

Xém tí nữa tôi đã khoanh tròn a nếu tôi không kịp nhận ra: Tôi mất tình yêu này để nhận thấy mình đã có những gì. Tôi có sự chia sẻ quan tâm từ những người bạn. Tôi có một người thầy lên lớp với bài giảng đáp án a, b, c. Nhờ vậy tôi đã chọn đáp án b. Đặc biệt tôi nhớ đến khái niệm "hôn con ếch". Thì ra là vậy. Tôi đã cố hôn mãi một con ếch với hy vọng nó sẽ biến thành một hoàng tử nhưng tôi lại quên mất rằng: Ếch biến thành hoàng tử bởi vì nó vốn là một hoàng tử bị hóa ếch. Còn những ếch "bẩm sinh" thì cho dù có được hôn đến hàng trăm nghìn lần, nó mãi mãi chỉ là một con ếch mà thôi. Ai có được kinh nghiệm cũng phải tự mình vấp ngã. Cái giá mà tôi phải trả cho việc nhận ra không hề quá đắt. Và có lẽ tôi phải cảm ơn anh. Vì nhờ có anh mà tôi mới biết rằng quá khứ không phải là tất cả và một người đã từng cực kỳ tuyệt vời không có nghĩa là họ không thay đổi.

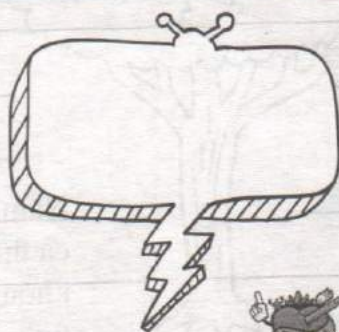
**Kinh nghiệm
của tôi - Giải
pháp của bạn**

5

Tôi muốn chia sẻ câu chuyện của mình vì tôi muốn làm một tấm khăn giấy cho những tóc dài đang buồn chết được vì chia tay. Đang buồn chết được vì những đáp án sai như của tôi. Và nên nhớ, không bao giờ chỉ có duy nhất một đáp án cho mỗi tình huống mà cuộc sống đã tổ chức thành để thử thách bạn.

Ở đâu đó trong thành phố này, trong một quán cà phê nào đó, nơi anh đang ngồi ngẫm chuyện... nhân tình thế thái, tôi không biết anh sẽ chọn đáp án nào sau đây:

- a) Ra trường mình phải làm một việc gì đó thật vĩ đại.
- b) Bây giờ mình cần một tình yêu mới.
- c) Có lẽ mình nên thẳng thắn hơn trong tình cảm, dũng cảm hơn và yêu tốt hơn.

10 ĐIỀU

NGỘ NGHĨNH
VỀ...

flirt

"FLIRT"

**KHÔNG CHỈ LÀ
"TÁN TÌNH" THEO
KIỂU LIẾC MẮT, LÀM ĐIỀU
BỘ... CÓ RẤT NHIỀU ĐIỀU
THÚ VỊ VỀ "FLIRT" MÀ CÓ
THỂ BẠN CÒN CHƯA BIẾT,
BỜÌ VÌ NGƯỜI TA COI
NÓ LÀ MỘT "NGHỆ
THUẬT" HẸN HƠI.
VÍ DỤ NHÉ:**

XXXXXX

Flirt cũng tốt cho bạn, không chỉ về khía cạnh là bạn có thể có được chàng trai hay cô gái mà bạn để ý đâu. Nhiều nghiên cứu còn chỉ ra rằng những người có khả năng flirt giỏi thường có lượng bạch cầu cao hơn - khiến họ khỏe mạnh hơn và sức miễn dịch tốt hơn!

XXXXXX

Flirt không nhất thiết phải xảy ra khi mặt đối mặt. Theo Nghiên cứu Pew, 40% số người từng kết bạn online nói rằng họ có thể dễ dàng flirt với ai đó qua e-mail hoặc IM.

XXXXXX XXXXXX

Flirt cũng có... giờ? Tại Mỹ, rất nhiều người bật chế độ "flirt" khi họ đi xe trên đường vào buổi sáng (có lẽ vì muốn bắt đầu một ngày mới tươi vui). 62% số người lái xe thừa nhận rằng họ có flirt với ai đó trên một chiếc xe khác khi đang đi trên đường. Và kết quả là 31% số cặp flirt sau đó sẽ hẹn hò với nhau.

Tại một số vùng, việc flirt là... phạm pháp! Như ở Little Rock, bang Arkansas (Mỹ) một điều luật cũ kỹ vẫn còn được ghi trong sách cảnh cáo rằng những cử chỉ trêu đùa bốn cột bừa bãi có thể khiến "thân chủ" ngồi tù 30 ngày!

Tại thành phố New York, một điều luật lỗi

thời khác lại nói rằng đàn ông có thể bị phạt 25 đô la nếu nhìn chằm chằm vào phụ nữ một cách thô lỗ; thậm chí, có thể sẽ phải đeo băng vải che mắt mỗi khi ra đường đi dạo!

Nếu bạn nghĩ flirt chỉ là một màn liếc mắt hay nháy mắt hay nhìn chằm chằm thì... xưa rồi! Các nhà khoa học nói rằng có 52 "tín hiệu" flirt được con người sử dụng. Trong số đó, hành động hất tóc được sử dụng phổ biến nhất.

Đôi khi chúng ta cũng tưởng nhầm: Một nghiên cứu cho thấy rằng các chàng trai dễ nhầm những hành vi mang tính bạn bè ở các cô gái thành hành vi flirt (hay còn gọi là ăn dưa bở!).

XXXXXXXXXXXX

Cẩn thận, vì bạn cũng có thể flirt quá mức. Theo

Trung tâm Nghiên cứu các vấn đề xã hội, thì sai lầm thường gặp nhất khi flirt là dùng ánh mắt (liếc, sẫm soi...) quá nhiều.

XXXXXX

Flirt là một việc có tính toàn cầu. Một người sống ở Los Angeles và một người sống ở nông thôn châu Á có thể có những suy nghĩ

khác nhau, cuộc sống khác nhau, và hầu như chẳng có điểm gì chung cả. Nhưng khi muốn thu hút sự chú ý của người khác giới thì hầu như họ luôn làm những việc như nhau: Mỉm cười, nheo mắt, liếc mắt và cười khúc khích. Các loài động vật cũng flirt: Các loài chim, bò sát, thậm chí cả cá cũng có cách riêng để chuyển thông điệp của mình.

XXXXXX

Vào thời Victoria, những chiếc quạt (cầm ở tay) là công cụ để ra dấu hiệu đủ kiểu thông điệp. Cầm quạt gần trái tim có nghĩa là: "Anh đã giành được tình yêu của em". Một chiếc quạt chỉ mở một nửa và đặt lên môi có nghĩa là: "Chúng ta có thể K nhé!". Giấu đôi mắt sau một chiếc quạt mở có nghĩa là: "Em yêu anh", còn đóng mở quạt vài lần là câu cảnh báo: "Anh thật tồi tệ, thô lỗ". Nghĩ đến việc chiếc quạt có nhiều công dụng như vậy, thì thật không hiểu người ta lại phát minh ra máy điều hòa mà làm gì!

Ngày nay, điện thoại di động đóng vai trò rất lớn trong việc flirt. Theo một cuộc điều tra, một nửa số người dùng di động đã nhắn những tin flirt khi ở xa người yêu để giữ lửa cho tình yêu.

Tình yêu ĐÍCH THỰC

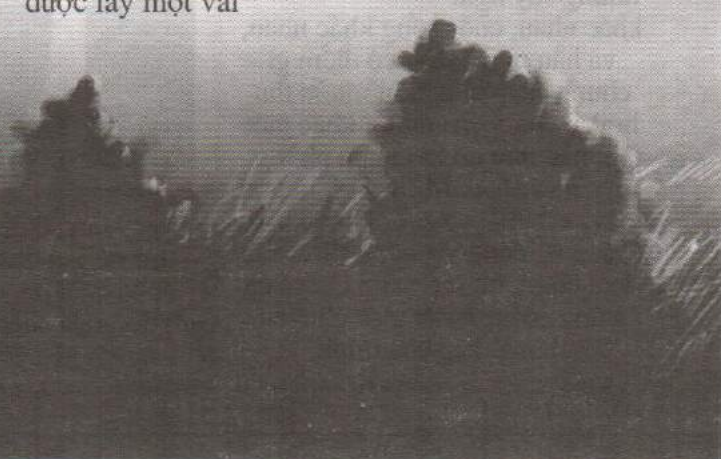
Câu chuyện này xảy ra khi tôi còn làm y tá thực tập ở một bệnh viện công. Đó là một buổi sáng bận rộn, vào lúc khoảng 8h30, có một ông cụ khoảng 80 tuổi tới gặp tôi và đề nghị được rút chỉ khỏi vết khâu ở ngón tay cái của mình. Ông nói rằng ông rất vội vì có một cuộc hẹn lúc 9h. Tôi bảo ông ấy ngồi xuống đợi, và nghĩ rằng ít nhất phải một

tiếng nữa ông ấy mới xong việc được.

Nhưng tôi thấy ông liên tục nhìn đồng hồ có vẻ sốt ruột mà tôi thì đang không phải hỗ trợ cho bệnh nhân nào, nên tôi thử xem vết thương của ông. Vết thương tiến triển tốt, nên tôi xin phép các bác sĩ - lúc này đều đang bận - để được lấy một vài

dụng cụ và tự mình rút chỉ cho ông ấy.

Trong khi chăm sóc vết thương cho ông cụ, tôi bắt chuyện với ông. Tôi hỏi ông có hẹn với bác sĩ hay ở đâu mà vội vàng như vậy. Ông cụ nhẹ nhàng nói rằng không, ông chỉ cần tới viện dưỡng lão để ăn sáng với vợ mình mà thôi.

Rất ngạc nhiên vì người vợ của ông lại ở viện dưỡng lão nên tôi hỏi ông về sức khỏe của bà. Ông nói rằng bà đã ở đó được một thời gian và bà bị bệnh Alzheimer. Trong khi chúng tôi nói chuyện thì tôi đã làm sắp xong cho vết thương của ông, mà tôi hỏi liệu bà có lo lắng không nếu ông đến muộn một chút. Ông cụ trả lời rằng chắc là bà không lo lắng lắm đâu, vì bà đã không còn biết ông là ai nữa, và thực ra thì bà không nhận ra ông đã 5 năm nay rồi, nhưng ông vẫn muốn đến đúng giờ.

Còn ngạc nhiên hơn cả lúc ban đầu, tôi hỏi tiếp:
- Tức là ông vẫn đến đó mỗi buổi sáng, dù bà không biết ông là ai?

Ông cụ mỉm cười, vỗ vỗ lên cánh tay tôi:
- Bà ấy không biết tôi, nhưng tôi vẫn biết bà ấy và vẫn yêu bà ấy kia mà!

Tôi ngồi lặng đi ngay cả khi ông cụ đã ra về, tự hỏi đó có phải là một khái niệm tôi mới học được về tình yêu đích thực.

Một tình yêu không phải vì thể chất, cũng không thật sự lãng mạn. Chỉ là một tình yêu với sự sẵn sàng chấp nhận tất cả những gì đang có, đã có, sẽ trở thành và cả không thể trở thành.

LUẬT CHO

**EX CÓ NGHĨA LÀ ĐÃ THUỘC VỀ
QUÁ KHỨ. NHƯNG ĐIỀU ĐÓ
KHÔNG CÓ NGHĨA LÀ BẠN MUỐN
LÀM GÌ VỚI "QUÁ KHỨ" THÌ LÀM
NẾU KHÔNG MUỐN TỰ RƯỚC VÀO
MÌNH MỘT ĐÓNG RẮC RỐI.**

Chơi trò "tình
yêu thay thế". Tức
không kiếm một ai
đó giống-như-ex để
hò hẹn chỉ vì bạn
không thể nào quên
được hình bóng của
anh ấy/cô ấy.

Cố gắng "đào
tạo" người mới
sao cho anh ấy/
cô ấy trở thành
một version thứ
hai của người
yêu cũ.

Cố tình đi đến những
chốn hẹn hò cũ,
những nơi mà bạn
biết chắc anh ấy/ cô
ấy thường hay lui
đến chỉ vì bạn nuôi
dưỡng hy vọng về
một "sự tái hợp".

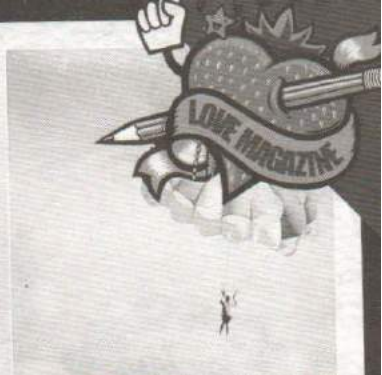
Né tránh những câu chuyện về ex nếu như
ai đó vô tình nhắc đến. Càng né tránh thì chỉ
càng cho thấy bạn chưa quên được mà thôi.
Khoảng thời gian đầu sẽ rất khó khăn, ngại
ngùng, nhưng cho đến khi bạn cảm thấy mình
nhắc về ex như một người bình thường nào
đấy thì nghĩa là bạn đã quên được.

255

Tìm ngay cho mình một người mới rồi cố tình liên tục xuất hiện tay-trong-tay, trình diễn những màn “nóng bỏng” trước mặt ex chỉ để chọc tức ex hay chứng minh cho ex biết bạn chẳng cần đến ex.

“Khủng bố” người ấy bằng những tin nhắn “gợi ý” về một sự khởi đầu mới, tệ hơn là những tin nhắn “than sâu kể khổ” -> kêu gọi ex hãy quay trở lại.

Cho phép mình tự do mắc “bệnh tưởng”, tức là lúc nào bạn cũng chìm trong những suy diễn kiểu như biết được ex hỏi thăm về bạn, thì bạn lập tức cho rằng ex vẫn còn quan tâm -> vẫn còn yêu -> chúng ta nên quay lại (!)

“Tấn công” đương kim người yêu của ex bằng bất cứ hình thức nào (thư từ, tin nhắn, võ mồm, hay đánh ghen kiểu “đầu gấu”)

“Móc nối” quan hệ với gia đình hay bạn bè của ex để “cầu xin” viện trợ, kêu gọi ex quay trở lại.

Lợi dụng tình bạn hậu-chia-tay để vẫn ở bên ex và mơ về giấc mơ “sum vầy.

Tạo ra “tình huống giả” cũng như dựng lên “hiện trường giả” nhằm cứu anh ấy/ cô ấy đến giúp đỡ.

Search mọi thông tin về ex bằng bất cứ phương tiện nào mà bạn có được. Điều ấy chỉ càng làm “bệnh nhớ” của bạn thêm trầm trọng.

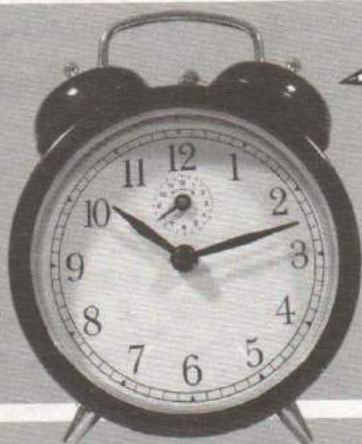
Cố gắng kêu gọi ex “chúng ta hãy là bạn” trong khi bạn chưa thực sự sẵn sàng xem anh ấy/ cô ấy như một người bạn.

CÁC NHÀ LÀM PHIM HƠI MƠ MỘNG NÊN HỌ CHỈ CẦN TỚI 10 NGÀY ĐỂ "BỎ RƠI" MỘT ANH CHÀNG NHƯ TRONG BỘ PHIM "HOW TO LOSE A GUY IN 10 DAYS" - MỘT BỘ PHIM HÀI TÌNH CẢM CỦA HOLLYWOOD, NÓI VỀ CHUYỆN MỘT CÔ NÀNG TÌM MỌI CÁCH ĐỂ LÀM ANH CHÀNG CỦA MÌNH NÓI LỜI CHIA TAY TRONG VÒNG 10 NGÀY - CHỨ TRÊN THỰC TẾ CHÚNG TA PHẢI TỐN ÍT NHẤT 28 NGÀY. KHI CÓ DỊP (NÓI DẠI), MỜI BẠN ÁP DỤNG THỬ XEM!

Anh ta đã nói lời chia tay hôm qua và bạn cảm giác không thể chịu đựng được nữa. Hãy bắt đầu “chiến dịch 28 ngày” bằng việc tự đựng bản thân mình đây. Bạn nên nói ra tất cả những gì bạn nghĩ trong lòng – một mình, và đừng cố gắng gì nhiều hơn thế. Hãy cứ để nỗi buồn gặm nhấm...

NGÀY THỨ
01

Có thể bạn không nghĩ đến, nhưng mẹ bạn là một nhà tâm lý tuyệt vời đấy! Chưa chắc những lời khuyên của mẹ lúc này sẽ giúp bạn hết buồn ngay được nhưng chắc chắn nó sẽ vô cùng có ích về sau. Chẳng ai “nhìn thấu” được các chàng trai rõ ràng hơn các bà mẹ.

NGÀY THỨ
02

Bạn đau khổ suốt hai ngày qua là quá đủ rồi. Hãy viết ra giấy hoặc sổ nhật ký tất cả những gì bạn muốn nói.

Việc làm này sẽ giúp bạn thoát khỏi tâm trạng u ám, và sự ức chế ở bên trong. Dành thêm một phút để soi mình trong gương. Bạn đã từng là một cô gái tuyệt vời thế, còn lúc này.

NGÀY THỨ
03

“Tại sao chứ? Tại sao tôi đã gọi cho anh ta và chờ đợi anh ta sẽ gọi lại nhưng đều vô vọng?”. Đơn giản, đấy là thực tế! Không gì có thể cứu vãn được nếu anh ta quyết như vậy. Bạn giận dữ hay dằn vặt mình cũng thế mà thôi.

NGÀY THỨ
04

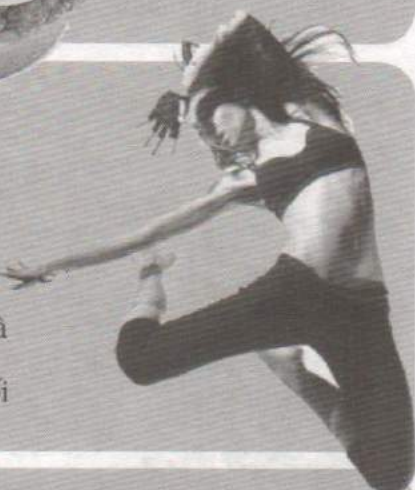
Hãy ăn tất cả những gì bạn thích! Đó là cách tốt nhất để quên một ai đó vào lúc này. Nếu bạn luôn trong tình trạng đói lả và mệt lử đủ thì đầu óc bạn sẽ tự động nhập chương trình...

"gọi anh ấy để đưa mình đi ăn" đấy! Trà thảo dược và hoa quả sẽ là những người bạn thân thiết nhất với bạn.

NGÀY THỨ
05

Vận động! Bạn đã có 5 ngày sống trong bộ dạng tàn tạ rồi. Ngủ đủ giấc và vận động vừa phải sẽ giúp bạn mình khỏe hơn, xinh xắn hơn và đặc biệt là có hứng thú hơn cho một (hoặc những) mối quan hệ khác.

NGÀY THỨ
06

Bạn sôi nổi được một lúc rồi lại ù xù ngay phải không? Chuyện thường thôi, chấp nhận đó vỡ đúng là không phải chuyện cứ nói là được.

Liều

thuốc tốt nhất cho bạn hôm nay tạm thời là: Đi xem

một bộ phim hài tình cảm, hoặc một bộ phim hành động nghẹt thở.

NGÀY THỨ
07

Bỏ cái điện thoại xa ra nào quý cô! Không gọi, không nhắn tin và không nhìn chăm chăm vào nó nữa, cũng đừng hy vọng sẽ thấy nó reo âm lên: Baby I Love U, Baby I Love U (kiểu chuông bạn đặt riêng cho hẳn!). Cho dù là cuộc gọi của ai, thì bạn cũng sẽ bắt đầu và kết thúc câu chuyện bằng việc than khóc rờn rã thôi.

NGÀY THỨ
08

Tự do bay nhảy đi. Rõ ràng tâm trạng của bạn chưa thực sự ổn định nhưng bạn đã sẵn sàng bắt tay thực sự vào việc-quên-anh-ta rồi phải không? Hãy gọi cho những người mà bạn đã “bỏ rơi” từ khi có hân và lấp kín thời gian bằng việc mời họ đi uống cà phê, xem phim hay shopping. Những công việc tuyệt vời và hấp dẫn như thế sẽ khiến mọi cô gái trên hành tinh này quên đi chàng trai của mình trong ít phút.

NGÀY THỨ

09

Nuông chiều mình một chút cũng chẳng chết ai. Cách “trả thù” tốt nhất theo các chuyên gia hóa ra lại chỉ là : Làm cho bản thân bạn đẹp hơn cả khi bạn còn đang yêu anh ta.

NGÀY THỨ

10

Tìm những cô bạn “cùng cảnh ngộ”, tâm sự với họ và xin họ lời khuyên. Chắc chắn bạn sẽ giắt ví được khối kinh nghiệm cho lần gặp gỡ sắp tới và cũng có thể là cuối cùng với anh ta.

NGÀY THỨ

11

Một buổi nói chuyện dứt khoát (Ôi, hầu hết chúng ta ít nhất một lần trong đời đều phải trải qua). Chắc chắn anh ta sẽ chẳng dẫn bạn đến những nơi ghi dấu ấn của hai người đâu, nhưng bạn tâm làm gì! Cái bạn cần quan tâm là vẻ bề ngoài của bạn cơ, để anh ta thấy rằng anh ta đã ngốc nghếch như thế nào khi để tuột tay một cô gái dễ thương như bạn!

NGÀY THỨ

12

NGÀY THỨ

13

Thật buồn vì chắc chắn lúc này bao nhiêu kỷ niệm cũ lại ùa về với bạn. Chẳng có ai trong chúng ta lại có thể vô cảm tới mức không mấy may nghĩ gì cả. Vì thế, hãy dành cho tâm trạng bất ổn của bạn 1, 2 ngày “nghỉ ngơi”: Cho phép mình xem lại những bức ảnh cũ, nghe những bài hát “của riêng hai bạn” và ... khóc.

NGÀY THỨ

14

Đốt lửa hy vọng nhỏ nhoi rằng hai người sẽ quay lại và hàn gắn tất cả đang sưởi ấm lòng bạn. Nhưng nếu đến lúc này mà anh ta vẫn còn đứng đưng thì đúng là mọi việc đã thực sự chấm dứt thật rồi. Hãy nghĩ rằng mình xứng đáng với một người hơn thế, và đừng ngại, hãy khóc cho đến khi bạn cảm thấy dễ chịu hơn.

NGÀY THỨ

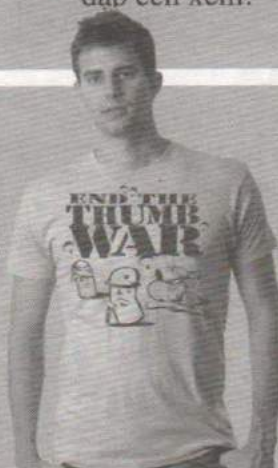
15

Vận động mạnh.
Hãy xả hết năng lượng trong bạn bằng những trò chơi vận động. Nếu vẫn còn chưa hết bực tức, hãy tới Sega và thử chơi trò đập ếch xem!

NGÀY THỨ

16

Tìm kiếm sự hứng thú ở những việc khác và những anh chàng khác. Cất tất cả những “kỷ niệm” vào một cái hộp và nhét nó xuống gầm giường, lên Facebook và like wallpost bất cứ anh chàng nào khiến bạn thích.

Tránh nghĩ tới Ex quá 3 phút mỗi giờ.

NGÀY THỨ

17

Tập trung vào công việc. Bạn còn nhiều việc phải làm ngoài chuyện yêu đương. Thậm chí, lúc này bạn sẽ còn có nhiều động lực hơn để làm việc nữa.

Bạn đã đi được nửa quãng đường đưa anh ta ra khỏi tâm trí và dồn sức lực cho công việc rồi, bạn xứng đáng được thưởng. Hãy rủ nhóm bạn thân đi chơi và tốt nhất là ... FOR GIRL ONLY!

NGÀY THỨ

18

Tránh để cho những lời bàn tán làm bạn phải khổ sở. Ai nói bạn là người có lỗi trong việc này chứ!

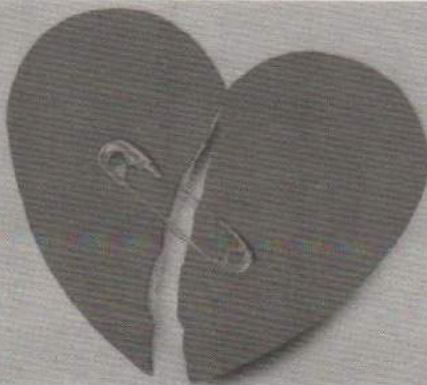
Rõ ràng có thể bạn không hoàn hảo như ai đó nhưng bạn cũng đã cố gắng hết sức và quên anh ta một cách... chẳng dễ dàng gì. Hãy biết tin vào sự lựa chọn của chính mình.

NGÀY THỨ

19

Tới 95% những điều bạn nghĩ lại là những điều không nên nói thẳng với anh ta, vì thế hãy cứ để tâm hồn bạn tự hàn gắn vết thương. Bạn hãy cứ sống khỏe như mình muốn, mọi việc chắc chắn sẽ tốt đẹp.

NGÀY THỨ

20

NGÀY THỨ
21

Ôi, ex-boyfriend! Mọi lời khuyên xem ra đều vô nghĩa lý? Hoàn toàn không phải như bạn nghĩ, đó chỉ là một chút "nhức nhối" mà thôi, không hề khó khăn giống những gì bạn đã trải qua vào những ngày đầu. Thử nghĩ lại mà xem!

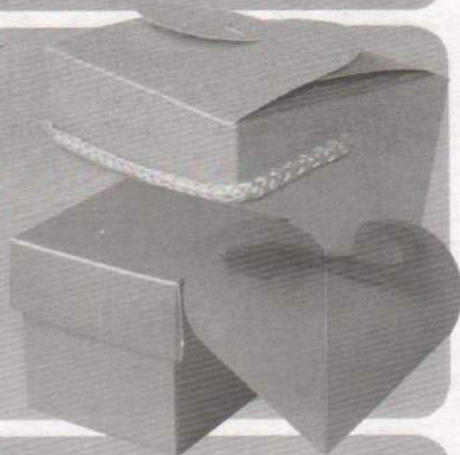
NGÀY THỨ
22

Wow, thế giới đã đẹp hơn trong mắt bạn rồi đấy! Hãy liệt kê lại tất cả những điều bạn tự hào nhất về bản thân, lời khen tuyệt vời nhất mà bạn đã được nhận, anh chàng dễ thương nhất đã phải rung rinh vì bạn (mà so với anh ta thì... hơn hẳn!) và những điều bạn yêu quý nơi bạn... Dám cá rằng sẽ không ai nói điều tốt nhất họ nhận thấy là bạn đã... yêu anh ta!

NGÀY THỨ
23

Mua một món quà cho những người đã giúp bạn qua cơn khốn khó. Điều đó sẽ giúp bạn thấy một chân lý hiển nhiên rằng: Hạnh phúc của bạn đâu có phải chỉ do một mình anh ta mang lại.

NGÀY THỨ
24

Về bề ngoài tươi tắn, nhưng bên trong đôi lúc bạn vẫn bị ám ảnh bởi hình ảnh của anh ta. Yên tâm đi, cuối tháng rồi, sắp xong rồi.

Một cô nàng độc lập, bạn có thể tự hào về bản thân mình như thế rồi đấy! Hãy nhớ lại tất cả những gì bạn đã làm, đã trải qua và tự nhủ với mình rằng: Bạn đã hoàn toàn tự do rồi! Một cuộc chinh phục mới? Tại sao không?

NGÀY THỨ
25

Đã đến lúc bạn làm những gì anh ta... không thích (và đã có lúc bạn nghĩ rằng bạn cũng không thích).

Mặc những bộ quần áo mà bạn chưa bao giờ được thử khi còn yêu anh ta, thay đổi một kiểu tóc mới mà trước đây anh ta không bao giờ cho bạn nhắc tới. Có khi bạn sẽ thấy rằng mình đã tụt hậu về khoản thời trang đến thế nào từ khi yêu anh ta đấy!

NGÀY THỨ
26

Cắt đứt hoàn toàn liên lạc. Bạn đã cho anh ta cơ hội và bạn cũng đã chờ đợi và bây giờ là lúc để bạn... xóa dấu vết! Delete số của anh ta trong danh bạ của bạn, đồng thời ghi lại những gì bạn đã học được từ sự đổ vỡ này: Bạn đã mạnh mẽ được như thế nào? Ai là những người luôn đứng bên cạnh bạn mỗi khi khó khăn? Bạn đã trở nên xi-tai như thế nào với điện thoại... hậu đổ vỡ?

NGÀY THỨ
27

Xin chào Miss (more) Perfect – cô gái hoàn hảo (hơn cả ngày xưa)! Sự tự tin là gia sản quý giá nhất của bạn bây giờ đấy, hãy biết giữ gìn nó! Xin tặng bạn một câu thành ngữ tuyệt vời, mà tôi nghĩ là vô cùng phù hợp với bạn lúc này:

Never wait for a man or a bus, there'll be another one along any minute...!

(Đừng mất công đợi chờ một người đàn ông hay một chiếc xe buýt quay lại, vì trong chốc lát sẽ có ngay một chiếc khác thôi mà...!)

NGÀY THỨ
28

MẬT MÃ cá tính

**ẨN HIỆN DƯỚI ĐÂY LÀ 16 MẪU
CODE, MỖI CODE TƯƠNG
TRÚNG CHO MỘT CÁ TÍNH. BẠN
HÃY NHÌN NHANH VÀ BẰNG
TRỰC GIÁC, CHỌN RA CHO MÌNH
MỘT MÃ MÀ BẠN THÍCH NHẤT!
ĐÁP ÁN SẼ LÀ CHÌA KHOÁ VÀO
CÁNH CỬA CÁ TÍNH CỦA BẠN.**

ISTJ INFJ ISFJ INTJ
INFP ISFP INTP ISTP
ESTP ENFP ESFP ENTP
ENTJ ESTJ ENFJ ESFJ

Những mật mã trên là kết quả của công trình nghiên cứu gần 10 năm của tiến sĩ Charles Martin cùng các đồng sự. Ông đã chỉ ra có tất cả hai nhóm lối sống: **Hướng ngoại (E-Extroversion)**, **Hướng nội (I-Introversion)**. Trong hai nhóm này có những mô típ cá tính tương đồng nhưng sẽ trở nên hoàn toàn khác biệt khi áp dụng vào hai nhóm lối sống. Đó là một trong các lí thuyết được đa số các nhà triết học và nhân học đồng tình suốt quá trình nghiên cứu và phát triển. Phong cách vận hành cuộc sống bản thân cũng như giao tiếp với xã hội được xác định bằng khả năng quyết đoán và tri giác. Dựa trên các cách cảm thụ, ông phân chia tri giác thành hai bộ phận: **Cảm giác (S-Sensation)** và **Trực giác (N-Intuition)**. Và khả năng quyết đoán được định hình dựa trên hai nền tảng: **Suy nghĩ (T-Thinking)** và **Cảm xúc (F-Feeling)**. Tồn thêm vài năm để áp dụng vào thực tiễn và sửa đổi, công trình của tiến sĩ được công bố dưới dạng code đánh đố người tham gia. Nhưng chính sự đánh đố đó đã lật sang một trang mới trong việc tìm hiểu tâm hồn con người, thay vì những bảng câu hỏi tẻ nhạt trước kia...

ISTJ

ISFJ

INFJ

INTJ

Bạn là một chuẩn người hết sức mẫu mực và có trách nhiệm. Lối suy nghĩ thực tế, tài tổ chức và sự nhạy bén trong việc xử lý tình huống giúp bạn giải quyết êm thấm những "điệp vụ bất khả thi". Bạn cầu toàn và phán đoán mọi thứ dựa trên kinh nghiệm. Nên thả lỏng một tí nào và để tim bạn có những giây phút đáp theo cách riêng của nó!

Sự cân bằng trong cuộc sống là những gì bạn luôn tìm kiếm. Bạn thích được chia sẻ mọi thứ với những người xung quanh mà không hề vụ lợi. Tôn chỉ của bạn là "giúp người như tự giúp mình". Sự quan tâm chân thành hiện rõ chỉ bằng một hành động đơn giản khi bạn chia tay cho ai đó nắm!

Bạn hơi ít nói, sống thiên về nội tâm và hay suy tư lặng lẽ. Có thể về ngoài bạn giữ một vẻ mặt lạnh lùng và chẳng quan tâm đến bất cứ thứ gì ngoài sự im lặng. Nhưng thực ra bạn là người hay quan sát, luôn để mắt theo dõi từng diễn biến nhỏ nhất xảy ra xung quanh mình. Các mối quan hệ được bạn vun trồng theo cách "chậm mà chắc". Một chút bí ẩn rồi tôn tại trong con người bạn làm mọi người muốn khám phá và giải mã. Chính điều này tạo ra sự cuốn hút của bạn.

Bạn là một con người đầy áp các ý tưởng sáng tạo. Bạn dùng hầu hết quý thời gian để nhào nặn ra những "trò" mới. Bạn luôn muốn khám phá ra những điều mới lạ. Bạn biết cách suy nghĩ có hệ thống. Điều này giúp bạn có vốn hiểu biết trong lĩnh vực bạn quan tâm.

ISTP

ISFP

INFP

INTP

Bạn hơi thực tế. Nếu để vật XYZ trước mắt bạn, điều đầu tiên bạn quan tâm đến sẽ là: “Lợi ích mà nó có thể mang lại là gì?”. Bạn có cách phân tích vấn đề cực kì logic. Nên có thể nói rằng, bạn được sinh ra để trở thành một nhà khoa học các vấn đề khó khăn. Mọi người vẫn nhớ đến bạn với cách lập luận chặt chẽ mọi lúc mọi nơi. Có đôi lúc bạn trở nên rất vui tính và thích sống hơi khác biệt.

Bạn là con người của hành động. Bạn nói ít, làm nhiều. Bạn thường dùng hành vi của mình để thay cho những lời phát biểu hùng hồn. Bạn có một cách rất khác người để biểu lộ tình cảm của mình, đó là đề nghị nó xuống bởi theo bạn lời nói, biểu hiện yêu thương chỉ là thứ phù phiếm người ta hay trưng ra với nhau mà thôi. Nên bỏ những suy nghĩ tiêu cực này đi bạn nhé. Đôi khi những lời yêu thương có sức mạnh tinh thần rất lớn đấy.

Bạn là người đam mê sự lý tưởng, đúng không? Bạn đã tốt nghiệp khóa Đại học Giao tiếp và luôn biết thế nhĩ và khéo léo trong cư xử ăn nói. Trong các mối quan hệ với bạn bè hay trong công việc, bạn luôn thể hiện được mình là người mạnh mẽ, và sẵn sàng quan tâm giúp đỡ người khác.

Bạn luôn muốn hiểu rõ tất cả những hiện tượng xảy ra xung quanh mình. Nhưng trên hết, bạn làm mọi người thân phục do bạn luôn tận dụng những cơ hội để sáng tạo. Những người thuộc nhóm này luôn biết cách phân tích hợp lý, và tìm cách lý giải hợp tình hợp lý cho những câu hỏi tại sao, như thế nào... Đây là lý do vì sao bạn luôn tỏ ra linh hoạt và thích nghi nhanh với thế giới bên ngoài.

ENTP

Bạn luôn trên hành trình khám phá những điều mới lạ. Do đó mà bạn không ngừng đẩy mục tiêu của mình cao nữa lên. Điều đó làm bạn luôn trong tình trạng cố gắng và cố gắng. Khi tiếp xúc với bạn, điều mọi người sẽ thích mê chính là ý chí và nỗ lực không ngừng. Không thể và có thể là một ranh giới mong manh đúng không?

ENFP

Bạn thích sự mới mẻ: Những ý tưởng mới, hoạt động mới, con người mới... Bạn biết quan tâm đến mọi người xung quanh. Đây là mẫu người nhiều năng lượng, mạnh mẽ, nhiệt tình và có một cuộc sống không gò bó, dễ thích nghi với sự thay đổi. Tuy nhiên, đôi lúc bạn hơi ba phải và hay bị cuốn theo cảm xúc. Những người bạn thỉnh thoảng sẽ thấy buồn vì bị bạn bỏ rơi.

ESFP

Bạn thích "giao du", thích kết nhiều bạn mới và mở rộng các mối quan hệ. Bạn là người luôn quan tâm đến người khác và thể hiện sự quan tâm đó bằng hành động thực tế khi hết mình giúp đỡ họ. Đây cũng là mẫu người thích thâm nhập và trải nghiệm cuộc sống hơn là chỉ ngồi và đánh giá chúng. Lời khuyên tốt nhất cho bạn ư? Nên tham gia một nhóm thiện nguyện và xách ba lô đi đến mọi chân trời góc bể.

ESTP

Týp ESTP luôn là những người nhiệt tình khám phá thế giới bên ngoài, hào hứng tham gia những hoạt động mới và đi tìm những thử thách hấp dẫn. Bạn có tình cảm sâu sắc với những vật dụng, sự kiện và con người trong thế giới luôn chuyển động này. Những người ESTP khá mạnh mẽ và thực dụng. Bạn thích được trải nghiệm và đón nhận những bất ngờ từ cuộc sống hơn là chỉ đánh giá, phán xét hay lên kế hoạch cho mọi thứ xảy ra một cách có sắp đặt.

ESTJ

ESFJ

ENFJ

ENTJ

Bạn là mẫu người của công việc. Bạn luôn phân tích và áp dụng những điều mình cho là logic vào những công việc và con người mà bạn gặp. Typ này luôn cố gắng vận dụng mọi "công lực" để hoàn thành công việc hiệu quả, để sau đó, lại tiếp tục nhanh chóng chuyển tới những công việc tiếp theo. Đánh giá mọi sự việc theo cách thực tế nhất có thể là những gì bạn làm. Đây là những người có trách nhiệm và mong muốn người khác cũng như họ.

Nếu bạn biết chơi nhạc thì tuyệt lắm đấy! Vì ngay trong cá tính của bạn cũng toàn là những nốt nhạc nhảy múa tung bùng rồi! ESFJ có một sự quan tâm mạnh mẽ đến người xung quanh và luôn mong muốn đưa giai điệu vào cuộc sống. Bạn luôn mang đến sự ấm áp trong tất cả những gì mình làm, và luôn sẵn lòng giúp đỡ người khác. Nhưng đôi khi bạn lại bị hóa phép thành những con người thực tế, rất nghiêm túc và mong muốn người khác cũng như vậy.

Bạn có họ hàng thân thích với Nguyễn Trãi và Nguyễn Du không? Vì nhân văn là lẽ sống của bạn từ thừa mới chào đời! Bạn biết thông cảm và luôn đem đến sự nồng ấm cho người khác. Chính xác hơn, bạn thuộc typ người theo "chủ nghĩa nhân đạo" và luôn sẵn sàng giúp đỡ người khác hết lòng. Điều này khiến người khác ngạc nhiên và muốn kết thân với bạn ngay lần đầu tiếp xúc!

Bạn có đầy đủ tố chất để trở thành một nhà lãnh đạo tài năng. Mẫu ENTJ là những người luôn phân tích và đưa logic vào tất cả những gì họ gặp, kể cả con người. Bạn là người lãnh đạo bẩm sinh và luôn nghĩ về tương lai, biết động viên, khích lệ và hướng dẫn người khác làm việc để hoàn thành mục tiêu... Vì lẽ đó, bạn hãy mạnh dạn xung phong ứng cử vào một vị trí cấp cao nào! Bạn sẽ không khiến mọi người thất vọng đâu!

truyện đời *Valentine*

BAN BIÊN TẬP:

Tổng Biên Tập: Nguyễn Huy Lộc

Phó Tổng Biên Tập:

Nguyễn Quốc Triển - Lê Thanh Hà - Phạm Công Luận

BAN BIÊN SOẠN:

Phạm Lữ Ân

Hoàng Anh Tú

Trần Lê Ngọc Bích

Nguyễn Đức Long

BIÊN TẬP:

Lê Thanh Hà - Phạm Công Luận - Hoàng Anh Tú - Nguyễn Đức Long

Phụ trách sự kiện:

Giang Thế An

BÌA: Kim Duẩn

MINH HỌA & TRÌNH BÀY:

KID - Lê Long - Vân Trang - Việt Anh

SỬA BÀN IN: An Tôn - Ngọc Lan

KỸ THUẬT: Hữu Lộc

Phụ trách phát hành ấn phẩm tại Tòa soạn:

Trần Hương Nam - ĐT: (04) 38217161

Liên hệ phát hành tại BDD báo SVVN-HHT tại TP. Hồ Chí Minh:

(08) 39318280

Đặc san kỷ niệm 10 năm sinh nhật Chuyên đề 2! và 20 năm Hoa Học Trò

Xuất bản và phát hành:

BÁO SINH VIÊN VIỆT NAM - HOA HỌC TRÒ

Tòa soạn và trị sự:

Số 5 Hòa Mã - Quận Hai Bà Trưng - Hà Nội

ĐT: (84.4) 38217162 - Fax: (84.4) 39781477

Ban Đại diện tại TP. Hồ Chí Minh

Số 502 Lê Văn Sỹ - Quận 3 - TP. Hồ Chí Minh

ĐT: (84.8) 39312189 - Fax: (84.4) 39312188

E-mail: svvnht.bdd@hcm.vnn.vn

Văn phòng Đại diện tại TP. Đà Nẵng:

Số 119 đường Đồng Đa - Quận Hải Châu - TP. Đà Nẵng

ĐT/Fax: 0511 3840878

Khổ: 14x24cm. Quyết định xuất bản số 75/GP-XBDS/CBC-Bộ TT&TT
cấp ngày 07 tháng 7 năm 2011. In tại Công ty In Tạp chí Cộng Sản, 38
Bà Triệu, Hà Nội và Công ty In QĐ2, 65 Hồ Văn Huê, P.9,
Q.Phú Nhuận, TP.HCM.

Hãy kiên nhẫn đợi tớ

Vì buổi sáng tớ luôn
mong có cậu đi

Vì buổi chiều tớ đã luôn nghĩ
rằng sẽ cùng cậu đi

Vì buổi tối tớ không người
mong sớm ở bên cậu đi

Và mỗi ngày chúng ta sẽ

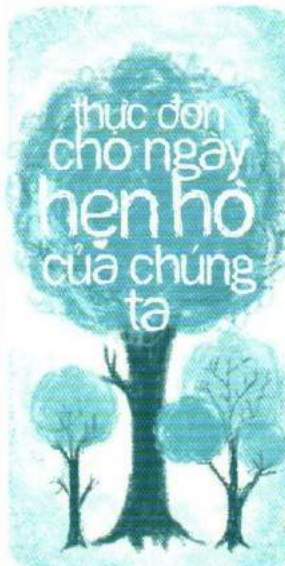

Thiết kế nhân mùa VALENTINE 2012 bởi
danh tiếng người yêu tương lai của bạn

Cần cậu đi để
cho cuộc HẸN YÊU

From.....

To.....

Mùa Xuân Mùa Hạ
Mùa Thu Mùa Đông
Yêu cậu trọn vẹn
Tôi

From.....

Tôi. Cậu
- người sẽ bị tôi yêu

Khai vị:

1. Kiên nhẫn

2. Hy vọng

3.

4.

5.

6.

Món chính:

1. Tin tưởng

2. Lắng nghe

3.

4.

5.

6.

Tráng miệng:

1. Nụ hôn sô-cô-lê

2. Cái ôm từ đằng sau

3.

4.

5.

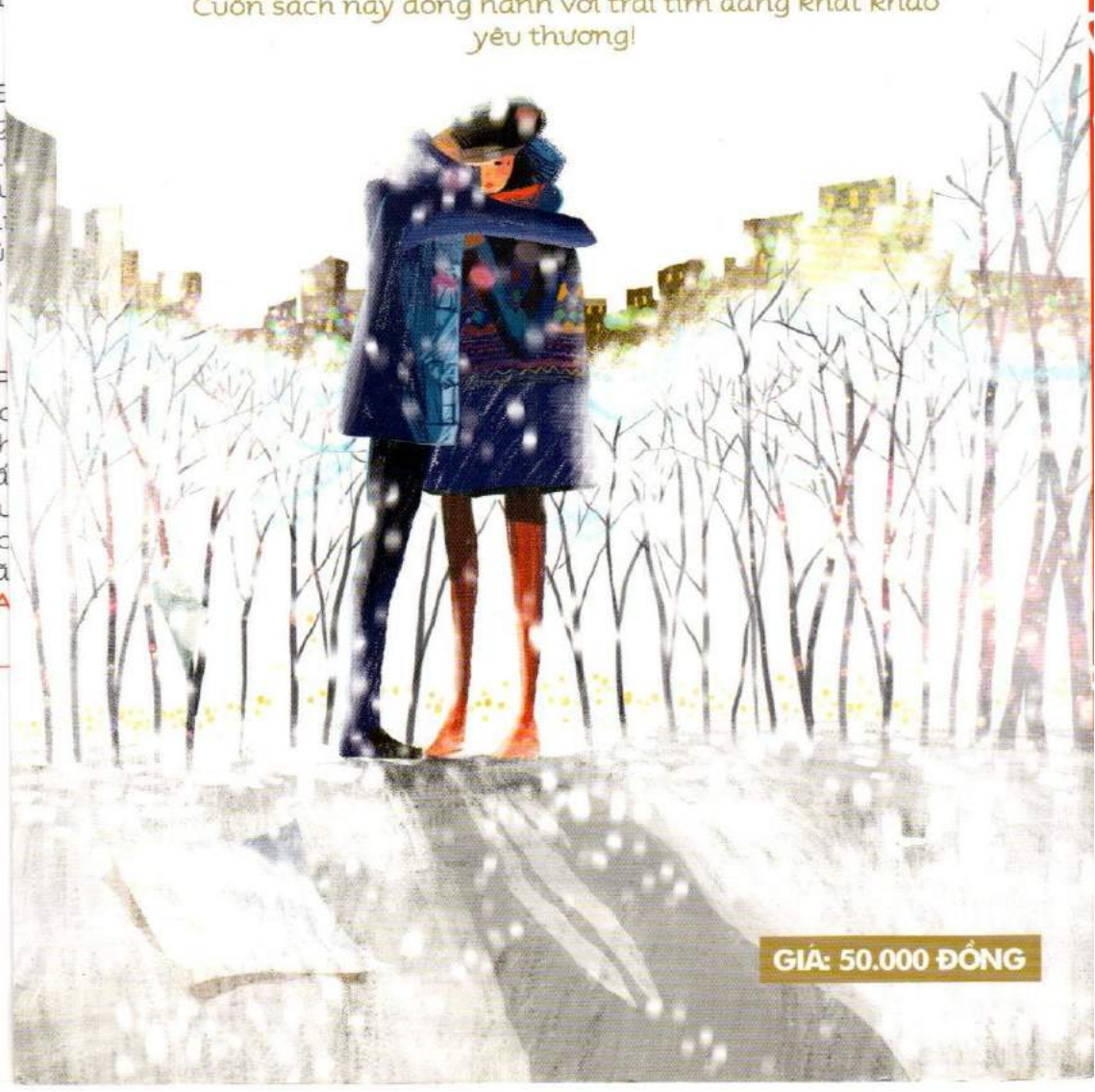
Dành tặng cho những trái tim luôn
khao khát yêu thương...

Nếu bạn đang yêu, hãy trân quý mỗi phút giây hai
bạn bên nhau.

Nếu bạn sắp yêu, hãy chân thành và trọn vẹn!

Nếu bạn chưa yêu, hãy chăm sóc trái tim mình khỏe
mạnh để luôn sẵn sàng đáp cùng nhịp với một ai đó.

Và nếu bạn đã từng yêu, hãy nhìn về phía trước,
còn nhiều những cánh cửa khác đang đợi bạn bước vào!
Cuốn sách này đồng hành với trái tim đang khát khao
yêu thương!

GIÁ: 50.000 ĐỒNG